

Giới thiệu Công Tử, Chờ Ta Với!

Thể loại: Xuyên không, Hài, Cổ đại, NP, nữ phản nam trang, 3S, 1 vs 5

Số chương: Đang sáng tác

Kết thúc: HE

Giới thiệu:

Đoạn ngắn 1

- Trời ạ...sống trên đời trăm năm nay ta chưa bao giờ nhìn thấy mỹ nam đẹp như thế này! Ta cảm thấy trong người từng tế bào đang căng lên, máu sôi sùng sục, tim đập điên cuồng. Đưa tay lên lau máu mũi đang không ngừng phun ra.
- Ôi, làn da thật rắn chắc, cơ bắp cuồn cuộn..... nước miếng ta sắp chảy ra.
- Cối....cối...máu cối quần ra đi... Trong đầu sắc nữ nào đó là ta gào thét.

Mỹ nam phía dưới mái nhà đột nhiên vung tay đánh lên mái nhà ngay chỗ ta đang nằm say mê thưởng thức sắc đẹp một churong lực màu tím vô cùng lớn làm ta kinh hồn sợ hãi lăn vù xuống đất. Đau chết ta, tuy rơi xuống đất một cách vô cùng mất mặt, cả thân hình ta lăn nhiều vòng nhưng ta vẫn không quên ngời dậy bỏ chạy, đã bị phát hiện. Giỡn chơi sao, ta mà không chạy có nước thành bể đậu vụng, nhìn nam tử xinh đẹp như thế nhưng không hề yếu đuối chút nào, hần cứ nhiên sử dụng linh lực vô cùng lớn đánh ta. Ôi, chắc hần cảm thấy bị xem trộm cơ thể là một điều không thể chấp nhận được, hần xấu hổ nên muốn giết ta bịt miệng đây mà.....hé hé hé

Đoạn ngắn 2

- Tiểu tử khốn kiếp, hôm nay ta sẽ thay phụ thân ngươi dạy dỗ ngươi một phen! Cái tên mặt trắng gọi là Tề Sở găm lên bỏ đao về phía ta.
- Aa..... Công tử mau cứu ta...ta nguyện làm trâu làm ngựa cho người.... Ta vờ sợ hãi van xin Hàn Vũ Phong.
- Dừng tay! Tiếng nói trầm thấp, lạnh lùng của Hàn Vũ Phong cuối cùng cũng vang lên.

Tề Sở dừng tay quay sang Hàn Vũ Phong.

- Công tử...hần....
- Hừ.....mạng hần về...loại nam nhân xấu xa này để ta từ từ hành hạ... Hàn Vũ Phong nhếch mép cười khinh bỉ nhìn ta đang chật vật.

Hàn Vũ Phong trước khi đi không quên quay đầu lại nhìn ta nói:

- Ngươi có bản lĩnh trên gheo ta thì hãy can đảm nhận lễ vật từ ta....

Đoạn ngắn 3

- Sở Lưu Hương, ngươi lại đây! Hàn Vũ Phong nâng mi mắt lạnh nhìn ta.
- Lại gì cơ... ta còn phải đi chuẩn bị nước ấm cho ngươi! Ta rất sợ khi ở gần hần ta không tìm được bản chất sắc nữ, ta muốn ăn hần mất thôi, nhưng với trình độ của ta bây giờ sao có thể là đối thủ của hần...haizzz..ta nhin.
- Ta bảo ngươi lại ngươi phải đến ngay lập tức. Hàn Vũ Phong tức giận trừng mắt với ta.
- Aaa..... Không ngờ hần bất tình linh kéo ta ngã vào người hần.
- Gần đây ta cảm thấy ngươi rất lạ....chỗ này..... Hàn Vũ Phong định đưa tay lên sờ vòng 1 của ta, ta cả kinh giơ bàn tay up vào mặt hần, đẩy đầu hần ra phía sau, chẳng hiểu do hần phân tâm hay ghé ngồi không có lưng dựa, giờ đây để vương cao ngạo Hàn Vũ Phong rơi bịt từ trên ghế xuống. Mông tiếp đất, hai chân giơ lên trời, mất hết hình tượng uy quyền cao ngạo tan nát, phong độ bay vèo.
- Ngươi....tiểu nhân chết tiệt... Trẫm tuyệt không tha ngươi. Hàn Vũ Phong găm lên giận dữ.

Ta sợ hãi chuẩn mắt... không xong rồi, ta đã làm rơi ngọc quý, hần hương tiêu ngọc vẫn rồi, ta phải tìm nơi ẩn náu nếu không hần bắt được ta nhất định....

Sao có việc kỳ lạ đến thế? Không phải sự phụ kều ta lấy Hàn Vũ Phong hay sao vì sao lại xuất hiện thêm một đồng nam nhân? Ta thích nam nhân xinh đẹp, mỹ nam tìm tới vì sao ta lại không thu đây. Mỹ nam lạnh lùng, mỹ nam vui vẻ, mỹ nam thúc thúc, mỹ..... mỹ nam... chờ ta theo với!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Khoảnh khắc cuối

Cao đẳng B ở thành phố H nước V là một trường cao đẳng tư nhân nổi tiếng khắp cả nước, danh tiếng lan xa do hợp tác cùng trường Đại học S là trường nằm trong top 10 trường lớn ở nước K. Học phí tương đối ổn định tùy theo ngành nghề sinh viên đang ký học. Điểm đầu vào cũng tương đối thấp nên được rất nhiều người theo đuổi. Trong đó có một nữ sinh tuy thông minh nhưng lại có vẻ lười biếng, thiếu chí cầu tiến – Dương Khả Ái.

Dương Khả Ái 19 tuổi, chiều cao 1m58, nặng 42kg, tóc đen, môi chẻ, có hai cây răng cửa trông to hơn chúng bạn cùng lứa, nhan sắc thuộc loại không đẹp cũng không xấu. Thoạt nhìn rất đáng yêu, tính tình nhí nhảnh, ranh ma, luôn thích trêu chọc người khác. Bình thường không bộc lộ bản tính thật sự của mình, chọn lối sống khép nép, dịu dàng với người lạ nhưng luôn chọc lủ bạn thân tức giận sôi máu, điển hình tính cách người hai mặt là thế. Nên thường xuyên bị cô nàng Ngọc Hân kiêm bạn thân nổi danh tàn bạo đánh đến không đi nổi. Dương Khả Ái cùng bốn cô nàng bạn thân là Lý Ngọc Hân, Vũ Khánh Hiền, Lương Ý Dĩ, Đinh Ánh là sinh viên năm cuối ngành Dược sĩ của Cao đẳng B. Mỗi người một tính cách nhưng chơi rất thân với nhau.

Thành phố H, cuối xuân – đầu hạ.

Dương Khả Ái bộ dạng gấp rút phóng nhanh lên chiếc xe đạp Martin đạp như trời chết. Cô luôn chạy xe đạp hết tốc lực, vì bản thân rất đam mê tốc độ. Chạy từ đường lớn rồi xuyên qua hẻm nhỏ cuối cùng cũng đến trường. Lao nhanh vào nhà gửi xe Khả Ái giao xe cho người giữ xe rồi vác ba lô chạy vào trường. Đôi chân cô thoăn thoắt leo lên bốn tầng lầu, hôm nay cô học tầng 4. Vào tới lớp Khả Ái ngồi vào bàn có Vũ Khánh Hiền, vội vã nhét chiếc ba lô vào học bàn, Khả Ái bắt đầu “loạn ngôn”:

-Ê, Khánh Hiền hôm qua tao nằm mơ, một giấc mơ rất hạnh phúc oaoa.... Khả Ái đôi mắt sáng vụt nhìn Vũ Khánh Hiền.

-Mày lại nằm mơ thấy ma quỷ gì nữa đây? Lý Ngọc Hân ngồi bên phía trên quay đầu xuống nhìn Dương Khả Ái.

-Chắc lại thấy bị rượt đuổi nữa rồi! Haizzz... Vũ Khánh Hiền thờ dãi phán.

-Không, không.... nói cho chừng này biết hôm qua tao nằm mơ thấy thần tượng của tao thom lên má tao nha! Dương Khả Ái sung sướng reo lên.

-Ha ha ha.... người ta nói không sai mà, ngày nghỉ đêm nằm mơ, do mày cuồng thần tượng quá nên tối ngủ cái đầu óc háo sắc của mày vẫn không ngừng tưởng tượng. Vũ Khánh Hiền chế nhạo.

-Ôi, hạnh phúc nhỉ. Lý Ngọc Hân trầm trồ.

-Rất tiếc là anh ấy vừa thom vào má tao thì tao giật mình tỉnh giấc hic hic.... Dương Khả Ái vẽ mặt tiếc nuối chu mỏ buồn rũ rượi.

-Còn đỡ hơn không! Lương Ý Dĩ nãy giờ im lặng lên tiếng.

-Aizzz...thôi bỏ đi! Đinh Ánh lại đến trễ nữa rồi! Dương Khả Ái đưa tay chỉnh lại mái tóc rối bù xù vì lúc nãy chạy quá nhanh.

Ba cô mãi mê tám chuyện thì Đinh Ánh đến.

-Chào ba con “tót”...hôm nay ba các con vẫn khỏe mạnh chứ, trước khi đi đã uống thuốc chưa? Đinh Ánh vừa vào chỗ ngồi vừa không quên đốt lửa.

Dương Khả Ái mỉm cười đen tối, Vũ Khánh Hiền bẻ ngón tay kêu rôm rốp, còn Lương Ý Dĩ gương mặt biểu thị như sắp lâm trận đánh địch.

-Ngon lắm, muốn chết ah? Vũ Khánh Hiền đứng lên xoắn tay áo.

-Muốn 3 đánh 1 hay từng người lên? Lương Ý Dĩ cười đắc ý.

-Nhào vô các em, come on...come on... Dương Khả Ái vỗ bàn cổ vũ....

Bình....bình...bộp...bộp....

Dương Khả Ái từ năm 7 tuổi đã phải xa ba mẹ do ba mẹ cô làm ăn gặp khó khăn nợ một số tiền khá lớn. Ba mẹ cô phải xa quê hương, xa cô, bốn ba lên thành phố H làm việc. Để cô lại cho ông bà ngoại nuôi dưỡng. Đến dịp lễ tết sẽ về thăm cô. Từ nhỏ cô đã ngoan ngoãn, lễ phép, rất được lòng ông bà ngoại. Bà ngoại luôn thương yêu cô, lúc nào cũng chăm sóc lo lắng cho cô. Dù luôn ôm ấp nỗi nhớ thương ba mẹ khôn nguôi, nỗi nhớ lúc nào cũng tựa như một con sốt cứ trỗi dậy trong cô. Nhưng với tình thương yêu của người bà dịu hiền, ấm áp đã làm dịu bớt nỗi đau trong lòng cô. Nhưng đời người không như ta mong muốn, vào năm Dương Khả Ái lớp 11 một cơn đau tim đã đưa người bà yêu dấu của cô đi xa mãi.

Đã qua 3 năm, dù 3 năm rồi nhưng Khả Ái vẫn không thôi thương nhớ bà ngoại quá cố, lúc nào cô cũng mong muốn được gặp lại bà dù chỉ là trong giấc mộng. Có lúc Khả Ái đau đớn ngồi khóc trong đêm vì nhớ thương bà, cùng với nỗi đau âm ỉ trong con tim vì nhớ thương một người xa tận chân trời, một người cô luôn yêu thương, nhớ nhung bằng cả linh hồn.

Phải, Dương Khả Ái yêu một ca sĩ thần tượng. Anh là ca sĩ nổi tiếng ở đất nước K, được hàng triệu cô gái ao ước. Khả Ái yêu một người không nên yêu và không thể yêu. Nói ra thì có mấy ai hiểu được tâm tư của cô đây? Cô không thể nói ra tình yêu của mình cho người khác biết, họ sẽ nói cô cuồng thần tượng, cô điên khùng. Đã nhiều lần cô tự nói với lòng mình “hỏi thế gian này có mấy ai hiểu được tình yêu mà cô đã dành cho anh? Tại sao tình yêu của cô lại không được chấp nhận trong cuộc sống này?” cứ như thế từng đêm cô ôm lấy nỗi đau âm thầm gặm nhấm con tim và linh hồn. Cứ mỗi lần ngắm anh trong ảnh chẳng hiểu sao cô lại thấy anh có nét giống người bà của cô. Nhiều lần Khả Ái nghĩ chắc mình điên rồi, nhớ thương hai người quá nên nhầm lẫn quá nhầm lẫn.

Dương Khả Ái đã đưa ra quyết tâm quên đi anh – người cô từng hứa với lòng sẽ yêu mãi mãi, không một ai có thể thay thế. Giờ đây cô đã hiểu, tình yêu không thể đến từ một phía, có lẽ do cô quá cô đơn nên đã đem thần tượng biến thành người yêu khi người ta chưa làm được gì cho mình, chưa hề gặp mặt lấy một lần.

Đã sang hạ, những cơn mưa đầu mùa lần lượt đổ xuống thành phố H. Chiều nay cũng như mọi khi Dương Khả Ái cùng những cô bạn thân tan học về nhà trọ. Cách đây một tuần 5 người đã cùng thuê một căn phòng nhỏ ở đường P, nơi này an ninh khá tốt cũng thuận tiện cho mấy cô đến trường. Mưa phùn rơi lất phất làm quang cảnh thành phố thêm thơ mộng. Lý Ngọc Hân cùng Vũ Khánh Hiền đi cùng một chiếc xe tay gas, còn Lương Ý Dĩ có hẳn một anh chàng bánh bao đến chở đi ẵm. Đình Ánh hôm nay hẹn hò từ trưa đã cúp học. Còn mỗi Dương Khả Ái độc thân cầm chiếc ô màu xanh nhạt đi dưới mưa. Cô thích mưa, nhất là mưa phùn nhẹ nhàng, lãng mạn như thế này. Đã đưa chiếc ba lô cho Ngọc Hân và Khánh Hiền mang về, Khả Ái giờ đây trong tay chỉ đơn bạc một chiếc ô duy nhất.

Mưa khơi gợi nỗi cô đơn trong lòng Dương Khả Ái, cô không bước vội về phòng trọ mà đi qua từng dãy phố, trong màn mưa ánh mắt Dương Khả Ái như mơ hồ, vô định. Ánh mắt cô mãi kiếm tìm một hình bóng dường như rất thân quen mà thật ra cũng rất xa vời. Dương Khả Ái biết sẽ chẳng thể nào thấy được anh. Nhưng sao ánh mắt cô cứ mãi kiếm tìm, tiếng còi xe tải vang lên bên kia đường kéo tâm hồn cô trở về thực tại. Ngoài đường, đã lên đèn. Từng dãy phố xanh, đỏ ánh đèn trong mưa thêm lung linh, huyền ảo.

Mưa vẫn rơi ngày càng nặng hạt, bất chợt Dương Khả Ái hạ chiếc ô trong tay xuống, khép lại và cầm trên tay. Cô nhắm chặt đôi mắt cảm nhận từng hạt mưa thấm vào người lạnh buốt. Nhưng nào có lạnh bằng cái lạnh trong con tim. Còn đâu một thời hồn nhiên vui vẻ, còn đâu một thời vô âu, vô lo. Chợt Khả Ái nhếch môi cười lạnh “quả là tình yêu có thể cướp đi của con người ta nhiều thứ”. Giờ đây, Dương Khả Ái chỉ muốn đi đâu đó thật xa, cần làm lại từ đầu. Giả như có thể sinh ra một lần nữa thì hay biết mấy. Lang thang mãi đến khi nhận ra trời đã về khuya, Dương Khả Ái đến trạm chờ xe bus và chuẩn bị bắt chuyến xe cuối về phòng trọ. Ngồi trên ghế chờ xe bus cô hít một hơi thật dài ổn định lại tin thần. Bỗng cô cảm nhận được một vật gì đó lạnh lạnh trên tay mình, Dương Khả Ái quay đầu lại, cô thấy một con rắn lục màu xanh đang từ từ bò lên tay cô, đèn đường soi vào mắt nó hiện lên một màu đỏ đến ghê người. Không kịp trấn tĩnh Dương Khả Ái hét lên một tiếng quên cả bản thân mình đang ở đâu rồi tung người ra giữa dòng xe cộ tấp nập.

Kết....răm....

Một chiếc Lexus lao vào người Dương Khả Ái hất tung cô văng xa khoảng 20m. Dương Khả Ái cảm giác được đầu cô vô cùng đau đớn, dòng máu ấm nóng từ người cô dần lan ra trên mặt đường. Cô nghe được tiếng nói ồn ào xung quanh nhưng không suy nghĩ được gì cũng không nghe rõ mọi người nói gì. Dương Khả Ái dần mất đi ý thức, rồi chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ, cô cảm nhận được thân thể mình nhẹ bồng như có ngàn cây kim nhỏ châm chích nhứt nhối. Thân thể cô như bị ai xé ra từng mảnh, cả người tê rần. Bên tai cô nghe được âm thanh gió rít gào từng đợt, rồi cơ thể cô dần tách ra, khép lại tựa như một áng mây trôi bèo bọt. Dương Khả Ái cố gắng mở mắt nhưng không được. Một mõi, quá một mõi cô dần buông xuôi cơ thể mình, rồi một lần nữa dần chìm vào giấc ngủ.

Bệnh viện 375

Phía ngoài hành lang phòng cấp cứu có một người phụ nữ trung niên đang ngất lên ngất xuống trong vòng tay một người đàn ông, miệng không ngừng gọi tên Khả Ái, họ là ba mẹ của Dương Khả Ái. Bốn người bạn thân của Dương Khả Ái cũng đau khổ nước mắt ngấn, nước mắt dài. Cửa phòng cấp cứu mở, vị bác sĩ tóc hoa râm bước ra.

-Bác sĩ, bác sĩ...con gái tôi sao rồi? Bà Dương vội vàng nắm lấy tay vị bác sĩ. Còn Ông dương hỏi hộp chờ đợi câu trả lời.

-Thành thật xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức. Cháu nhà đã tử vong trước khi đưa đến đây! Gia đình đừng quá bi thương. Vị bác sĩ già về mặt buồn rầu cúi đầu trả lời, rồi rời đi.

-Không...không thể nào...con tôi không thể chết... Sự thật quá phũ phàn, bà Dương không chấp nhận được sự thật là đứa con duy nhất của mình đã ra đi vĩnh viễn.

Ông Dương suy sụp tinh thần, gào khóc trong nước mắt. Vừa lúc đó bà Dương ngất đi, Vũ Khánh Hiền nhanh tay đỡ lấy bà, nhưng người còn lại người gào khóc kẻ dựa tường suy sụp...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xuyên qua

Hành tinh Cẩm Tú

Cẩm Tú Cầu nằm cách Trái đất 8 vạn 4 ngàn năm ánh sáng, chưa một nhà khoa học hay bất cứ quốc gia nào ở Trái đất tìm ra hành tinh này, nơi đây phong cảnh xanh như Trái đất thời cổ đại, nó tồn tại song song với Trái đất. Tuy nhiên, Cẩm Tú Cầu được hình thành từ rất lâu, rất lâu rồi mà người dân Cẩm Tú cũng không ai biết rõ. Tuổi thọ của con người nơi đây vô cùng dài, tùy theo tu vi và đạo hạnh cao thấp khác nhau. Cuộc sống con người nơi đây như ở Trái đất thời cổ đại. Con người từ nhỏ sinh ra đã mang trong người một nguồn sức mạnh riêng bảo vệ bản thân gọi là Thần lực, nguồn sức mạnh này sẽ tồn tại mãi mãi. Nếu không tu vi thì người có tu vi cao hơn vẫn có thể ra tay sát hại người có Thần lực. Thần lực cao thấp cũng dựa vào tu vi.

Cẩm Tú Cầu hiện tại trời vào Đông, cỏ cây xanh tươi, hoa lá khoe nhau đua nở dưới tiết trời se se lạnh. Nằm cách xa hệ Mặt trời hơn hẳn Trái đất và được bảo vệ bởi một vòng khí lưu màu tím nên Cẩm Tú cầu không có cái nắng gay gắt mà thay vào đó là một bầu không khí nhẹ nhàng, mát mẻ. Hành tinh này được soi sáng bởi một hành tinh nhỏ rực rỡ tựa như Mặt Trời ở Trái Đất. Ngày dài gấp năm lần đêm, nếu ước tính theo giờ của Trái đất thì ngày của Cẩm Tú cầu là 65 tiếng/ngày. Đêm là 13 tiếng/đêm. Con người nơi đây sống một cuộc sống đầy đủ cơm no, áo ấm do Vương đế trị vì tốt đẹp. Song, không có điều gì là hoàn hảo.

Cẩm Tú cầu nổi danh là một hành tinh phép thuật, không gian nơi này không giống Trái đất. Con người ở đây có thể sử dụng phép thuật rộng rãi, thể lực gian ác và chính đạo luôn đối chọi nhau gay gắt. Đi khắp thiên hạ của Cẩm Tú cầu không ai không mang trong mình một chút ít thuật pháp. Cẩm Tú cầu chia làm 11 quốc gia. Trong đó, có 5 quốc gia lớn, 3 quốc gia trung và 3 quốc gia nhỏ rộng rãi bạt ngàn, không giống như Trái Đất có hơn 130 quốc gia, nơi này có nhiều vùng hoang sơ đầy dã thú.

Theo thứ tự các nước tên Đồng Lệ quốc đứng đầu là Đế Vương Hàn Vũ Phong hiệu Lệ Vương – nhân gian thường truyền miệng Lệ Vương anh tuấn, tiêu sái, lạnh lùng có một mái tóc đen tuyền khi sử dụng linh lực mái tóc của hắn sẽ thay đổi tùy theo loại linh lực hắn sử dụng. Hàn Vũ Phong với 1132 năm tuổi, mang trong người nguồn linh lực vô cùng to lớn, có khả năng làm phong vân chuyển dời trong nháy mắt, trị vì đất nước đứng đầu không một vị đế vương nào qua mặt được. Hàn Vũ Phong bề ngoài trẻ tuổi với gương mặt cực kỳ xinh đẹp cùng giọng nói nam tính làm không biết bao nhiêu cô gái may mắn gặp qua hồn xiêu phách lạc. Hậu cung có 3 quý phi, 6 phi và một số tần, Chiêu nghi... nhưng hắn không làm hạnh ai, người ta đồn hắn đoạn tay áo cũng có một số người nói vì hắn cần giữ mình thanh tâm quả dục để chuyên tâm tu hành bày trừ cái ác nên giữ thân trong sạch.

La Vân quốc đứng đầu là Hình Thủy Du niên hiệu Độc Vương, 2735 tuổi, là một vị đế vương đẹp trai, yêu mị, mưu kế đa đoan, xảo huyệt nhưng không làm mờ đi khả năng kinh người của hắn, muốn đoạt mệnh người dễ như trở bàn tay. Hậu cung có 1 hoàng phi, 2 quý phi, 3 phi và 8 tần vẫn chưa lập hậu. Đam mê cái đẹp, nổi danh đào hoa khắp Cẩm Tú cầu.

Hải Thần quốc, đứng đầu là Đế Vương tên Hải Chính Thần hiệu Lãnh Vương, một vị hoàng đế tài mạo song toàn, nổi danh nhân từ, rộng lượng, trị vì thiên hạ an lành, ấm no. Tu vi 3898 năm. Hậu cung có một phi tần tên Bảo Ngưng Tuyết và các phi tử khác không rõ số lượng “khụ khụ”, dân gian đồn Hải Chính Thần rất sùng vị cung phi này.

Ảo Ảnh quốc – quốc gia nổi tiếng về thuật ảo ảnh, thuật biến đổi gương mặt tài tình ngay cả người có tu vi cao thâm cũng không thể nào nhận ra được đâu là thật đâu là giả. Tuy nhiên, thuật ảo ảnh và trá hình chỉ truyền cho con cháu hoàng tộc. Ngoài ra, ảo ảnh quốc còn có một loại vu thuật vô cùng tàn nhẫn gọi là Mị thuật. Mị thuật khiến đàn ông lâm vào trạng thái mê mẩn thần trí, thường được nữ tử dùng quyến rũ đàn ông, khoảng gần 1500 năm trước người sáng lập ra loại vu thuật này là Ứng Xích Hồng đã bị Đế Vương Ảo Ảnh quốc là Hoàng Bá Nam dùng linh lực phong ấn trong Nhị thập tam trăn có tác dụng giam cầm nữ ma đầu này 1500 năm. Từ đó loại vu thuật này bị thất truyền trên thế gian.

Đế Vương Hoàng Bá Nam từ khi lên ngôi được 4556 năm liền gặp và yêu Vương hậu hiện tại của mình là Đình Hiên Hiên, Hoàng Bá Nam 6530 tuổi là một vị Vương chung tình hiếm có, mạng vẻ đẹp trầm ổn, tính cách hài hước đã chinh phục hoàn toàn con tim của Đình Hiên Hiên – cô công chúa đến từ Xích Hà quốc. Từ đó, Hoàng Bá Nam lập luật lệ một vợ một chồng đối với đất nước Ảo Ảnh. Không được lấy thêm vợ/chồng khi chưa ly hôn.

Khánh Trình quốc, đứng đầu là Nữ Vương Sa Thi Lệ, 1072 tuổi, tu vi cao thâm khó lường, đứng hàng thứ năm trên Cẩm Tú cầu. Mang trên mình linh lực huyền bí, cùng với vẻ đẹp trên Cẩm Tú cầu không ai sánh bằng, kể cả Hoàng hậu Ảo Ảnh quốc 4132 tuổi cũng cam chịu đứng sau cô. Không một nam nhân nào không khuất phục dưới chân cô, trừ nam nhân cô yêu thương kia – Hàn Vũ Phong.

Xích Hà quốc – đứng đầu là Đình Chu Trí, 3792 tuổi – em trai Hoàng Hậu Ảo Ảnh quốc Đình Hiên Hiên. Nổi danh về sử dụng độc cùng cảm, sáo làm đối phương điên đảo. Thích rong ruổi khắp nơi, thường xuyên lên lút nan nỉ tỷ phụ của mình là Hoàng Bá Nam thay mình xử lý chính sự nhằm trốn khỏi hoàng cung đi du hí. Chính vì thế thường bị tỷ tỷ đánh sưng đầu, thế nhưng anh chàng vẫn không bỏ được tật xấu. Địa hình quá lợi thế cho việc nhờ vả tỷ phụ mình vì Ảo Ảnh và Xích Hà nằm kề nhau.

Còn lại 3 nước trung là Chư Liễu, Kinh Thiên, Lục Vũ.

3 nước nhỏ là Mạn Đà, Vạn Chân, Túc Thiên

Ảo Ảnh quốc...

-Quốc sư, ông nói xem ta và Bá Nam lấy nhau đã hơn 3000 năm rồi tại sao vẫn chưa có con? Hiên phụng Hoàng Hậu buồn bã theo sau Tổng Hối Đầu quốc sư Ảo Ảnh quốc.

-Aizz...aizz... Hoàng Hậu ơi là Hoàng Hậu người suốt ngày cứ theo ta mãi nhai không thấy mệt à? Vị quốc sư 5231 tuổi quay đầu nhìn Hoàng Hậu Ảo

Ảnh.

-Tống Hối Đầu! Hôm nay ông không mà còn nói “duyên chưa tới” là bỗn cung sẽ biến ông thành Tống Không Đầu! Hiền phụng hoàng hậu tức giận.

-Aiya... Hoàng Hậu bớt giận....bớt giận ah.... nghe ta nói đây, người sắp có con rồi ah! Tống quốc sư đưa tay vuốt chòm râu trắng. Khổ nỗi tu vi ông ta quá thấp nên không giữ được vẻ ngoài trẻ trung như bao người khác.

-Sắp...sắp rồi sao? Hiền phụng hoàng hậu mừng rơn.

-Phải...nga... Tống quốc sư cười híp mắt.

-Là khi nào? Hiền phụng hoàng hậu kéo tay Tống Hối Đầu.

-Để ta xem...xem nào... Tống Hối Đầu nhắm mắt, vuốt râu.

-Nhanh đi.... Hiền phụng hoàng hậu đứng bên ra sức giục.

-Ah...tin ta đi, theo kinh nghiệm tổ truyền ta tính được vào ngày 4.4 âm lịch này sẽ có một sinh linh mà không gian đưa đến cho Áo Ảnh quốc chúng ta. Tống quốc sư reo lên.

-ôi, thật sao. Nhưng đó là ngày chí tử ah (số 4 đại diện cái chết)??? Hiền phụng Hoàng hậu vui mừng khôn xiết chạy thật nhanh đến chính điện tìm Đế vương Hoàng Bá Nam.

Mùa xuân... Áo Ảnh quốc mừng 4 tháng 4 năm 21004...

Trình Tú cung...

-Nương nương người mau dùng sức, dùng sức đi nương nương. Sắp thấy đầu đứa bé rồi! Bà đỡ bên cạnh Hiền phụng hoàng hậu nhẹ nhàng động viên.

-Aa...a...ta đau chết mất thôi! Ta đau quá!!!! Hoàng Bảo Nam.....aa..... Đình Hiền Hiền tận lực kêu gào.

Phía bên ngoài Đế vương Hoàng Bảo Nam lòng lo lắng như ngồi trên chảo nóng mà không có linh lực hộ thể. Đi qua rồi đi lại, nghe tiếng thê tử yêu cầu kêu gào vị đế vương không kìm được bèn xông thẳng vào phòng sinh.

-Hoàng thượng.... tiểu thái giám bên cạnh kinh hô nhưng đã không còn bóng dáng đế vương đâu.

-Nương tử, nương tử...nàng sao rồi? Hoàng Bảo Nam đến bên giường có Nương tử mình đang nằm.

-Ta đau quá, chàng mau giúp ta sinh con với! Đình Hiền Hiền nắm chặt lấy tay phu quân của mình.

-Được, được...nhưng ta phải làm thế nào? Hay để ta dùng tay nắm đầu nó lôi ra có được không? Hoàng Bảo Nam ngập thơ pha lẫn lo lắng trả lời.

-Hoàng thượng...vạn lần không thể làm như thế! Tiểu hài tử sẽ chết mất! Bà đỡ bên cạnh nghe Hoàng Bảo Nam nói mà muốn ngất đi.

-Vậy Trẫm phải làm gì? Vị hoàng đế yêu vợ hơn mạng sống đang đau xót.

-Hoàng thượng, chỉ cần ngài ở đây động viên thôi, cho thôi ồm chặt người là được! Hiền phụng hoàng hậu nhìn đáng vẻ lo lắng của phu quân yếu ớt nở nụ cười trấn an.

-Được! nàng nắm lấy tay ta mau! Hoàng Bảo Nam nắm lấy tay nương tử yêu dấu.

1 canh giờ sau trời đã tối dần nhưng hài tử vẫn không chịu ra...

Dương Khả Ái cảm thấy xung quanh mình rất chật chội, vô cùng oi bức. bên tai nghe văng vẳng tiếng người đang nói chuyện, là ngôn ngữ giống đất nước V. Trong đầu cô thầm nghĩ “chẳng lẽ mình đã sống lại rồi sao, mình không có chết”. Nhưng rồi đột nhiên cô cảm thấy thân thể cô như bị một nguồn lực hút trên đỉnh đầu và rồi cô bị hút ra ngoài, rơi lên một tấm khăn êm ái. Kỳ lạ, cô không thể mở mắt ra được, nhưng tai cô vẫn nghe thấy rõ âm thanh bên ngoài.

-Nương tử, nàng có sao không? Hoàng Bảo Nam nhẹ nhàng hỏi thăm thê tử.

-Thiếp không sao? Con của chúng ta đâu? Hoàng hậu yếu ớt ngồi dậy tìm con mình.

-Nương nương, là một tiểu công chúa! Bà đỡ vui mừng bế đứa bé lên đưa đến tay hoàng hậu.

-Ôi, con của ta thật xinh đẹp! Hoàng thượng chàng xem! Hiền hoàng hậu ôm lấy đứa bé hôn không ngừng. Rồi đưa tới bên Hoàng Bảo Nam.

-Quả thật là một tiểu nữ nhi xinh đẹp! Lại không khóc nháo. Cuối cùng Trẫm cũng có hài tử rồi. Hoàng Bảo Nam ôm lấy con gái cười vui vẻ.

Cả hoàng cung Áo Ảnh vui mừng chào đón công chúa ra đời sau 3000 hoàng đế bọn họ lấy hoàng hậu. Đất nước Áo Ảnh mở tiệc suốt một tháng rông, hoàng đế bãi thuế 5 năm cho dân chúng, cả nước giăng đèn kết hoa ăn mừng. Con người nơi này muốn thụ thai quả là khó khăn nhất, vì họ có tu vi có thể sống lâu nên việc thụ thai tạo hóa dường như rất khắc khe, ai có được con là may mắn và hạnh phúc.

Theo lời tiên đoán của tiên hoàng trong mộng, Hoàng Bá Nam không cho mọi người thấy mặt công chúa yêu quý của mình, chỉ cho dân chúng biết công chúa mang tên Hoàng Sương Ái. Máy ai biết được tên của công chúa là do công chúa tự đặt. Vào lúc công chúa được sinh ra không hề khóc, thời khắc công chúa mở mắt cũng là lúc công chúa “aaaa...” lên một tiếng thật to như đang hoảng hốt, đôi mắt to tròn của công chúa chớp liên tục như đang quan sát, nghiên cứu....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Công chúa ham học

Thời gian thấm thoát thoi đưa, công chúa Hoàng Sương Ái tròn 20 tuổi. Phải kể đến chiến tích trong 20 năm qua cô công chúa này lập được, làm hoàng cung gà bay chó chạy.

20 năm về trước, Dương Khả Ái vừa mở mắt ngay lập tức “AAA” lên vì quá kinh ngạc. Dương Khả Ái kinh hoàng khi thấy một người đàn ông đẹp trai đang nhìn mình cười âu yếm, tuy người này đã trung niên nhưng khí chất vô cùng cao quý, toát lên một vẻ cao cao tại thượng, dường như một người đàn ông có quyền. Đưa mắt liếc ngang tìm kiếm thông tin xem cô đang ở đâu thì cô thấy một người phụ nữ xinh đẹp, dịu dàng đang ngồi trên một chiếc giường cổ đại khá trang trọng. Người phụ nữ thấy cô nhìn mình liền cười hiền từ.

Lúc đó, Dương Khả Ái trong đầu chấn động không thôi gào thét “trời ạ, mình xuyên không rồi, không ngờ mình lại xuyên không...bấy lâu nay mình luôn ao ước...aaa....aa...”. vì sao Dương Khả Ái lại có thể khẳng định nhanh như thế? Đó phải kể đến việc lúc trước cô là fan cứng của ngôn tình. Ở nước cô không có cảnh quang thế này đâu.Đúng lúc đó:

-Hoàng thượng, tiểu công chúa dường như rất hưng phấn! Bà đỡ bên cạnh nhìn tiểu công chúa rồi mỉm cười vui vẻ.

-Phải, xem kia. Nữ nhi mỉm cười rất tươi. Hoàng hậu xuống giường ôm lấy con gái.

-Ha ha....bảo bối của Trẫm....

Dương Khả Ái thu vào tai tất cả những gì vừa xảy ra, cô muốn nhảy lên hét thật to nhưng tình hình hiện tại không cho phép. Dường như cơ thể cô rất mệt mỏi, Dương Khả Ái chỉ muốn ngủ, cô mệt rồi. Lúc này, bé con sơ sinh nhẹ nhàng nhắm mắt....

2 tuổi, tiểu công chúa bướng bỉnh hai tay chống eo hét trước mặt phụ thân Hoàng đế:

-Con không thích tên Hoàng Bảo Châu, con muốn tên Hoàng Sương Ái.

-Được được, Hoàng Sương Ái, Hoàng Sương Ái.... Vị hoàng đế nhìn con gái yêu đang đứng trên chiếc bàn ngự thiện toát mồ hôi.

5 tuổi tiểu công chúa kiên quyết đòi học võ nghệ, thường xuyên tìm chúng quan đại thần quấy rối. Từ Tướng quân đến quan Văn ai ai không biết công chúa, lúc bấy giờ trong đầu Hoàng Sương Ái nhưng ý nghĩ mà cô cho rằng không thể bỏ qua.

“ờ cái thế giới này, vu thuật là nhất mình nhất định phải học, học thật giỏi vu thuật cùng võ công rồi có thể làm nữ anh hùng, lại còn có thể trêu ghẹo nam nhân xinh đẹp, nữ nhân trong giang hồ ahaha....ha ha ha....mình sẽ hành tẩu giang hồ...mình muốn bay, muốn đi trên mặt nước...à còn muốn đánh kẻ xấu...”

Hoàng Sương Ái vạch ra thật nhiều mục tiêu cho cuộc sống mới của mình, quyết định “bỏ lại sau lưng quá khứ”. Từ đây, một đứa bé 5 tuổi bắt đầu hăng say học hỏi mà thầy của cô là các quan trọng triều. Ở Cẩm Tú cầu muốn có đáng người trưởng thành phải chờ đến 100 năm, 100 năm thì con người có thể có vóc dáng của người 20 tuổi ở Trái đất. Hoàng Sương Ái rất cao hứng, trong 100 năm này cô phải kiên trì học tập, ước mơ thành nữ hiệp càng ngày càng sôi sục trong cô.

10 tuổi Hoàng Sương Ái đọc hết các cuốn sách về địa lý của Cẩm Tú cầu, không bỏ sót lịch sử càng không bỏ sót danh sách những người có vu thuật cao thâm. Tính cách của mỗi người như thế nào cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

20 tuổi trong hoàng cung không còn gì để dạy cho cô, kể cả Phụ thân và mẫu thân gặp cô đều bỏ chạy vì sợ những câu hỏi không đầu, không đuôi vô cùng khó hiểu của con gái.

Trở lại thực tại...

Hôm nay trời trong mây trắng, Hoàng Sương Ái cũng chính là Dương Khả Ái đã đến với thế giới Cẩm Tú cầu 20 năm tròn. Hơn 20 năm qua cô đã cố gắng sống thật tốt, những gì có thể học cô đều cố gắng học không bỏ sót. Vì để bù lại những sai lầm trong quá khứ của mình, sai lầm thiếu chí cầu tiến,

lười biếng. Nhìn ngoại hình như một đứa bé 8 tuổi của mình trên mặt nước Hoàng Sương Ái âm thầm thở dài “đến khi nào mình mới có thể thành hiệp nữ đây...”. Hoàng Sương Ái nhìn mặt nước hồ thu đang gợn sóng lần lần, nằng bồng nảy sinh ra một ý định...

-Tiểu Hạnh tỷ tỷ, mau mang vớt cho muối vớt cá, mau lên!

-Hà...công chúa, ao cá rất sâu với lại cá này...cá này...do Hoàng Thượng nuôi làm cảnh nha! Nha hoàng Tiểu Hạnh lo sợ.

-Aizzya...ta cứ bắt đấy, có gì ta sẽ gánh hết, mau đi lấy vớt lại đây. Hoàng Sương Ái giục.

-Dạ, công chúa! Tiểu Hạnh chạy thật nhanh về phía Tây sau đó trên tay cầm một chiếc vớt lưới mang tới.

-Haaa...cá ơi, ta đến đây. Hấp hay là chiên nhỉ? Hay là nướng? Hoàng Sương Ái xoa cằm lẩm bẩm, một tay xách vẩy một tay cầm chiếc vớt xuống nước.

Dưới nước đàn cá nghe động chạy tán loạn, trên bờ nha hoàng Tiểu Hạnh cũng lo lắng không yên.

-Công chúa, cẩn thận!

-Yên tâm, ta không sao đâu mà! Hoàng Sương Ái nháy mắt với Tiểu Hạnh.

-Xem nào, ta bắt được một con rồi đây này! Hoàng Sương Ái giơ cao chiếc vớt lưới khoe thành quả của mình với nha hoàng thân cận.

-Ah...công chúa hay thật! Tiểu Hạnh vỗ tay khen ngợi.

-Ta mà lì....

-Công chúa nói gì cơ?

-À....không có gì ta bắt tiếp đây. Hoàng Sương Ái vờ vớt tiếp tục bắt cá.

Đang lúc chủ tớ hai người mãi mê bắt cá thì từ phía Đông trên bầu trời xanh cao xuất hiện một quả cầu ánh sáng trắng bay với tốc độ kinh khủng về phía Hoàng cung. Tiểu Hạnh vô tình nhìn lên bầu trời trong thấy quả cầu ánh sáng đang di chuyển về phía hai người kinh hô:

-Aaa....công chúa...công chúa có yêu quái....

-Đầu...yêu quái nơi nào? Hoàng Sương Ái không bị dọa sợ mà rất khí thế ngược nhìn xung quanh.

-Công chúa....cẩn thận.... Tiểu Hạnh hốt hoảng hô to khi thấy quả cầu ánh sáng đập thẳng vào người công chúa.

-Aaaaaaaaaaaaa.... Hoàng Sương Ái bị quả cầu ánh sáng lạ đập vào người, rồi nó hòa vào người cô mất dạng, cô đau đớn tận linh hồn, rơi vào trong nước, chẳng mấy chốc chìm mất tăm.

-Công chúa,...người đâu? Có ai không công chúa rơi xuống nước rồi, mau cứu công chúa. Tiểu Hạnh thấy Hoàng Sương Ái chìm vào nước quá kinh hoàng chạy khắp nơi hô to.

Bất chợt Hoàng Bá Nam vèo một tiếng tới trong ánh sáng tím, theo sau còn có hoàng hậu Hiền phụng tới với ánh sáng hồng. Hoàng Bá Nam nhanh chóng phóng vào trong ao mang Hoàng Sương Ái lên. Đình Hiền Hiền phát khóc khi nhìn con gái yêu được mang lên đã hôn mê bất tỉnh.

-Ô..ô..nữ nhi của ta....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Học Nghệ

Ngung Sương cung...

Trong giấc ngủ mơ màng Hoàng Sương Ái cảm nhận được thân thể mình như bị biến đổi hoàn toàn, một cảm giác êm ái bao trùm lấy cô, một dòng khí nhẹ nhàng lưu chuyển quanh thân cô rồi hòa tan khắp thân thể cô như chưa từng tồn tại. Cô mở mắt:

-Aaa... Hoàng Sương Ái rên nhẹ.

-Ái nhi! Hoàng hậu bên cạnh giường thấy nữ nhi mở mắt liền nhào tới ôm lấy.

-Mẫu thân! Sương Á nhìn mẫu thân khóc mà cảm thấy đau lòng. Hai mươi năm nay tình cảm sâu đậm, người và phụ thân rất thương yêu cô.

-Con thấy trong người thế nào? Hoàng Bảo Nam bên cạnh không khỏi lo lắng.

-Dạ, con không sao. Xin Cha, mẹ chớ lo lắng. Có nhiều lúc cô vẫn gọi họ là Cha, mẹ như ở kiếp trước.

-Không sao là tốt rồi, nghe Tiểu Hạnh kể lại làm ta sợ chết khiếp! Hiền Hoàng hậu sùng nịnh vuốt ve tóc Hoàng Sương Ái.

-Cha, mẹ mệt rồi mau về nghỉ ngơi đi. Dừng để nữ nhi lo lắng. Hoàng Sương Ái lễ phép.

-Được rồi, bọn ta về. Hoàng Bảo Nam diu nương từ của mình trở về phòng.

-Con phải chú ý sức khỏe. Mai bọn ta lại đến. Hoàng hậu quay đầu căn dặn.

-Vâng ạ! Đối với ai cô có thể ngang bướng nhưng đối với thân sinh cô rất biết chừng mực, Hoàng Sương Ái đang cố gắng xây dựng một gia đình hạnh phúc cho mình ở kiếp này.

Sau khi hai vị thân sinh đi khỏi, Hoàng Sương Ái kéo tấm chăn trùm kín cả người rồi dần chìm vào giấc ngủ. Cô phải lấy lại tinh thần chuẩn bị hành tẩu giang hồ thôi.

Một buổi sáng tình sương, năm Hoàng Sương Ái 23 tuổi đột nhiên cô phát hiện Thân lực của mình tăng một cách đáng sợ, với độ tuổi của cô mà nói thì Thân lực sẽ cao hơn người bình thường cùng độ tuổi không có gì lạ vì thân sinh cô là người có Thân lực nằm trong 25 người có Thân lực cao nhất trên Cẩm Tú cầu. Nhưng việc nó tăng một cách nhanh chóng như hiện tại làm cô có chút phản kích cũng không biết làm sao.

Phụ thân và mẫu thân đều kinh ngạc khi kiểm tra Thân lực của cô, cuối cùng họ đưa ra kết luận do ánh sáng trắng đập vào người cô vào 3 năm trước gây nên.

Trăng thanh, gió mát, đêm đen, gió xạc xào...

Hoàng Sương Ái bị phụ, mẫu quăng tới một nơi xa xôi với tiêu chí rèn luyện, học hỏi.... để trở thành “đại cao thủ” chờ một ngày có thể cùng các đại cao thủ giao chiến thế lực tà ác. Nơi xa xôi này gọi là Xuất Nhập. Vì sao lại có tên gọi như thế? Chính là nơi này “ngoại bất xuất, ngoại bất nhập”, không phải người trong phái thì không thể ra vào, Xuất Nhập là tên gọi tắt của nó...khụ...khụ...

Ở nơi này, Hoàng Sương Ái có một sư phụ tài ba, hai sư huynh, một sư đệ và hai sư tỷ cùng một sư muội đáng yêu.

Đại sư huynh Nam Cung Khanh đứng hàng thứ 26 ở võ lâm.

Nhị sư huynh Đồ Thuần đứng hàng thứ 38

Tam sư tỷ Nhậm Mộ Nghi đứng hàng thứ 31

Tứ sư tỷ Thương Yến đứng hàng 30

Hoàng Sương Ái....chưa rõ...

Hiên Viên Tĩnh – lục sư đệ người duy nhất lọt top 25 hạng đại cao thủ, vì được người bí ẩn truyền thụ. Hạng 18.

Bắc Hà chiều mưa bay....75 năm sau.... ..

-Sư phụ....người gọi con có việc gì? Hoàng Sương Ái ôn nhu mỉm cười nhìn Mạch Khiết Tâm.

-Ái nhi... 8 ngày nữa ngươi tròn 100 tuổi. Mạch Khiết Tâm sùng nịnh nhìn đồ nhi.

-Nha....phải rồi, người không nói con cũng không nhớ. Hoàng Sương Ái mỉm cười.

-Ta cũng phải đi rồi, ta không trụ nổi nữa. Mạch Khiết Tâm buồn bã.

-Sư phụ...người nói vậy là sao? Hoàng Sương Ái lo lắng.

-Con cũng biết, ta là một linh hồn. Mạch Khiết Tâm xoa đầu Hoàng Sương Ái.

-Sư phụ.....Hoàng Sương Ái không giấu nổi nước mắt. Hơn 70 năm nay cô luôn ở bên sư phụ, sư phụ như người mẹ thứ hai của cô, giờ sư phụ muốn xa cô...

-Sư phụ xin lỗi, sư phụ cũng không muốn thế!...

-Sư phụ,...đồ nhi đã hiểu....Hoàng Sương Ái biết sẽ có ngày này, 70 năm qua Mạch Khiết Tâm nói với cô rất nhiều. Chuyện nhân gian, chuyện vận

mệnh.

-Đồ nhi sẽ không quên lời dạy của sư phụ!

-Được, tôi đây Ái nhi! Mạch Khiết Tâm từ tay vun ra một vòng ánh sáng, lập tức trong tay bà xuất hiện 5 chiếc túi màu đỏ, vàng, cam, tím, xanh.

-Sư phụ...đây là... Hoàng Sương Ái khó hiểu nhìn sư phụ mình.

-Bí mật, sau khi ta ra đi con hãy xuống núi đi về hướng Bắc đến khi nào gặp một con sông lớn không có đò ngang, khi ấy con hãy mở túi màu đỏ. Sau khi làm xong nhiệm vụ của túi màu đỏ hãy mở túi mà con thích, nhớ là chỉ được mở khi nhiệm vụ trong túi con đã hoàn thành.

-Vâng, thưa sư phụ. Hoàng Sương Ái đưa tay nhận lấy 5 chiếc túi.

-Ái nhi! Con phải nhớ kỹ lời ta nói. Hàn Vũ Phong không đơn giản là người một đế vương. Nếu muốn lấy tướng công, chỉ có thể là hắn. Bằng mọi giá con phải có hắn..... hình ảnh Mạch Khiết Tâm dần dần mờ ảo rồi hóa vào hư không biến mất.

-Sư phụ...sư phụ..... Hoàng Sương Ái nhìn sư phụ biến mất bi thương gào khóc.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tìm kẻ hiền tài

Hoàng Sương Ái quay đầu nhìn nơi mình sinh sống hơn 70 năm nay lần sau cuối rồi khăn gói lên đường. Nhớ lời sư phụ dặn Hoàng Sương Ái đi mãi đến khi trời tối mà vẫn chưa thấy một con sông nào. Một mỏi nhưng không có lấy một chỗ dừng chân, Hoàng Sương Ái vẫn kiên trì tiến về phía trước. Chẳng mấy chốc nàng nghe thấy được tiếng nước sông cuộn cuộn chảy, vui mừng khôn xiết Hoàng Sương Ái chạy thật nhanh về phía có tiếng nước. Một con sông lớn hiện ra trước mắt nàng dưới ánh trăng lúc ẩn lúc hiện. Hoàng Sương Ái sung sướng reo lên:

-“aa....cuối cùng mình cũng tìm được rồi, tìm được rồi..”

Hoàng Sương Ái vội vàng lấy túi thơm đỏ mở ra, một ánh sáng màu vàng lóe sáng, từng dòng chữ hiện ra trước mặt cô.

“Hướng Bắc sông dài

Có người chài cá

Mặt hiền, mắt sáng

Hiển kẻ tài ba”

Chỉ vờn vờn bốn dòng chữ mà mang đậm huyền cơ. Hoàng Sương Ái biết được túi thơm này là sư phụ muốn chuyển lời đến mình, là sư phụ đang giúp nàng. Hoàng Sương Ái không ngại màn đêm nguy hiểm, đi về phía trước mỗi lúc một nhanh. Cô đang nóng lòng tìm được người trong huyền cơ kia. Đi đến một rừng cây có vẻ khá um tùm, nơi này âm u ánh trăng không thể chiếu vào cộng thêm dòng sông bên cạnh đang ào ào cuộn chảy làm nơi đây thêm vẻ ma quái, chết chóc.

Bất chợt Sương Ái nghe thấy có một âm thanh như vũ bão đang cuộn cuộn tiến tới, xung quanh lá rơi mỗi lúc một nhiều, nàng cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển mạnh. Có yêu khí. Hoàng Sương Ái cẩn thận đề phòng, nàng nắm chặt thanh Kim Xà kiếm trong tay, vật này là do nàng khó khăn lắm mới có được trên núi Bích Xà. Nàng vô cùng sợ hãi, nếu sư phụ không nói thanh kiếm này có sức mạnh vô biên thì cô sẽ không có đủ dũng khí lên núi Bích Xà – một ngọn núi toàn rắn độc, dùng 8 phần linh lực phá phong ấn đoạt lấy Kim Xà kiếm. Thanh kiếm này có linh khí nó đã bị Huyết Tinh Hải thần phong ấn trên núi Bích Xà 1900 năm nay chờ người hữu duyên đến mang đi.

Kim Xà kiếm chỉ nhận chủ không nhận người, nó biết nghe lời một cách đáng sợ, gọi là đến, khi chủ nhân lâm nguy nó sẽ cảm nhận được. Hơn 70 năm nay, ngày nào Hoàng Sương Ái cũng tâm sự cùng nó, bên cạnh Kim Xà kiếm nàng còn có Trường tiên Thái Lai Minh Nguyệt. Loại vũ khí này được bện từ dây leo vạn năm trên u cốc Không Tên, vì u cốc thần bí số người vào được đếm trên đầu ngón tay, lúc ẩn lúc hiện nên nó được người đời gọi là u cốc Không Tên. Sau khi bện thành dây, Trường tiên Thái Lai Minh Nguyệt được ngâm trong 1088 loại thảo dược, 1523 loại kỳ độc. Cuối cùng được mang đi phơi dưới ánh trăng, phơi đi phơi lại đúng 1049 lần nên có tên gọi Trường Tiên Thái Lai Minh Nguyệt.

Kim Xà kiếm có khả năng xuyên thấu linh hồn, phá tan linh hồn của người có linh lực kém hơn nó, kỹ năng phòng hộ của nó rất cao, có thể phân thân dựng thành nhiều bức tường bảo vệ, kỹ năng tốt nhất theo Hoàng Sương Ái đánh giá là nó có khả năng thu nhỏ và biến thành vòng tay hoặc trâm cài, có thể mang theo bên mình.

Trường Tiên Thái Lai Minh Nguyệt khi ra roi trúng phải sẽ cảm thấy đau nhói tận xương cốt, roi thứ hai sẽ thấy tan nát cả tâm can, roi thứ ba thân hình dường như mất hết sức lực, roi thứ tư con người sẽ mất hết cảm giác và roi thứ năm chính là roi đoạt mạng.

Trở lại hiện tại, Hoàng Sương Ái nghe được âm thanh nghiệt yếu tới gần thì nhếch mép cười lạnh.

-Chỉ là con Nhện yêu linh lực nhỏ nhoi mà dám chạy ra giờ chiều mèo cào dọa bốn cô nương sao?

-Tiện nhân....hôm nay lão bà ta phải hút hết linh lực của ngươi. Nhện yêu từ trên không trung đánh úp xuống.

Trong không gian truyền đến từng tiếng vu thuật va chạm nhau, lúc bùng bùng lúc chéo chéo. Hoàng Sương Ái không muốn làm chậm trễ đại sự bèn dùng Hoa mạn tỏa, đánh đòn kết thúc về phía Nhện tinh, từng cánh hoa màu xanh lá bay ra, tiến về phía nhện tinh. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết Nhện tinh văng ra xa, hóa thành một con Nhện khổng lồ, nó đã chết.

Hoa mạn tỏa là chiêu dùng đối phó với một nhóm đông người, khi sử dụng sẽ có thật nhiều cánh hoa bắn ra xung quanh thành hình tròn vây người sử dụng ở chính giữa, khi ấy ai tiến đến gần đều bị đánh trúng vì vu thuật này mang hình tròn. Bởi vì cô còn nương tay với Nhện tinh nên sử dụng loại phép nhẹ nhàng. Hoàng Sương Ái chỉnh lại trang phục mộc mạc của mình rồi đi tiếp. Lúc này trời đã về khuya, “không còn sớm nữa rồi, cứ tiếp tục đi như thế này thế nào cũng gặp rất nhiều yêu quái, thôi mình ngồi đây nghỉ tạm vậy”.

Hoàng Sương Ái ngồi xuống gốc cây bên đường, dùng bàn tay bé tí xoa xoa đôi chân nhỏ bé. Cô trông như một cô bé 17 tuổi của Trái đất mà thôi, dù hiện tại cô đã gần 100 tuổi. Gạt giọt mồ hôi trên trán, cô lắng nghe động tĩnh xung quanh. “Có người” Hoàng Sương Ái khẽ kêu. Tiếp theo cô nhủ thầm “lại có yêu”.

-Cứu tôi với, cứu tôi với! Tiếng của một người đàn ông vang vọng khắp khu rừng.

Hoàng Sương Ái phui tay đứng lên, chân đạp đất đi thật nhanh về phía tiếng người kêu cứu.

-Yêu nghiệt, còn không mau dừng tay! Hoàng Sương Ái lần đầu xuống núi ý chí đam mê làm nữ hiệp sục sôi.

-Ha ha.... tiểu mỹ nhân...aaaa..tiểu mỹ nhân... Con rất tinh nhìn thấy một cô gái khả ái tay cầm kiếm khí thế chỉ về hấn như hăm dọa chẳng những không sợ mà còn ngang ngược trên ngược.

-Hừ....chết đến nơi mà còn ở đó nói những lời thiếu giáo dục! Sương Ái khí thế hùng hục.

-Là sao? Con rất tinh khó hiểu mờ to mắt nhìn nàng.

-Sao là sao? Trên trời bây giờ sao lặn hết rồi, người chờ kiếp sau rồi sẽ lại thấy chúng ha ha. Hoàng Sương Ái hai tay trái chống eo tay phải cầm kiếm cười ngạo nghễ.

-Hừ....dám ghẹo bốn đại gia. Rết tinh lao vào nàng đánh ra một luồng khí đỏ.

Hoàng Sương Ái nhanh nhẹn né tránh, vừa né vừa tiếp tục khích tướng hấn.

-Ha ha...người là mèo bệnh sao? Lại đánh hựt, bé con mau đến đây nào? Ha ha ta ở đây.

-Ta giết ngươi..... không đòn nào trúng Hoàng Sương Ái, rết tinh thẹn quá hóa giận gào lên ra đòn càng hung ác.

-A haaaaa.... cháu của bà, con đang chơi trò con nít ah? Hoàng Sương Ái thích thú.

-Aaa....tức chết ta.... Rết tinh điên cuồng lao vào.

-Chéo..bùng..xoạt..... Ba âm thanh liên tiếp vang lên. Rết tinh bị dính đòn văng lên cành cây treo lủng lẳng.

-Hừ...không đùa với ngươi nữa! Hoàng Sương Ái xử xong rết tinh quay về phía người đàn ông trung niên bị rết tinh đuổi chạy lúc nãy.

-Thúc thúc, thúc không sao chứ? Hoàng Sương Ái đỡ ông lên.

-Ta không sao!

-Cô nương cô thật lợi hại nha, năm nay cô bao nhiêu tuổi?

-Cháu sắp 100 tuổi! Hoàng Sương Ái mỉm cười nhẹ nhàng, mang theo tia kính nể.

-Oh, chỉ mới 100 tuổi đã có linh lực cao đến thế? Vị thúc thúc sùng sốt.

- Hi...còn thúc, thúc mấy tuổi?

-Ta năm nay đã 700 tuổi rồi nha!

-Ah, thúc lớn hơn cháu rồi.

Hoàng Sương Ái nhìn vị thúc thúc bên cạnh mắt long lanh, dáng người cao ráo, rất có khí chất. Đặc biệt trong mắt ông ta chột lóe sáng rồi biến mất. Nàng xác định đây chính là người mình cần tìm.

-Thúc ơi, thúc có người thân không? Hoàng Sương Ái mạo muội hỏi.

-Ta ư? Không có.

-Thúc đi theo cháu nhé, từ đây chúng ta sẽ là người thân! Hoàng Sương Ái nắm lấy tay vị thúc thúc nọ.

-Oh, tốt quá, thật tốt hực....

-Thúc đừng khóc, thúc tên gì?

-Ta...ô...ô...ta có người thân rồi, tiểu cô nương không chê ta ô...ô....

-Thúc nín đi, thúc tên gì? Hoàng Sương Ái kiên nhẫn hỏi.

-Ta tên Hắc Mộc.

-Uhm..Hắc Thúc... từ nay thúc gọi là Trình Lạc...cháu sẽ gọi thúc là Trình thúc có được không, mặt kệ là vui hay buồn trước kia hãy bỏ hết, làm lại từ đầu thúc nhé! Hoàng Sương Ái dịu dàng.

-Ô...đĩ nhiên là được, mạng ta là do cháu cứu mà. Trình thúc vui vẻ.

-Được rồi, chúng ta cùng lên đường.

Trên đường đi, Hoàng Sương Ái mở chiếc túi thứ hai ra, chiếc túi hiện ra lời chỉ dẫn tiếp theo càng nói rõ việc thứ nhất cô đã tìm đúng người. Hoàng Sương Ái kể hết tất cả cho Trình thúc nghe về con người cũng như thân phận của cô. Điều ngạc nhiên là Trình thúc rất hiểu chuyện, đóng góp cho cô rất nhiều thứ mà cô chưa nghĩ tới, cô nhận ra Trình thúc là cao nhân bất lộ tướng.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Gặp người hoạn nạn

Cầm nang thứ hai yêu cầu cô đi về hướng Bắc, trong cầm nang nói cô sẽ gặp được người cần kẻ cái chết, người mang trên mình một mối sầu hận khôn nguôi.

Hoàng Sương Ái cùng Trình thúc đi về phía Bắc, chẳng mấy chốc một ngọn núi hiện ra. Nương theo chiều gió Hoàng Sương Ái nghe được có tiếng nữ nhân khóc thút thít.

-Trình thúc, phía trước có người!

-Nơi nào? Trình thúc linh lực không có chỉ có Thân lực 700 năm nên khó nghe được tiếng người từ xa.

-Phía trước, chúng ta tới xem thử. Hoàng Sương Ái kéo Trình thúc đi về phía cô nghe được tiếng khóc.

Trên một cành cây to cao, một nữ tử vừa khóc vừa choàng tấm lụa trắng lên cành cây hồng tự vẫn. Hoàng Sương Ái và Trình thúc vừa tới thì nhìn thấy cảnh tượng một nữ tử xinh đẹp đang có ý định thắt cổ tự vẫn.

Chéo.... Hoàng Sương Ái phóng một đạo quang xanh cắt đứt tấm vải, nữ tử rơi trên mặt đất.

-Hãy để ta chết, để ta chết, van xin các người...để ta chết. Nữ tử gào khóc.

-Vị tỷ tỷ này, có gì thì từ từ nói, từ từ nghĩ lại có được không? Đừng vội vàng tìm đến cái chết như thế! Hoàng Sương Ái đỡ nữ tử đứng dậy.

-Phải đó, cô nương, có gì từ từ giải quyết! Trình thúc bên cạnh cũng lên tiếng.

-Ta không muốn sống nữa, ta vì hấn...vì hấn không tiết hy sinh tính mạng, ta vì hấn không nghe lời song thân, làm song thân không nhìn nhận ta nữa....thế mà hấn lại gạt ta, phản bội ta.... nữ tử vừa khóc vừa kể.

-Tỷ tỷ, bình tĩnh....

-Ta trộm bí kiếp tổ truyền cho hấn, đưa ngọc Linh lung trong gian hồ hiểm gặp cho hấn...thế mà hấn lại vứt bỏ ta sau khi có thứ mình muốn...hấn có nữ nhân khác....

-Ô....ô.....ta không muốn sống.... nữ tử kẻ xong khóc rống lên.

-Tỷ tỷ.....hãy nghe ta nói, đừng nghĩ quẩn, tỷ có muốn trả thù không? Hoàng Surong Ái nắm lấy tay vị nữ tử xa lạ.

-Trả thù....hừ...(nữ tử cười lạnh) ta rất muốn nhưng vì không đủ năng lực nên mới tìm đến cái chết, hấn là thất vương gia Đồng Lệ quốc, hấn là nghĩa đệ Lệ Vương.... linh lực hấn cao thâm người biết không? Nữ tử đau buồn.

-Hừ....cho dù có là Lệ Vương ta cũng không sợ, chỉ cần tỷ theo ta, từ đây là người của ta! Hoàng Surong Ái mỉm cười, ánh mắt kiên định nhìn nữ tử.

-Tiểu cô nương, với thực lực của người sao? Nữ tử nhìn tiểu cô nương nhỏ bé, khá ái ngại.

-Phải!.... Không chờ nữ tử nói tiếp Hoàng Surong Ái cuối đầu điểm nhẹ lên từng vết thương trên người nữ tử, chẳng mấy chốc không còn dấu vết thương tích nào.

Nữ tử há hốc mồm kinh ngạc, phải biết người có khả năng trị thương trong chớp mắt có linh lực phải cao, nếu không sẽ mất rất nhiều nguyên khí.

-Cô nương... nữ tử nói không nên lời.

-Ta không cần biết tỷ tên gì, từ đây chúng ta sẽ là người thân của nhau, kể từ thời khắc này tỷ họ Bạch, tên Hồng Ảnh. Bạch Hồng Ảnh.

Sau khi cứu được Bạch Hồng Ảnh, Hoàng Surong Ái mang hai người là Trình thúc và Hồng Dao đến một thôn nhỏ. Hồng Ảnh có sắc đẹp tuyệt trần, thu hút người qua lại nên cô đã dùng mạng che kín mặt mình. Từ đây, cô bắt đầu cuộc sống mới.

Thuê ba phòng trọ Hoàng Surong Ái về phòng mình trút bỏ đồ lữ hành, đắm chìm trong thùng gỗ nóng, lúc này cô nhắm mắt niệm chú coi bỏ Ảo Ảnh chỉ thuật trên người, một gương mặt xinh đẹp không gì sánh bằng hiện ra, cô vui vẻ tắm rửa thật sạch thay một bộ quần áo đơn giản vào. Ngồi trên ghế uống ừng ực một ngụm trà. Dùng thuật truyền âm gọi Trình thúc và Hồng Ảnh.

“Trình thúc, Anh tỷ. Là ta, mau đến phòng ta”

Tuy rất ngạc nhiên nhưng Trình Thúc và Hồng Ảnh biết rõ năng lực của Surong Ái nên vội vàng chạy qua phòng cô.

-Tiểu thư, cô gọi tôi! Trình thúc tiến vào.

-Tiểu thư... chẳng lâu sau Hồng Ảnh cũng vào.

Hoàng Surong Ái lúc này từ từ xoay mặt đối diện họ. Trình thúc và Hồng Ảnh kinh ngạc trước dung mạo của Surong Ái. Cầm thiếu chút nữa rớt xuống.

-Đây là ta, hai người đừng ngạc nhiên..ha..ha.. Hoàng Surong Ái mỉm cười.

-Tiểu...tiểu.... Hồng Ảnh lắp bắp.

-Đây là hai cuốn thuật pháp rất lợi hại còn đây là bộ kiếm pháp có tên Đoạt Hồn Lưu Tinh kiếm. Surong Ái đẩy ba quyển sách về phía Bạch Hồng Ảnh.

-Tiểu thư, cái này... Hồng Ảnh ngạc nhiên.

-Cho tỷ...chẳng phải muốn trả thù sao?

-Tốt...thật tốt. Hồng Ảnh sung sướng.

-Còn đây là Bách Bộ châm cùng Thất Chi Kiêu thuật, trong Thất chi Kiêu thuật có bảy bảy loại thuật pháp bị thất truyền từ lâu, rất lợi hại. Ta giao cho Trình thúc.

-Ồ...tiểu thư, ta vô năng nha! Trình thúc cuống quýt.

-Không có gì là không thể, các người phải biết tự bảo vệ mình và giúp người. Việc lớn còn ở phía trước. Hoàng Surong Ái mỉm cười, vuốt tóc.

-Vâng, tiểu thư. Hai người Trình Thúc và Hồng Ảnh đồng thanh.

Ánh mặt trời dần xuyên qua lá cây, một ngày mới lại bắt đầu. Ba người Surong Ái cùng Trình thúc và Hồng Ảnh trả phòng thuê sau đó theo chỉ dẫn của cầm nang đi về Hướng Tây Bắc. đi đi mãi thì gặp được hai người nam nhân to lớn dắt tay một đứa bé tầm 40 tuổi (tuổi ở Cẩm tú cầu – 8,9 tuổi của Trái đất) đang chạy hối hả, dường như có kẻ truy sát phía sau họ.

-Đây rồi, giống như cầm nang nói. Trình thúc nhìn thấy thế hô lên.

-Đứng lại! Hồng Ảnh chặn đường ba người đang chạy.

-Cô nương, chúng ta đang bị truy đuổi, làm phiền cô nương chớ cản đường. Vị thanh niên da đen ôn tồn.

-Chúng ta không cản đường, chúng ta là muốn cứu người. Hồng Ảnh thần nhiên nói.

-Hả? Người thanh niên da trắng kể bên có vẻ giết mình.

-Đại ca, nhị ca...mau đi ah! Đứa hài nam bên cạnh thúc giục.

-Theo ta.... ta sẽ giúp các người. Hoàng Sương Ái khí thế.

-Các người!???? Vị thiếu niên da trắng nửa tin nửa ngờ.

Cùng lúc đó...

-Các người chạy đầu cho thoát.....mau bắt chúng lại cho ta. Một gã râu quai nón đáng người to dùng cối con hắc mã ra lệnh cho chúng thuộc hạ phía sau.

-Dạ...chúng thuộc hạ hô to rồi lao về phía có hai vị thiếu niên anh tuấn cùng đứa nhỏ.

Hoàng Sương Ái tung người bay lên, từng dòng ánh sáng tím bay về phía trước đám người kia, một lượt chúng đều té ngã ôm thân thể kêu gào. Gã đại hán thấy thế, tung người bay khỏi ngựa dùng đao bổ về Hoàng Sương Ái. Hai ngón tay Hoàng Sương Ái kẹp thanh đao to lớn, cô mỉm cười, thanh đao hóa thành tro bụi.

-Loại đao này mà cũng mạng ra chém người sao? Theo ta thấy thái củ cải cũng không đứt! Hoàng Sương Ái cười cợt.

-Đa tạ tiểu cô nương đã ra tay cứu giúp. Hai vị thiếu niên quỳ xuống cảm tạ.

-Ta không cần lời cảm tạ, như ta đã nói. Ba người, theo...ta... Hoàng Sương Ái nhả từng chữ.

-Hả...ba người hai lớn một nhỏ trọn mắt há mồm.

-Theo ta, được ăn, được uống, được học võ...vụ thuật... Hoàng Sương Ái phun ra từng chữ cảm dỗ.

-Được...được...chúng tôi theo tỷ. Nam hài bên cạnh nắm lấy tay Sương Ái.

-Ha ha ha.... Sương Ái cười thích thú.

-Từ nay da đen tên Lục Kiếm Nam, da trắng tên Lục Vân Phi, còn đứa bé này tên Lục Kiếm Bình. Hoàng Sương Ái chỉ từng người.

-Vâng...hai vị thiếu niên đáp lễ.

Không lâu sau đó, bốn người Trình thúc, Hồng Dao, Kiếm Nam, Vân phi và Kiếm Bình mới biết bộ mặt thật của Hoàng Sương Ái. Cái gì mà ngạo thế ngất trời, nữ hiệp lạnh lùng, dịu dàng, khí phách kia chứ? Toàn là giả dối. Hoàng Sương Ái chẳng những trẻ con mà còn biến thái..

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Trêu chọc vợ người, bị người bắt gặp, chạy trốn chết!

Thời tiết ngày hè khiến ta nóng bức khó chịu, bức bối. Ta cầm chiết phiến trên tay phẩy phẩy, 10 năm trước ta cùng Ngũ quái đến nơi này, nơi này là thiên sơn Lạc Hà. Một khu rừng âm u, cây cối um tùm của Áo Ảnh quốc. Phụ thân ta Hoàng Bá Nam gần 100 năm qua đã chuẩn bị cho ta một đội quân ngầm hùng hậu hòng thỏa mãn mơ ước làm nữ hiệp của ta.

Vô Ảnh Thần Cung

Vô Ảnh Thần Cung do ta là chủ, dưới ta có Trình Lạc thúc, làm chịu trách nhiệm quản lý nhân sự và hiến kế, Trình Lạc thúc giỏi nhất là bày mưu hiến kế. Chẳng khác gì Công Tôn Sách của Bao Thanh Thiên.

Hồng Ảnh tỷ là Đại hộ pháp đứng đầu trong cung, như Triển Chiêu vậy...

Lục Kiếm Nam nhị hộ pháp đứng đầu quản lý thành viên ngoài cung.

Lục Vân Phi chịu trách nhiệm thăm dò tin tức trong thiên hạ. Còn thằng nhãi Lục Kiếm Bình chỉ việc ăn uống và luyện võ thuật.

Nhớ lại khi ta thu nhận 5 người bọn họ thì họ chẳng có gì nổi bật ngoài tính cách lương thiện, cuộc đời có chút phong ba. Nay họ đã trở thành cao thủ trong cao thủ, tất cả nhờ thần dược của sư phụ giúp họ khai thông thần lực nhanh chóng học được võ thuật cao siêu. Tuy nhiên, vẫn không thể nào lọt vào top 25 được. Cây già chưa ngã sao đến lượt cây con như chúng ta độ chiều cao, tán lá hic....

Trời cao, mây vùn vù... năm nay ta đã 122 tuổi rồi, linh lực thần bí của ta vẫn bị phong ấn không thể mở được. Ta hoàn toàn sử dụng linh lực có được của 122 năm luyện tập. Tính ra, cũng đứng trên hạng 30. Ta chỉ biết ta không đánh lại tam sư tỷ và tứ sư tỷ. Mấy huynh đệ khác thì ta bỏ tay. Đạo gần đây, ta tập phóng châm, từng cây châm nhỏ như cây kim được ta phóng một cách “rất có bầy bản” ta rất tài giỏi, chỗ nào cần trúng sẽ trúng, đến “chỗ không cần trúng” cũng bị ta phóng trúng.

Nhớ lại năm nào ta tập phóng phi tiêu cùng các sư huynh, sư tỷ. Chẳng biết ma xui hay quỷ khiến thế nào mà đằng trước không trúng mà lại trúng vào móng của Nam Cung Khanh, đại sư huynh ta đang xách móng chạy trốn. Nhớ lúc đó, ta nghe một cái “phập” sau đó âm thanh tru tréo như heo bị thọc huyết của đại sư huynh ta vang lên. Ngay sau đó hình ảnh một nam nhân anh tuấn ôm móng vừa nhảy cẫng lên lại vừa hét thê thảm chẳng khác gì vừa ngồi phải một con nhím. Hôm đó, ta bị “đồng đội” chơi xỏ vì hành động vô nhân tính của ta, nói bóng gió khiến sư phụ ta phạt ta lên núi đã hổ 6 ngày.

Nhắc mới đau khổ làm sao, 6 ngày đó ngay cả một cọng lông hổ ta còn chưa bức được hưởng chi đã hổ. Khi về tới nhà ta như thể xác không hồn, đầu tóc rũ rượi chẳng khác gì cái bang. Ta ngâm ngùi nhớ lại bài thơ “Cao su đi dễ, khó về - Khi đi trai trẻ, khi về bông beo”. Còn ta thì sao đây?

Nên gọi là “Đã hổ, đi dễ khó về - Khi đi khí phách, khi về mồm meo” hay gọi là “Đã hổ, đi dễ khó về - Khi đi xinh đẹp, khi về rách bươm”. Ôi, ta thật thâm, cầu mong bước ra khỏi nơi này có mỹ nam suối ấm trái tim khô cằn của ta.

Nhớ thuở xa xưa, ta cùng hai vị sư tỷ xinh đẹp nghiêng tường, đồ sếp cùng nhau trốn đứng tấn, rù nhau lên núi cao xa, nguy hiểm “cướp” trứng chim. Hai vị sư tỷ của ta thì không có gì phải nói, còn ta đường đường là đại mỹ nhân xinh đẹp nhất, ấy thế mà bị chim mẹ đá tới tấp vào mặt vào đầu. Quá tức giận ta và con đại bàng đại chiến. Nó lông roi tứ tung còn ta đầu tóc bù xù như một con điên hic...

Chiến tích của ta quá ư là vang dội. Và sắp tới đây ta sẽ có một chiến tích vang dội hơn thế nữa...

Theo di ngôn của sư phụ, ta phải lấy Hàn Vũ Phong cùng hãn đại chiến tà ác nhưng theo ta được biết Hàn Vũ Phong là một Hoàng đế. OMG! Đòi ta ghét nhất Hoàng đế - một kẻ vừa đa tình vừa bạc tình. Thế nên, ta quyết định sau khi xuất sơn sẽ chọn một ngày thật tốt vào cung của Đồng Lệ “xem hàng”. Đùa sao, muốn mua gì đó ai mà không xem mặt hàng đó như thế nào? Ngay cả mua bán trên mạng cũng sợ bị lừa đó thôi, lỡ như hàng không đúng như quảng cáo hay hàng bị sứt mẻ gì thì sao...

Một đêm trời trong, gió mát...vẫn như cũ xào xạc.... mây đêm che khuất trăng...

Ta – Hoàng Sương Ái cải trang thành một bộ dáng phong lưu như Sở Lưu Hương tiến vào hoàng cung Đồng Lệ quốc. Vèo qua rồi vèo lại, vèo lại...lại vèo ra....ta thoát khỏi đám cấm vệ quân. Giờ đây ta đã là người có linh lực tầm hạng 30 rồi, đối với ta mấy chuyện này dễ như trở bánh phồng. Thành công vào được hoàng cung.

Đang định vào thẳng tẩm cung hoàng đế thì một suy nghĩ níu ta thay đổi ý định “Không được, nhất định không được! Hàn Vũ Phong là Lão đại đấy, linh lực là number 1, nếu ta mà manh động khi hãn phát hiện dùng nói nhìn mỹ nam ngay cả chớp mắt cũng khó à, hãn dùng một cái thì ta đi bán muối mất thôi. Mất hết cuộc đời phong lưu, ta không cam tâm, ta còn chưa phong lưu đủ mà mới một ngày đã đi chào hỏi ông bà thì làm sao ăn nói với phụ, mẫu với sư phụ cao cao tại thượng với đồng môn sư huynh đệ. Chao ôi, nhất là khi lục sư đệ ta biết nó có mà cười ta rụng rốn ấy, cái thằng nhãi ấy có bao giờ không xia xối ta đâu”.

Thế là ta đổi chủ ý, nếu không gặp được Hoàng đế đáng ghét thì ta tìm phi tử của hãn ha ha ha. Một Hoàng đế như Hàn Vũ Phong sẽ như thế nào khi chúng ái phi của hãn vụng trộm với kẻ khác, ta rất mong chờ xem được gương mặt của Hàn Vũ Phong khi bị cấm hai cái sừng lên đầu ahahaaahaa.... sẽ giống một con trâu hay một con bò mộng nhỉ..... khừ khừ...khừ....

Sau này ta mới biết được không như trâu cũng chẳng như bò mà là một con rồng hic... ta đã quên con rồng nó cũng có sừng...và ta thê thảm..

Ta đi khắp hoàng cung, dựa vào bản đồ mua được với giá cao chẳng bao lâu ta đến được Hòa Phúc cung của Tư Đồ Y Y – Y quý phi. Nghe đồn Tư Đồ Y Y dung mạo tuyệt sắc, chim rừng thấy phải rơi rụng tứ chi, cá sấu thấy hưng phấn đến nổi da bọn chúng hết xì xì...khụ...khụ...

được rồi ta thừa nhận này giờ mình tới giờ không bình thường... nghe đồn Y phi tài năng tuyệt sắc, võ công cũng rất cao đứng hàng 17 ngang với Hiên quý phi của Ngạc Hòa cung. Lúc này ta không thể chần chờ, vì chần chờ là trời sẽ sáng, mà trời sáng thì... thôi đi vào việc chính. Ta đột nhập vào phòng của Y phi. Có lẽ rất nhiều người hiếu kỳ vì sao hàng 30 mà dám vs 17? Giờ ta nói lý do đây, vì linh lực ta bị phong nhưng sở trường ta có thừa 125 năm không phải chỉ tập thể dục... ăn uống đều là dược quý, võ công, vu thuật đều là loại thượng thừa cộng thêm vũ khí thượng cổ...khụ...xem như có chúng trợ uy ta lên được vài hạng. Giờ đây chắc lực chiến đã lọt top 25. Không công kích nổi nhưng né tránh, duy trì vẫn coi là tốt. Cộng thêm ta dùng chút thủ đoạn ti bi thì ta thắng chắc ha ha ha...

Ta vừa lao vào phòng thì Tư Đồ Y Y đã phát hiện, cung nghênh ta là một luồng ánh sáng trắng nhanh như cắt xoẹt qua mặt ta, may là ta né kịp.

-Tiểu mỹ nhân, đêm khuya mạo muội đến thăm. Nàng là đang cô đơn đi! Ta khề mở lời, đôi mắt đào hoa chứa chan tình cảm, nụ cười quyến rũ chứng sinh, tiến hành mị hoặc.

-Ngươi là ai. Tư Đồ Y Y nhìn nam tử trường bào màu đen, anh tuấn mị hoặc trước mắt không giấu vẻ kinh ngạc trong mắt.

- Tại hạ, đi không đổi tên ngồi không đổi họ - họ Sở tên Lưu Hương. Ta theo lời thoại kinh điển trong các bộ phim kiếm hiệp.

- Sở Lưu Hương? Y phi tiếp lời ta, mắt nhìn ta nghi hoặc.

- Đúng! Ta tỏ vẻ khí phách.

- Người vì sao lại đến đây? Y phi tiến lại gần ta không chút e dè.

- Ta đến đây vì nàng! Ta dùng đôi mắt chưa chan tỉnh cảm nhìn Y Phi.

- Vì ta? Y phi kinh ngạc mở to mắt.

- Phải, vì nàng! Ta muốn làm tình nhân của nàng!

- Tình... tình... nhân... ??? Y phi áp úng... đỏ mặt...

Ta chắc chắn giờ đây 17 đã trúng mị thuật của ta rồi, đùa sao ta là công chúa của Ảo Ảnh đấy! Và cứ thế, xuân thủy vô biên tràn khắp mọi ngõ ngách trong phòng. Sáng nay khi tỉnh lại Y phi đã là người của Sở Lưu Hương ta rồi ahahaaaa.... và từ hôm nay Hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng Hàn Vũ Phong đã bị ái phi của hắn cầm cho hai cái sừng to đùng mà hắn “lười soi gương” (ít thị tầm) nên không biết. Hãy để Sở Lưu Hương ta đây thay hắn “thị uy” với “tắm ướp gia vị” cho ái phi của hắn. Ai kêu hắn đa thê, không có thời gian làm gì hahahaha. Hàn Vũ Phong ời là Hàn Vũ Phong, Lệ Vương nhà người có là cái gì, chẳng qua bị ta giẫm đạp dưới chân mà thôi (là gì thì sau này tỷ biết). Một người thì quá ít, đêm đó ta lạng qua lạng lại vợ được Tiêu Phi với Chiêu nghi cùng Liễu tần. Ba người này linh lực cũng tầm hàng 20 chứ không ít đâu. Đa số họ đều là con nhà quan lại quyền quý hoặc thế gia, thương gia.

Một ngày đẹp trời ta đang ăn bánh, uống trà, hưởng thụ những ngày tháng một mình nhàn nhã vì ngũ quái đã đi làm nhiệm vụ thì chim bồ câu của “thuộc hạ” bay tới đậu xuống bàn. Ta nắm đầu nó kéo về phía mình, sừng nịnh. Nhận thư, mở ra, trộn mắt. Ta đập bàn một cái rầm, trà và bánh bay lên rồi hạ xuống chỗ cũ. Chỉ có con bồ câu là khác trước, bởi vì nó trĩu trĩu không còn cộng lông. Ánh mắt nó bắn ra tia căm hờn nhìn ta.

“Giỏi... giỏi lắm. Hàn Vũ Phong cư nhiên dám nạp thêm tiểu thiếp, lại là hoàng phi nữa chứ, hoàng phi chỉ sau hoàng hậu mà bây giờ hậu cung không có hậu. Hắn coi ta là ai, dám xem thường ta sao? (VLA: huynh ấy chưa biết tỷ mà!!! HSA: cảm) Hắn dám xem thường Sở Lưu Hương ta đây sao? Thật là mất hết mặt mũi, ta phải vào cung quỵến rũ, đoạt ái Hoàng phi mới của hắn, không được, ta phải “thị tầm” trước hắn... để khắp hoàng cung đều biết ta – đạo soái Sở Lưu Hương là một tên cường đại, ăn cả phi tử hoàng đế, nhả cả râu hùm. À, phải là cạo sạch râu hùm.

Chuyện này, xin lỗi Sở Lưu Hương thật một chút, ta phá hủy hình tượng hắn rồi. Ai kêu ta thích màu trắng lắm gì, ai kêu ta cũng có mùi thơm tự nhiên làm chi... ta không thể nào làm Sở Bá Vương được nên đành làm Sở Lưu Hương thôi. Bị cầm sừng rồi mà vẫn không tồn à. Xem như người lợi hại, mặt đây. Chờ xem ta hạ người đo ván (ai hạ ai chưa biết à).

Mưa phùn rả rích rồi... một bóng dáng màu trắng, nhỏ nhỏ bé bé bay vào Phượng Tinh điện, nơi Tước Hình Nhi cũng là Hoàng phi Đồng Lệ đang ở. Chủ nhân đã phát hiện nhưng vẫn yên lặng chờ thích khách lộ mặt. Một thân áo trắng, anh tuấn bước ra.

- Cô nương xinh đẹp, phải xưng hô như thế nào đây? Hoàng Sương Ái trầm thấp âm thanh quỵến rũ.

- Hummm.... người là.... Tước Hình Nhi nghiêng đầu.

- Tại hạ, Sở Lưu Hương. Ta đánh giá cô gái trước mắt, quả là mị hoặc, thuộc tuýp người đẹp nóng bỏng, sắc sảo. Hèn gì, Hàn Vũ Phong phải điên đảo phong lâm Hoàng phi là đúng, quá đúng, rất đúng.

- Cô nương, nàng quả là rất xinh đẹp. Là người con gái đẹp nhất mà ta từng thấy “trừ ta ra”. Nhưng... ta cố tình áp úng..

- Thế nào? Người đẹp bạc môi khê nhếch.

- Nàng xinh đẹp như thế, gả cho Hàn Vũ Phong quả là Hoa nhài cấm.... aiya... ta là quân tử.... ta tỏ vẻ mình khó nói ra lời.

- Bệ hạ chí ca vô thượng, anh tuấn ngút trời, tài cao cái thế... không ai sánh bằng. Ta không cho phép người vũ nhục chàng! Mỹ nhân tức giận.

- Aizzaiszzzz.... nàng đừng kích động, tới, ta hôn một cái ah! Ta bắt đầu giờ trò đòi bại.

- Người... mỹ nhân vung chưởng bỏ tới ta...

- Ôi chao, chắc chắc... nhìn xem vòng eo của nàng thực thon ah, còn có ngực nàng thật đầy đặn ah! Ta phải tránh, trái né không quên trêu hoa ghẹo nguyệt.

Bất chợt một âm thanh trầm thấp, có lực uy hiếp lạnh lẽo vang lên sau lưng, ta khinh hã xoay người lại. Trời ạ, trước mặt ta là gì thế này? Trai, có... trai đẹp.... có... có yêu nghiệt.

Ta muốn hét to “Cấm vệ quân, mau tới à. Hoàng cung của người có hồ ly tinh, mau tới bắt ah chậm là hắn ăn mất bệ hạ của các người đó”. Ta thì, 125 năm cộng thêm 20 năm ở Trái Đất ta chưa thấy ai mà xinh đẹp, phong độ, uy nghiêm, lạnh lẽo..... thế này. Khí thế áp bức làm ta muốn truy tìm, suy hô hấp, ngấm nhìn quên cả chạy trốn vì đã bị phát hiện.

-Ngươi là ai? Dám cả gan trêu ghẹo ái phi của Trẫm? Yêu nghiệt lên tiếng, ta vẫn thần thờ.

-Sợ à? Lúc nãy Trẫm thấy ngươi rất hưng phấn. Yêu nghiệt nường mắt nhìn ta, đôi mắt phượng cong cong, mắt hấn như có ma thuật đẹp làm sao, màu đen tuyền long lanh của mắt làm ta đắm đuối. Tóc đen tung bay trong gió, trường bào màu vàng, áo khoác màu xanh, chân đi giày cũng màu vàng, tóc cột vải màu vàng đơn giản, trê trán có chu sa hình đóm lửa. Trời ạ, chắc ta chết không kịp trời và là người đầu tiên chết vì thấy nam nhân quá đẹp. Một cái liếc lạnh lẽo như dao xẹt ngang ta, làm ta hồi hồn. Ngay cả liếc mắt sát ý cũng đẹp như thế.....khụ...

Yêu nghiệt khí thế đàn áp....khiến ta như bong bóng xì hơi.

“Chờ đã....Trẫm.....ư?” “Chết con rồi! Phụ, mẫu ơi! Đây là lão đại ah...ôi, Hàn..Vũ..Phong. Xem ra hôm nay ta khó thấy ngày về rồi. Hấn đã thấy ta khinh bạc ái phi của hấn, nếu hấn xông lên dùng bỏ ta ra làm đôi thì sao? (ý tỷ nói anh dùng chường bỏ đầu tỷ chứ không phải tên loại chường hihi).

Thật lòng mà nói, tâm trạng của ta bây giờ y như thái giám ở bên cạnh Hoàng đế, khi bị Hoàng đế bắt gặp ta làm chuyện xấu chỉ muốn nhanh chân quỳ xuống một cái rầm rồi nói “Bệ hạ, bệ hạ...nô tài xin bệ hạ tha mạng...lần sau nô tài không dám nữa” vừa dập đầu vừa kêu khóc... và sự thật ta đã làm....ta chỉ một ngón tay về phía Hàn Vũ Phong.

-Cầu hoàng đế, hoang dâm vô đạo, dân chúng lầm than, con dân kêu khóc, trời đất khó dung...ta tuồng một trảng thoải quen thuộc.

Hàn Vũ Phong neho mắt nhìn ta... “chết rồi, đây là lời thoại dành cho hôn quân, nhưng hấn đâu phải” ta toát mồ hôi mẹ, mồ hôi con. Nhìn về phía sau hấn, hô to:

-Gian thần, bao gồm cả ngươi nữa!

“Cầu hoàng đế” mà ta nói tò về kinh ngạc, xoay đầu về phía sau muốn xem tên nào là gian thần của triều đình, làm hoàng đế ai mà không muốn biết đứa nào là gian thần để mà lôi đầu ra chém kia chứ. Thế nhưng, hấn bị ta gạt rồi. Đằng sau làm gì có người, lấy đầu ra gian thần. lúc hấn xoay người lại thì Sở Lưu hương ta đây đã ra khỏi hoàng cung của hấn rồi. Cũng may khinh công ta cực cao, nếu không e là bây giờ đã chết trong tay “bạo chúa” rồi. Ta thầm nghĩ có phải Hàn Vũ Phong cố ý thả ta hay không, bằng năng lực cao siêu của hấn làm sao không biết phía sau hay không có người? Hay là với bản tính yêu dân như con, muốn biết ai là gian thần nên “thả giết làm hơn bỏ sót” hấn mới quay lại. E hèm.... hấn thật đáng sợ mà.

Hồngбет, 1132 tuổi, Hàn Vũ Phong hấn lần đầu bị gạt. Nếu không phải gần đây quan lại cấu kết thì hấn đã không mang danh bị lừa. Hấn không phát hiện có kẻ thứ tư ở đó nhưng vẫn quay đầu. Vì sợ do mình chuyên chú trên người tên đạo tặc trước mắt quá nhiều nên có cao thủ tiến vào mà hấn không hay. Nếu như...tên hái hoa tặc ấy để Trẫm gặp lại lần nữa Trẫm tuyệt đối cho ngươi ném mùi lợi hại.. Hàn Vũ Phong khẽ nhếch bạc môi...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kế hoạch thu phục Lãnh Vương

Không ngờ ta chưa kịp xem “hàng” thì đã phải chạy trời chết, bay ra khỏi hoàng cung Đồng Lệ ta chặt vật vô cùng.Quả thật là mỹ nam đẹp như ảnh 3D, Photoshop. Ở Trái Đất ta đã từng nhìn thấy ca sĩ, diễn viên nam nhưng chưa một ai có vẻ đẹp kinh diễm đến thế. Cũng may ta có định lực vô cùng tốt, không đứng ngốc luôn ở đó. Nhớ thời còn đi học ở kiếp trước, ta ngu nhất là môn Toán. Cứ mỗi lần thấy, cô gọi lên bảng làm bài tập là ta đứng một chỗ xoay qua xoay lại y như con khỉ, chờ cứu viện từ bên dưới.

Ta phải quay về núi tu luyện thêm thôi, cứ cái đà này ngay cả cọng tóc của Hàn Vũ Phong ta cũng không động được huống chi bắt hấn về làm tướng công. Không được rồi, không sớm thu phục con “yêu nghiệt” này sớm muộn gì cũng hại nước hại dân cho mà coi.Giờ phút này ta chợt nhớ lại một câu quảng cáo phim “sắc đẹp nghiêng thành, đủ để một quốc gia suy vong”. Huống chi, Hàn Vũ Phong đẹp đến không gì diễn tả. Nếu Nguyễn Du mà thấy chắc sẽ thốt lên “Hoa ghen thua thắm – Liễu hèn kém xanh”.

Vì thế, ta thân là một nữ tử mạng trong người sứ mệnh cứu thế giới này khỏi móng vuốt của thế lực tà ác, không thể để con “yêu nghiệt” Hàn Vũ Phong này làm hại dân chúng. Phật tổ nói “Ta không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục?” Ta đành “ngậm đắng, nuốt cay” mà lấy Hàn Vũ Phong thôi. Ta cam tâm tuyệt đối sẽ giữ chặt hấn, không để hấn chạy rong quyền rũ, mê hoặc con gái nhà lành, con trai nhà hào kiệt....khụ....điều đó xem như ta cam kết đi.

Từ ngày trông thấy chân diện của vị Đế Vương bậc nhất ở Cẩm Tú cầu “ta thường tới bữa không ăn, nửa đêm không ngủ, lòng đau như cắt, mồ hôi rơi đầm đìa, ánh mắt mờ màng xa xăm”.

Có thể nói, ta tương tư rồi.

Một mình ta lẻ loi, trợ trợ cố gắng gặm nhấm nỗi cô đơn. Ngũ quái đã phân tán khắp nơi, đi làm nhiệm vụ thiêng liêng của họ. Còn ta, hiện tại nhiệm vụ của ta là gì? “Chinh phục Lệ Vương?” “Dùng sắc, quyến rũ hấn?” “Không được, với diện mạo hiện nay của ta cũng không bằng Sa Thi Lệ. Ngay cả đệ nhất mỹ nữ hấn cũng không thèm. Rau thơm hấn không để vào mắt, cọng cỏ đuôi chó như ta thì miễn bàn là chắc. Phương án này bỏ qua.

Người ta có câu “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, “mưa dầm thấm lâu”. Tốt nhất bây giờ ta nên tiếp cận hấn! Quyết định thế đi. Dù có là một cái ao thật

sâu đi chẳng nữa chỉ cần mình cố sức tát cạn nước ao thì thế nào cũng bắt được con cá ba đuôi này thôi. Ta sẽ từng bước, từng bước tóm lấy hân, không chế hân....

Một mơ ước hết sức ba chấm đang diễn ra trong bộ óc nhỏ bé của Hoàng Suong Ái. Dù đối thủ có là người đứng đầu đại lục thì nàng vẫn không từ bỏ kế hoạch, và chính vì lẽ đó cuộc sống muôn màu muôn vẻ của ai đó và ai kia diễn ra hết sức phong phú..... Lê Vương cao cao tại thượng không biết rằng từ giây phút này cuộc đời hơn 1000 năm sóng yên, gió lặng của mình đã bắt đầu nổi lên “phong ba, bão táp” từng đợt, từng đợt “táp” thẳng vào mặt hân, khiến hân chẳng kịp trở tay. Khắc tinh của cuộc đời hân, chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng xuất hiện mà một khi xuất hiện thì khắc hân từ trong ra ngoài từ đầu đến chân không bỏ sót bất cứ thứ gì.

“Bất nam nhân phải bắt liên tay, chớ để lâu ngày chàng chạy mất tiêu”

Hoàng Suong Ái, bây giờ có thân phận nữ nhi là Lê Ngưng Suong, thân phận nam nhi là Sở Lưu Hương một đường hăng hái lần thứ ba xuống núi truy lùng nam nhân đã được định là cả đời của mình. Theo âm vệ cho biết, lãnh vương Hàn Vũ Phong hiện tại không có trong hoàng cung. Việc triều chính hân đã giao cho Nhiếp chính vương Triệu Huy Linh, còn hân mang theo vài cận vệ trung thành và giỏi nhất đi về hướng Tây vào Tử Càn thành của La Vân quốc rồi.

Nghe đồn đại, Lê vương định hợp tác với Hình Thủy Du tìm lão nhân Xa Vô Quốc Trụ nổi tiếng đóng tàu thuyền đi trên biển để đóng hai chiếc thuyền to, chắc chắn nhằm đi đến Cự Lâm Viên – một hòn đảo thần bí và đầy rẫy nguy hiểm. Cự Lâm Viên là nơi ai ai cũng muốn đặt chân đến, bởi vì trên đó có một loại cây thần kỳ, có thể tăng tu vi, giúp thụ thai và nhất là có thần thú thượng cổ.

Tuy nhiên, đường đi xa xôi không kể nguy hiểm băng rừng, vượt biển thì cũng nguy hiểm trùng trùng khi đặt chân lên Cự Lâm Viên. Muốn đến Cự Lâm Viên 1000 năm chỉ có một lần cơ hội, vì bình thường xung quanh hòn đảo này luôn bị bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc. Biển rộng tứ bề, sóng to, gió lớn.

Từ ngàn năm trước đây, nhiều người từng băng rừng vượt biển để đến Cự Lâm Viên nhưng chẳng một ai đặt chân đến được trên đó. Bao gồm cả những người hiện đang đứng đầu bảng cao thủ hiện nay. Ah, Hàn Vũ Phong lúc ấy vẫn còn bé đương nhiên ngoại trừ hân.

Muốn đuổi kịp Hàn Vũ Phong bằng thực lực của ta e là không thể. Trừ khi hân dừng chân ở nhiều chỗ. Hân là đế vương chắc sẽ đi thám hiểm dân tình, đời sống con dân của hân. Nhân lúc hân chưa ra khỏi lãnh thổ Đồng Lê ta phải đi thật nhanh đuổi kịp hân. Tìm mọi cách để có thể bám lấy hân. Ấn tượng đầu tiên của hân về ta đã xấu rồi, thôi thì ta làm người xấu phải làm đến cùng.

Khách điểm Thạch Bá Long trấn Bò Đình Hợp – Đồng Lê quốc

Thạch Bá Long là chuỗi khách điểm nổi tiếng của thế gia công tử Giang Kỳ Võ, nó phân bố rộng khắp Đồng Lê quốc cùng bốn quốc gia lân cận khác là Áo Ảnh, La Vân, Xích Hà và Chư Liễu. Phòng ốc vừa rộng, vừa thoáng. Phục vụ chu đáo, sang trọng, giá cả nơi này đắt đỏ nhưng an toàn hơn những khách điểm khác. Thức ăn cũng ngon và đa dạng nên ta quyết định chọn đây là nơi dừng chân tạm bợ.

Vừa bước vào ta đã nghe thấy những tiếng bàn tán, nghị luận xôn xao khắp mọi ngõ ngách trong quán rượu. Ta điềm nhiên chọn một bàn trống, tiểu nhị thấy ta hân chạy đến:

-Khách quan, xin hỏi ngài dùng gì? Tên tiểu nhị đáng người trông có vẻ gầy như suy dinh dưỡng, bệnh nghề nghiệp khom người hỏi ta.

-Uhhmm...cho ta một bình trà, một con gà quay, một đĩa thịt bò, mang cho ta một món xào...không cần canh! “uống canh, đi mao xí nhiều lần thật bất tiện” ta gãi cảm hưởng tiểu nhị phân phó.

-Dạ...dạ....ngài chờ trong giây lát ạ! Tiểu nhị nhanh chóng chạy vào trong chuẩn bị thức ăn cho ta.

Ta lắng tai nghe ngóng những tiếng bàn luận xung quanh, đại khái là họ đang nói về một tên hái hoa tặc nào đó đang làm loạn trong thành này. Bò Đình Hợp thuộc sự cai quản của thành chủ Thiệu Công Sơn và nó nằm trong 64 trấn của Sái Dương thành, cũng là trấn giàu có tấp nập nhất. Qua khỏi Sái Dương thành là đến ranh giới của La Vân quốc rồi, không biết Hàn Vũ Phong đã đi đến đâu rồi nữa. Đến bây giờ ta vẫn chưa nhận được tin tức gì từ âm vệ của mình ở thành Sái Dương này. Tiếng nghị luận có phần to lớn làm ta phải đồng tai chú ý hết công suất:

-Huynh biết không, tên hái hoa tặc này quả là to gan mà. Thành chủ đã điều động binh lính truy lùng hân khắp nơi mà hân vẫn ngang nhiên cường hiếp con gái nhà lành, đã vậy đến cả Doãn tiểu thư đại gia trang Doãn gia trấn Đức Long – Doãn Y Kiều hân cũng dám cưỡng bức.

-Gì cơ? Hân to gan thế à?

-Đúng, đúng.... ta còn nghe nói Doãn tiểu thư vì quá phần uất mà thất cô tự vẫn nhưng nhị thiếu gia Doãn Ngọc Lâm kịp thời phát hiện nên không có chuyện gì!

-Haizz,...thật tội cho nàng ấy quá....

Ta quay đầu lại thấy hai đại thúc cách ta một cái bàn đang khoa chân múa tay nói về tên hái hoa tặc cường bức thiếu nữ. Nghe được đoạn đối thoại của họ, trong lòng ta rất cảm phần. Ta vỗ bàn một cái rầm

-Thật là vô nhân tính mà, trình tiết của nữ nhân là rất quan trọng cư nhiên lại có kẻ nhẫn tâm tàn ác đến thế!

Mọi ánh mắt trong tửu lâu đổ dồn về phía ta. Mười giây sau mọi người bắt đầu ồn ào đưa ra ý kiến thể hiện sự đồng tình đối với ta.

-Công tử, ngài nói rất đúng! Hắn ta rất đáng khinh bỉ, đáng chém ngàn đao. Một đại hán râu quai nón tỏ vẻ khinh bỉ.

-Nếu ta bắt được hắn ta sẽ khiến hắn sống không bằng chết! Một phụ nhân cũng thao thao bất tuyệt.

Mọi người bắt đầu bàn luận sôi nổi hơn trước, tiểu nhị cũng vừa bày thức ăn lên bàn vừa hướng ta nói nhỏ:

-Công tử, nhìn huynh chắc từ nơi khác đến. Huynh không biết đó thôi tên hái hoa tặc này rất ngang tàn, nhiều cao thủ ở Sái Dương thành này đêm nào cũng lung bắt hắn thế nhưng hắn rất dễ dàng trốn thoát, võ công cùng tu vi của hắn rất cao ah!

-Vậy à? Hắn đã cưỡng hiếp bao nhiêu thiếu nữ rồi? Ta nhìn tiểu nhị trong lòng căng thẳng, ta thật không muốn thế gian có loại người tổn hại bá tánh này tồn tại chút nào.

-Nhiều.... tiểu nhị thở dài.

-Nhiều là bao nhiêu? Ta sốt sắng.

-Theo quan phủ nói thì cho đến hôm nay đã có 33 người!

-Cái gì? 33. Đôi đũa trên tay ta gãy làm hai nửa. Thật là đáng ghét mà.

-Ây, công tử, ngài bình tĩnh ah! Tiểu nhị thấy ta kích động nên trấn an ta.

-Công tử à, không phải riêng ngài thấy nát bình mà bất cứ ai biết điều bất bình. Haizzz...

-Thật không ngờ, nơi đây yên bình không có yêu ma tác quái mà lại có một tên đại ma đầu như thế, gây hại cho dân lành. Trong lòng ta giờ đã đưa ra một quyết định quan trọng “Huy động ám vệ trong thành, trừ bạo cho thiếu nữ ở nơi này. Chuyện tìm Hân vũ Phong đành gác lại, có lẽ hắn đã ra khỏi thành rồi cũng nên”.

Muốn làm việc gì thì cũng chờ ta no bụng cái đã, ta điều chỉnh tâm trạng đang phần nộ như ngọn núi lửa của mình giải quyết số thức ăn trước mặt một cách gọn gàng, sạch sẽ. Đêm nay, ta sẽ hành động bảo vệ sự trong trắng của thiếu nữ thành này và muốn cho tên hái hoa tặc ấy biết cô nương cũng không dễ chọc vào.

“Dâm tặc, ngươi thích cưỡng bức, thích côi y phục chứ gì? Đêm nay, bỏ công tử sẽ lột sạch ngươi, khiến ngươi không còn cái quần để mặc rồi đợi đến trời sáng ta sẽ mang con heo nhà ngươi đi điều phở”.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trị hái hoa tặc, công chúa ăn trộm gà!

Trong màn đêm âm u, quái khí có một bóng trắng lướt bay từ nóc nhà này sang nóc nhà khác, bóng trắng có chút vụng về thỉnh thoảng lại có tiếng kêu khê vang lên “hường này, hay hướng kia nhĩ”.

-Chủ nhân, theo điều tra của chúng tôi nhận được hôm nay hái hoa tặc sẽ đến nhà của Lý bồ đầu! Một hắc y nhân cung kính chấp tay trước nam tử vận y phục màu trắng đang chập chờn.

-Vậy sao? Thông tin này đúng chứ? Làm sao các huynh biết? Nam tử áo trắng quay mặt sang để lộ một gương mặt bình thường, trên mép còn có một nốt rồi to.

-Bẩm chủ nhân, trước khi đến cường bạo dân nữ tên dâm tặc sẽ luôn phóng một cành hoa “mồng gà” vào khuê phòng của các cô nương, chính vì thế chúng thuộc hạ biết được địa điểm mà hắn sẽ đến! Một tên áo đen khác xen vào.

-ừ, các huynh cũng không tệ nhĩ! Vị công tử áo trắng xoa đầu tên áo đen khen ngợi.

-Đa tạ chủ thượng đã khen ngợi, thuộc hạ lúc nào cũng tận tâm, tận lực, tận cùng, tận hưởng...à không tận trung với chủ thượng!

-Hà...được rồi, chúng ta xuống dưới đi!

Trong bóng tối, có khoảng 20 tên áo đen cùng một tên áo trắng hại cánh xuống một con đường hoang vu, vắng vẻ...khụ...nửa đêm mà....

Tại sao ta lại mang theo nhiều ám dạ đến thế? Đương nhiên ta cũng sợ tên hái hoa tặc này lắm, học nghệ không thông, có nhân tài đương nhiên ta phải sử dụng. Lỡ như tên dâm tặc ấy biến thái nam nữ cũng xoi thì ta biết chạy đường nào. Ta phân bổ ám dạ chia là bốn tốp mỗi tốp 5 người, phục kích xung

quanh nhà Lý bộ đầu, hôm qua ta đã bàn bạc kỹ với lý bộ đầu rồi, tối nay ông ấy sẽ để người của ta giả dạng làm con gái ông ấy để bắt tên hái hoa tặc. Khi ta tới đề nghị hợp tác Lý bộ đầu cảm kích khôn nguôi, nếu ta không ngăn cản ông ta đã quý xuống hôn chân ta rồi.

Kề nhận nhiệm vụ giả dạng Lý A Anh là ta – một mỹ nhân như hoa như ngọc, mài to đen, môi tô một lớp phấn thật dày, mặt lấm chấm li ti, mép có một nốt ruồi to bằng hạt đậu, kiểu cách ăn mặc thì khỏi phải nói - “thảm họa thời trang”. Giờ “mỹ nhân” chỉ việc chờ Trư Bát Giới tới rồi tóm gọn mà thôi.

Ta lười biếng nằm trên giường có mạn che, ngọn đèn dầu nhấp nháy tăng thêm sức quyến rũ, mưu kế của ta là để cho tên dâm tặc đi vào phòng “Lý tiểu thư” sau đó tung lưới bắt heo. Phía dưới gầm giường có một tên áo đen đang nằm gài:

-Chủ thượng, ở đây nhiều muỗi quá, chúng nó cắn thuộc hạ! Tên áo đen với gương mặt bị che bằng tấm vải đen ai oán, lộ đôi mắt long lanh nước, chứng tỏ mình rất ủy khuất với chủ nhân.

-Đừng đó chủ nhân, mông thuộc hạ thật ngứa! Một tên áo đen đang ở dưới gầm bàn phản nản.

-Ày ày, các huynh đệ chớ có ầm ĩ, mông ngứa thì cứ gãi nhưng đừng có cử động. Chớ mạnh động kéo bức dây động rừng! Ta ngáp ngắn ngáp dài cho ý kiến.

Không gian im lặng, tên áo đen nấp dưới gầm bàn tuyệt vọng, chỉ nghe hần hít vào thở ra thật nhẩn nhẩn. “chủ thượng nghĩ sao chứ, không cử động làm sao mà gãi...ôi, mông mình thật là ngứa...”

-Chủ thượng, bọn ta mỏi tay quá, chân cũng mỏi! Một tên áo đen ở trên trần nhà than thở.

-Chủ thượng, bị mặt lâu ta ngộp thở quá! Thêm một kẻ than thở.

Trời ạ, đám ám vệ của ta thật là lảm chuyện mà, ban đầu tuyển chọn chẳng lẽ là sai lầm của Phụ thân ta? Bọn họ đều là cô nhi, tính tình hiền lành, thật thà giờ đây bộc phát đến cực điểm rồi à? Cái gì mà chỉ cần chất lượng không cần số lượng là đây sao? Mỗi một phân khu chỉ có 20 người, làm việc nhanh gọn chưa bao giờ chết một ai. Có lẽ mọi người đều hiểu kỳ vì trong chốn giang hồ này lảm thị phi, đao kiếm vô tình, cá lớn nuốt cá bé mà tại sao nhân vật phụ như chúng lại không chết chứ gì?

Hay,...chuyện này phải nói đến ta – một chủ thượng đa tài, ta đã huấn luyện họ đấy. Đánh không lại thì chạy, chạy không xong thì nằm ngay đơ giả chết. Nếu gặp phải tên nào biến thái một chút muốn đối phương chết không toàn thây thì coi như đám ám vệ của ta gặp xui. Chết là cái chắc. Không bị băm thành tương thì tay chân cũng lặc lè. May là cho đến nay, đám ám vệ này vẫn chưa gặp phải những tên biến thái.

Một câu nói cắt ngang suy nghĩ bay bổng của ta.

-Chủ thượng, tiểu nhân mắc quá. Tiểu nhân có thể đi mao xỉ được không?

Ta ôm trán, ngã xuống giường miệng lẩm bẩm “gỗ mục khó điêu khắc....gỗ mục khó điêu khắc...”

Ta vừa ngã xuống giường thì một cơn gió nhẹ làm rung màn cửa. Có động tĩnh. Bên ngoài vắng vắng tiếng “gâu gâu...”. Thật sự ta muốn đập đầu vào giường cho xong. Nghe ra cũng biết đây là đám ám vệ bên ngoài báo hiệu, chẳng phải ta đã dặn dò kỹ lưỡng là kêu “meo meo” hay sao? Thật là không biết sống chết là gì mà, trộm cướp khi xông vào nhà người ta thì đối tượng sẽ xử lý đầu tiên là gì? Xin thưa, phần trăm lớn nhất LÀ CON CHÓ! Chẳng lẽ đám này không biết mình có thể bị xử lý vì “gâu gâu” hay sao? Aizzz... Không chừng khi ta ra ngoài thì bọn chúng đã nằm co giật cũng nên, bị hạ độc bởi một cái dùi gà nào đó cũng không chừng... bỏ qua đi... ta bậm môi “phập phập” ra ám hiệu chúng thuộc hạ sẵn sàng.

Kèo kẹt....kết.... tiếng cửa sổ mở ra, một bóng đen từ hướng cửa sổ bay vào! Ta lập tức nhập vai.

-Á....ngươi là ai? Dám...dám...tùy tiện xông vào khuê phòng nhi nữ?

-Mỹ nhân, gia đến đây vì nàng ah! Một gã đàn ông nhìn đáng người cao to, hào hoa phong nhã lên tiếng. Hần mang khăn che mặt, giọng nói nghe không quá 30 tuổi.

-Tiện nữ muốn ngủ xin đại gia mau đi cho, phụ thân mà biết sẽ đánh đòn người ta! Ta vắn vẹo, cố nén buồn nôn phất ra âm thanh phong tình vắn chùng.

-Ha ha.... mỹ nhân chớ sợ, sau đêm nay phụ thân nàng sẽ không còn cơ hội đánh nàng nữa đâu... hần bước lại gần giường, đưa tay nhấc rèm trướng.

Ta xoay người, chớp lấy tay hần kéo vào. Hần ngã lăn trên giường.

-Ha ha ha... mỹ nhân nàng thật to gan, gấp gấp đến thế ư. Để gia đến chịu nàng! Tên dâm tặc cười ghê rợn.

Ta nhanh chân phóng xuống giường, tên dâm tặc thấy thế cũng vén rèm bước xuống. Ta huyết sáo một cái. Từ dưới gầm giường lăn ra một tên áo đen, từ gầm bàn cũng chui ra một tên. Trần nhà bay xuống ba tên.

-Aaa.... khôn kiếp, lúc này ta nói để ta lăn ra khỏi gầm giường đứng lên đàng hoàng rồi các ngươi hãy bay xuống, giờ ta chưa kịp đứng lên thì các ngươi bay xuống đập ông đây sắp lòi ruột rồi! Tên lúc này ở dưới gầm giường ai oán.

-Ah...thành thật xin lỗi ngươi, hão bằng hữu. Một tên áo đen to con gài đầu hối lỗi.

-Hừ...tạm tha nuôi đó!

Tên hái hoa tặc nhìn một đám người áo đen đứng chật phòng mắt long lên, quơ tay bắt lấy ta phóng ra cửa sổ, dùng khinh công cấp ta bay đi mất. Đám người áo đen bên ngoài hoảng hốt bay theo.

Dâm tặc cấp ta bay trên không, ta luôn mồm hỏi hần. “Huynh đài, nhà huynh ở đâu? Huynh tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Nhà có mẹ già, con nhỏ gì không?” Tên hái hoa tặc im lặng không trả lời, tiếp tục bay lượn. “Cmm, khinh ta sao?” ta bực mình “Này, mau nhìn ta” Ta kéo khăn che mặt xuống để lộ một gương mặt chìm tàu, lổc xoáy. Tên hái hoa tặc nghe ta gọi bèn quay đầu sang, hần hét lên “aaaaa, nương ơi có quý” rồi buông ta ra, ta giật mình theo bản năng chộp lấy thân hần. “xoẹt” một tiếng, ta từ không trung rớt xuống đất trên tay còn cầm một cái quần. Xa xa nghe thấy tiếng tên Hái hoa tặc vọng lại “Ngươi chờ đấy, ta sẽ còn quay lại. Khí phách của ta đã bị ngươi chà đạp không thương tiếc, ta sẽ quay lại giết ngươi”.

Ta thở dài, xoa xoa cái eo. May mà rơi xuống không nặng lắm, chắc khinh công hần yếu nên bay thấp nếu hần là lão đại như Hàn Vũ Phong cấp ta thì chắc bay cao lắm, rớt xuống không kịp hấp hối rồi. Ta nhìn xung quanh, không thể tin được mình rớt vào chuồng gà của nhà nào đó. Đầu tóc bù xù, quần áo xốc xếch không phân biệt được là nam hay nữ. Trên tay ta còn cầm hai con gà, do lúc này hoảng quá tóm đại. Ta đứng lên nhìn hai con gà trong tay, chúng cũng nhìn ta có vẻ hoảng sợ lắm đây. Ta định thả chúng xuống thì có tiếng quát to:

-Tiểu tử thôi, ngươi dám ăn trộm gà của lão ư? Ngươi chán sống rồi!

Một ông lão tay xách cái cây thật to đi phía trước, phía sau còn có vài người đàn ông tay xách gậy, tay xách dao lăm lăm trong tay. Ta hốt hoảng, xông ra khỏi chuồng gà, chạy biến. Phía sau có một đám người đuổi bắt ta, cả khu phố gà chó không yên! Thật xui xẻo mà, làm chuyện tốt chẳng những chưa được báo đáp mà còn chuốt họa vào thân... ông trời ah, cho sét đánh ta đi, mất mặt quá! Công chúa đi ăn trộm gà....oaaaa.....

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Hồ đồ, chộc phải lãnh vương

Thật là số khổ mà, ta đường đường là công chúa của một nước mà lại bị một đám dân thường đuổi đánh vì tội trộm gà. Nếu để mọi người biết được ta không biết phải giấu mặt vào đâu nữa. Ta mang thân xác toi tả quay về “tổng bộ” của ám dạ. 20 tinh anh nhìn thấy ta đều nén cười trong lòng. Ta nhìn A Buru – trưởng thông lĩnh ám dạ, hần đang nhìn cười, cả cái mặt đỏ rần.

-Muốn cười thì cười đi! Chủ thượng các ngươi hôm nay thất thế, thật là phượng hoàng thất thế rớt xuống đàn gà mà! Ta ai oán đi nhanh vào phòng riêng.

-Ha ha...cả đám ám vệ cười ầm lên.

Ta giận dữ, sập cửa một cái rầm “một lũ đáng ghét, suốt ngày chỉ biết chờ ta sa cơ mà cười nhạo”.

Hàn Vũ Phong định đi Vân La quốc nhưng trên đường đi hần nghe tin có hái hoa tặc nên dừng chân, chờ đợi tên hái hoa tặc xuất hiện, bắt giao quan phủ. Đêm nay, hần cùng bốn thuộc hạ thân cận đứng trên mái nhà Hứa Chí Nhân – người giàu nhất trấn chờ Hái hoa tặc. Sáng nay, Hứa Ngữ Âm con gái Hứa Chí Nhân vừa đang thêu thùa trong khuê phòng thì nhận được cảnh hoa “mồng gà” do hái hoa tặc phóng vào. Đêm nay, Đế vương cao thượng quyết tâm xử lý hái hoa tặc, xưa nay Hàn Vũ Phong hần ghét nhất là Hái hoa tặc chuyên cưỡng ép dân nữ. Một thân áp bào màu đen, gương mặt lạnh lùng, cao ngạo toát lên vẻ “yêu nghiệt” dưới ánh trăng Hàn Vũ Phong như một vị thần chết đẹp trai, đầy sát khí. Gió đêm thổi bay mái tóc huyền cùng áo bào của hần làm tăng thêm sức quyến rũ tột bậc. Đôi mắt màu tím sáng long lanh trong đêm tối, ánh mắt vô định nhìn về phía trước. Hần đứng yên, lặng im thín thít như một pho tượng.

Ta cùng đám thuộc hạ thân yêu đã mai phục từ sáng đến tối ở nhà Hứa viên ngoại, cơm sáng ăn ở nhà ông ta, cơm trưa chững ăn ở đây và cơm chiều chúng ta lại tiếp tục ăn ké. Ta lại tiếp tục dùng chiêu cũ, giả làm kẻ bị hại Hứa Ngữ Âm chờ đợi tên dâm tặc sa lưới. Lần này ta cũng bố trí người như cũ, hai dưới đất ba trên trần. Còn ta trốn trên giường. Tình tiết vẫn như cũ, tên hái hoa tặc vừa bay vào thì chúng ta đóng hết cửa, lần này rút kinh nghiệm của lần trước quyết không để hần chạy thoát. Đóng cửa đánh chó, bọn ta dí hần trong phòng, đập tới tấp:

-Đập vào mặt hần cho ta! Ta hào hứng

-Các ngươi không được đập vào mặt ta....aa...ah....hự hự.... Dâm tặc bị đánh bầm dập.

-Chủ thượng, hần cắn ta! Một ám dạ la lên.

-Ngươi thật ngu, vả tét mồm hần cho ta! Ta bắt mẫn lên tiếng.

-Ahhh....tên khốn kiếp, sao ngươi kéo quần lão nương! Một ám vệ nữ giận dữ tán dâm tặc bốp bốp “cho ngươi sàm sỡ lão nương này”

Tay trái ta cầm chung trà, tay phải cầm ấm trà ngồi trên giường thưởng thức thành quả. Tên hái hoa tặc này, căn bản không có bản lĩnh bao nhiêu, đám ám vệ của ta đưa yếu nhất cũng hạng 17, 18. Một đám xúm lại đánh hần, hần có chạy đằng trời. Thế nhưng người tính không bằng trời tính, hần dùng một chiêu khiến cả đời ta vẫn nhớ. Hần hét lên một tràng dài, tất cả người xung quanh mấy chục dặm còn nghe được, trong phòng bọn ta bị tai chao

đảo, bên ngoài chúng ám vệ cũng lao đảo. Chậu cây cảnh trong phòng Hứa tiểu thư cũng trụi lá, con chim trong lồng cũng kêu chết chết trụi cả lông. Lũ chim đang ngủ trên cây bên ngoài cũng bay tán loạn. Kể cả Hàn Vũ Phong cách đó mấy ngôi nhà cũng chau đơoi mãi đẹp, hàng xóm lên đèn. Một nhà hàng xóm có trẻ em 4 tuổi cũng giật mình tỉnh giấc. Đứa bé khóc thét lên, phụ thân nó khẽ de dọa:

-Mau ngủ đi, là sói yêu tru đó! Nếu con mà không ngủ cẩn thận nó vào tha con đi mất đấy!

Đứa bé nghe thấy sợ hãi, nhắm tịt đôi mắt. Trong lòng nghĩ thầm “thật là đáng sợ mà, chắc con sói yêu này lớn lắm, mình thật sợ, phải ngủ thôi nếu không sẽ bị nó xông vào ăn thịt, sợ quá đi thôi”.

Sau tiếng hú kết thúc, mọi người trở lại bình thường tên hái hoa tặc chạy mất không thấy tăm hơi. Ta cảm phần hết lên “aaaaaaaaaahhhhhhhh”. Lần này đứa bé lại giật mình, phụ thân nó lại bảo:

-Đó là tiếng hét của hồ ly tinh, còn lợi hại hơn cả sói yêu. Con mau ngủ đi!

Đứa trẻ đáng thương càng run rẩy hơn, ứa nước mắt nhắm chặt mi. Mẫu thân nó thầm suy nghĩ “thế gian thật là lắm bi ai mà, nhiều yêu quái thế kia, mong sao chúng sớm dất tay nhau đi xây dựng mái ấm gia đình để chúng nhân loại ấm êm”.

Hàn Vũ Phong trông thấy bóng đen từ nhà Hứa lão gia bay ra, phát tay ra lệnh cho thuộc hạ hành sự, chẳng mấy chốc sau vài tiếng đánh nhau tên hái hoa tặc đã bị bắt, buộc quỳ xuống trước mặt hoàng đế. Tra xét người hấn, Hàn Vũ Phong lấy được vài cọng hoa “mồng gà” héo úa. Hàn Vũ Phong nhếch mép cười lạnh:

-Tại sao không hái hoa tươi?

Tên hái hoa tặc say mê ngắm nhìn nhan sắc nam tử trước mắt, dưới ánh trăng hấn như tiên tử hạ phàm quên cả trả lời, hấn vốn chẳng nghe người ấy hỏi gì chỉ thấy đôi môi đào người ấy hé mở. Một cái tay đánh lên đầu hấn cái bốp:

-Công tử ta hỏi ngươi, ngươi có lỗi tai không? Tại sao ngươi không hái hoa tươi?Hác Vô Ngọc Lân đánh vào đầu dâm tặc, lập lại câu hỏi của Hàn Vũ Phong một lần nữa.

-Ta...hoa tươi rất khó tìm, bị người trong trấn nhổ sạch hết rồi...đây là hoa ta hái mấy ngày trước bọn...bọn họ sợ ta hái.... Dâm tặc run sợ.

Nghe thấy câu trả lời nụ cười Hàn Vũ Phong càng sâu. Hấn đưa mấy cành hoa en mũi người “không có mùi gì đặc biệt” hình dáng cũng không đẹp lắm. Chưa kịp bỏ mấy cành hoa đi thì từ phía bên trái của hấn có tiếng thét dữ dội, rung chuyển.

-Dâm tặc, ta xem ngươi chạy đi đâu! Hoàng Suong Ái hét lên, tay cầm chiếc gậy phang về phía trước bằng 8 phần công lực.

-Bốp....

Chiếc gậy trắng đập vào má trái của Hàn Vũ Phong rồi rơi xuống mặt đường, mỹ nam lãnh vương nheo mắt, nhẹ nhàng từ tốn xoay người về phía hung thủ. Sau khi thấy “dâm tặc” hung thủ trợn mắt, há mồm vén áo hô to “chạy mau”.

Ta thật sự không ngờ mình cầm hải chọi vào mặt tên lãnh vương cao ngạo Hàn Vũ Phong, ta thề ta không biết “dâm tặc” là hấn. Chỉ tại dâm tặc làm ta quá giận, trong đêm tối ta thấy một tên cầm trên tay hoa “mồng gà” thì máu nóng ta xông lên não ta nhanh chóng cời hải phang vào mặt hấn. Nhưng khi hấn xoay mặt lại thì ta biết ta tiêu rồi, dù chỉ trông thấy hấn một lần nhưng ta không bao giờ quên được cái bản mặt “yêu nghiệt” cùng khí thế ngút trời của hấn. Ta chỉ kịp hô to “chạy mau” rồi chân ta như có gắn động cơ nhanh chóng chạy mất xác, chúng ám vệ ngờ ngạc không biết gì cũng chạy theo ta.

Hàn Vũ Phong nhìn bóng dáng xấu xí của tên nam tử vừa chọi hải vào mặt hấn như một làn khói chạy mất hút thần sắc hấn càng lạnh hơn, sát khí tỏa ra ngùn ngụt như hơi nước bốc khói. Bốn thuộc hạ bên cạnh nhìn thấy hấn cũng lùi xa mấy bước, thay nhau rung mình. Tên hái hoa tặc nhìn hấn ngơ ngác. Đưa bàn tay thon dài sờ lên má, Hàn Vũ Phong lạnh giọng hơn bao giờ hết:

-Điều tra cho ta, tra ra.... mạng về cho Trẫm, Trẫm sẽ GIẾT không tha!

Ra lệnh xong hấn phát mạnh tay áo xoay người bay đi bằng tốc độ nhanh nhất, hấn rất tức giận đây là lần đầu tiên hấn bị như thế, trên chiến trường không lùi bước, hơn 1000 năm qua không ai đụng được một sợi tóc của hấn, chỉ có hấn khinh người chứ không có người khinh bạc hấn. Thế mà, tên xấu xí ấy lại...lại dám...làm như thế.... cả đêm lãnh vương không ngủ được vì không thể nuốt trôi cục tức to lớn này!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Lệnh truy sát

Ta chính thức bị truy nã, chính đạo truy lùng ta, hoàng đế Lệ vương dán cáo thị ai bắt được ta thưởng vạn lượng vàng ròng nguyên chất. Chính đạo phong làm quan, hắc đạo cho kim bài miễn tử có thời hạn 3 năm. Tức trong ba năm tới hấn sẽ không bị người của Lệ vương – Hàn Vũ Phong giết. Hấn

có giết người, phóng hỏa hay làm bất cứ thứ gì trong ba năm đó cũng được miễn cho tử tội. Cũng có nghĩa là sau ba năm đó nếu có làm gì sai thì hần nhớ chạy cho thật xa, trốn cho thật kỹ.

Phần thưởng quá lớn, trong 5 ngày ai bắt được ta chẳng những được thưởng mà còn được Lệ Vương gả công chúa Thiên Nguyên cho về nhà làm thê.

Mọi người nhao nháo, khắp cả nước biết tin xôn xao. Chính đạo truy lùng ta gay gắt, thê phải bắt sống ta.

Hắc đạo truy sát ta thậm tệ, thê cho dù ta có lật lều cũng phải xách ta đi giao cho Lệ vương lập công.

Hình vẽ ta trên giấy tuyên thành xấu tệ, nốt ruồi ở mép trái mà vẽ bên mép phải “có phải do trời tối nên Hàn Vũ Phong nhìn lầm không? Hần thật đáng trị”

Mài to rậm, môi phồng to, mũi tẹt, mắt hí.

Hừ, muốn bắt ta mà vẽ như thế này thì có ma mới biết, huống gì bây giờ ta đã “Phẫu thuật thẩm mỹ” xóa nốt ruồi rồi!

Một công tử tuấn tú mặc y phục trắng phe phẩy chiết phiến cười đều.

Ta đi trên phố xá đông đúc, lượn qua lượn lại vẫn không có ma nào để ý, ta chán nản về phòng trọ. “Thật tiếc quá mà, không ai nhận ra một vạn lượng vàng ròng nguyên chất đang ở trên phố đi tới đi lui, chậc...”

Hàn Vũ Phong mấy ngày nay âm khí vây quanh hần, chúng thuộc hạ không ai dám lại gần, đã uqua năm ngày rồi người của hần không ai tìm được tên đáng chém ngàn đao ấy. Kể cả người của chính đạo, bạch đạo cũng không tìm được. Hần tức giận bỏ sung vào cáo thị.

“ai bắt được.....thưởng Thập nhất linh lung châu có tác dụng làm tăng gấp đôi tu vi cho kẻ dưới 1000 năm tu luyện”

Thánh chỉ vừa ban ra, xung quanh cáo thị chật ních người. Bọn họ chỉ hận không thể bắt được tên xấu xí trên cáo thị.

Song song đó, mọi người cũng bàn bạc về nguyên nhân gì đã khiến lãnh vương làm như thế, thật là cao tay mà! Trong 5 ngày tiền thưởng tăng đột biến. Có người nói do tên “xấu xí” đã biết được bí mật của Lệ vương nên ngài muốn bắt hần về dụng hình tra tấn sau đó giết chết, có kẻ nói do tên “xấu xí” phản bội Lệ Vương nên ngài bắt hần về cho đại thần cười ngửa bán cung, cho “xấu xí” bị vạn tiễn xuyên qua như con nhím – đó là hình phạt cho kẻ phản bội tổ quốc.

Cũng có kẻ to gan rĩ tai do “xấu xí” vụng trộm nhìn Lệ vương tắm nên Lệ vương mới làm như thế, thân thể hần nhất mà.

Nhưng ý kiến được nhiều người bỏ phiếu đồng tình ủng hộ nhất là Lệ vương và tên tiểu tử “xấu xí” có tư tình với nhau, trong một đêm say rượu Lệ vương không nhìn rõ dung mạo nên đã XXX “xấu xí”... giờ muốn giết người diệt khẩu.

Song, lại có người nói Lệ vương ôm thù hận trong lòng vì bị tình phụ nên biến thành kẻ khát máu, mà người phụ Lệ vương là “xấu xí”. Lệ vương không cam tâm “mình đẹp, mình giàu, mình tài giỏi” “hần xấu, hần lùn, hần bất tài” “vì có gì hần bỏ rơi mình đi theo kẻ khác?” Lệ vương hóa đau thương thành sức mạnh quyết tâm “ăn không được phá cho tan” “người không yêu ta?

Vậy thì người chết đi” “chính tay ta sẽ giết người, người mãi mãi là của ta...”

Khụ...khụ...càng nói sao càng giống lời thoại nữ nhân nhĩ...

Tóm lại, Lệ Vương là bị tình phụ hay “xấu xí” đã cường bạo ngài????

Điều này chúng dân còn đang tiếp tục thảo luận để đưa ra kết quả có khả năng đúng cao nhất! Xin mọi người đón theo dõi!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bị hần đã thương

Ta ra lệnh cho ám vệ trở về làm nhiệm vụ của họ, riêng ta một thân một mình tiếp tục ngao du sơn thủy. Mấy ngày nay tình hình bên ngoài có vẻ rất căng thẳng với mọi người. Tin đồn vô căn cứ giữa ta và Hàn Vũ Phong liên tục mọc lên như nấm mối sau cơn mưa.

Ta nghe mà nhức đầu vô cùng, làm gì có mấy chuyện như thế kia chứ? “Ta chưa làm gì Hàn Vũ Phong hết!!!” Thật ra ta rất...rất...muốn...làm một trong số đó...”ta muốn nhìn thấy hần tắm”. Không thể phụ lòng mọi người được, làm hya không người ta cũng đã nghĩ rằng ta đã là rồi. Không biến nó thành sự thật quả là thiệt thòi cho ta.

Vì thể hiện tại ta đang đứng trên nóc nhà của dịch trạm, ta hôm nay mặc hắc y, đeo khăn che mặt. Gió lạnh hiu hiu thổi làm ta rùng mình, lựa một chỗ

thật tốt trên mái nhà, ta lặng lẽ gỡ một miếng ngói ra. Ngồi chờ mỹ nam đi tắm. Hóa trang hôm nay của ta cũng không tệ. Da đen đen, có một cái bớt đen trên má, mụn đen to to. Giờ này ai yếu tim gặp ta chắc phải thét lên một tiếng ah.

Một lúc khá lâu, lâu đến nỗi chân ta tê cứng thì có tiếng mở cửa, ta lẳng tay nghe, dùng hết linh lực cũng không nghe được tiếng bước chân của hán “Cao thủ ahhh...” Chẳng biết qua bao lâu, ta sắp chịu không nổi thì hán lên tiếng.

-A Tề mang nước vào cho ta!

-Vâng! Một tiếng nói cung kính vang lên.

Chờ nghe được tiếng nước đổ vào thùng gỗ, ta lặng lẽ nhìn qua cái lỗ trên nóc nhà.

“Oa,...mỹ nam cởi áo ngoài...mỹ nam cởi trung y...cởi hết phần trên rồi...”

“Trời ạ...sống trên đời trăm năm nay ta chưa bao giờ nhìn thấy mỹ nam đẹp như thế này”

Ta cảm thấy trong người từng tế bào đang căng lên, máu sôi sùng sục, tim đập điên cuồng. Đưa tay lên lau máu mũi đang không ngừng phun ra.

-“Ôi, làn da thật rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn”..... nước miếng ta sắp chảy ra.

-“Cởi...cởi... mau cởi quần ra đi... “ Trong đầu sắc nữ nào đó là ta gào thét.

Mỹ nam phía dưới đột nhiên vùng tay đánh lên mái nhà ngay chỗ ta đang nằm say mê thưởng thức sắc đẹp một chường lực màu tím vô cùng lớn làm ta kinh hồn sợ hãi lăn vù xuống đất. Đau chết ta, tuy rơi xuống đất một cách vô cùng mất mặt, cả thân hình ta lăn nhiều vòng nhưng ta vẫn không quên ngồi dậy bỏ chạy, đã bị phát hiện. Giờ chơi sao, ta mà không chạy có nước thành bể đậu vụng, nhìn nam tử xinh đẹp như thế nhưng không hề yếu đuối chút nào, hán cư nhiên sử dụng linh lực vô cùng lớn đánh ta. Ôi, chắc hán cảm thấy bị xem trộm cơ thể là một điều không thể chấp nhận được, hán xấu hổ nên muốn giết ta bịt miệng đây mà.....hé hé hé

Ta vù một cái bay đi, có 3 bóng đen chặn ta lại. Ta biết mình nhất định phải trốn cho nhanh, nếu không thì chết mất. Ta vận lực, Kim Xà kiếm xuất hiện trong tay ta. Ba gã đàn ông xông vào đánh nhau tới tấp với ta. “Linh lực họ cao quá” Ta nghĩ thầm. Biết võ công và linh lực mình hiện tại không tới đâu nên ta sử dụng Kim Xà kiếm trận. Sức mạnh vô biên của Kim Xà mặc dù chưa thể phát huy dưới tay ta nhưng hiện tại sức mạnh của nó muốn đối phó với ba người này chắc là tạm cầm cự được.

Tấn công địch phải dứt khoát:

-Bạo vũ hoa lệ châm! Ta hô lên, trong tay ta lập tức xuất hiện hàng trăm cây ngân châm bay về phía ba gã ấy. Họ né tránh.

-Tề Sở, người đánh úp, ta đánh chính diện! Gã áo xanh nói với gã áo đen.

-Được, Lý Cừ người chờ hán sơ hở thì tấn công! Gã áo xanh lại quay sang gã áo tím.

-Được, gã áo tím gật đầu. Ta nhìn bọn họ cười lớn.

-Ha ha...các người cũng biết chiến thuật tấn công nhĩ? Ainhà, nhưng dù như thế nào đi chăng nữa cơ thể chủ nhân các người ta cũng đã nhìn thấy hết! Ta cười vô sỉ.

-Người...tên khốn kiếp!!!!!! Ba người cùng gào lên xông đến tấn công ta.

Ta nhanh nhẹn sử dụng toàn linh lực có thể dùng né tránh họ. Thanh Kim Xà bay vút lên không trung, Kim Xà trận khởi động. Quá nhiều Kim Xà xuất hiện, ba người họ trở tay không kịp.

-Định thân tàn tâm thuật! Ta hô lên, bay lên cao, dùng tay bỏ xuống dưới họ.

Ba đạo ánh sáng màu xanh nhập vào người ba gã nam tử phía dưới.

Chẳng mấy chốc bọn họ không thể nhúc nhích, ta thừa cơ chạy trốn. Linh lực ta còn non lắm, những chiêu ta dùng là rất lợi hại nhưng tác dụng không lâu do linh lực ta yếu kém. Ta xoay người bay ra khỏi dịch rậm. Ra tới đường lớn ta chống tay thở nhẹ nhõm. Một tiếng nói trầm thấp vang lên sau lưng ta:

-Người cũng có bản lĩnh đó!

Ta hoảng hồn quay lưng lại. Hán một thân trường bào màu tím tung bay trong gió đêm. Ánh mắt sắc bén nhìn ta. Rồi đôi mắt từ từ ngưng tụ sát khí “là sát khí đó”. Ta hít một hơi, hoa hồng có gai thật mà. Người ta chỉ mới nhìn có chút xiu, đều là nam tử mà aizzz.

Hán vùng tay, một vầng sáng lam xông tới ta. Ta chặt vật né tránh “Mẹ ơi, mạnh quá” Nếu ta trúng chiêu lúc này không đi điện Diêm Vương báo danh mới là lạ. Ta chưa kịp hoàn hồn thì một vầng sáng vàng hình tròn xoáy xoáy ngang mặt đất. Cách mặt đất khoảng nửa mét rồi tách ra như nhân bản xuất hiện vô số vòng xung quanh ta, xoáy đến gần ta.

“Ôi, chiêu gì đây? Bị nó xoáy trúng sẽ ra sao? Bị cắt làm hai? Cắt làm tám?” Ta sợ hãi tung người lên. Ta không có kinh nghiệm chiến đấu, thật là bất lợi.

Kim Xà kiểm xuất hiện trong tay, ta hô lên:

-Kim Xà phân thân! Kim Xà bảo kiểm tối thượng phân ra, ngăn chặn từng vòng xoáy.

-Kim Xà kiểm? Hàn Vũ Phong nhếch môi.

-Đúng, sợ rồi sao? Dù đang sợ hãi nhưng ta vẫn khiêu khích, chờ hấn bị phân tâm tìm đường chạy trốn.

-Sợ?Hừ! Hàn Vũ Phong nhanh hơn chớp vọt đến bên ta, tay hấn đặt lên cổ ta bóp chặt.

Ô,...sao...hấn...khụ...khụ...ta bị nghẹt thở. Hàn Vũ Phong sát khí ngút trời nhìn ta gằn từng chữ.

-Ngươi cho rằng ta sợ ngươi?

-Khụ...ta...khụ...

-Nói đi, sao ngươi không nói...

-“Bà nó, ngươi không buông tay sao ta nói....khụ...buông... Ta dùng tay gờ tay hấn.

-À,... Hàn Vũ Phong như hiểu ra, hấn nói lỏng tay. Ta thở một hơi dài.

-Ta, nhìn cũng đã nhìn ngươi có giết ta thì tiểu huynh đệ của ngươi cũng đã bị ta nhìn thấy hết! Ta hét lên.

-Ngươi.....Hàn Vũ Phong giận dữ, tay hấn siết chặt cổ ta hơn lúc nãy.

Mắt hấn tóe ra sát khí ngút trời, hấn giết ta ngay lập tức, hấn nhìn ta, ta nhìn vào mắt hấn...

“Mị hồn mê tâm thuật” Ta đang dùng loại thuật pháp lợi hại nhất trong 10 thuật pháp tối kỵ của người tu đạo. Thuật pháp của hoàng thất Áo Ảnh. Ta nâng tay chưởng vào tim Hàn Vũ Phong mang theo“Tuyệt tình không” kìm ép vào tim hấn. Ánh mắt Hàn Vũ Phong tối sầm lại, đưa tay chưởng ta một chưởng vào bả vai phải, ta văng ra xa, hộc máu. “Hào nặng, 4 phần công lực”. may mắn ta mê hoặc hấn, nếu không đã là 8 phần rồi.

Thân thể ta vô cùng đau đớn, lực phủ ngũ tạng như đang đứt gãy. Thừa dịp hấn đang ổn định tinh thần, ta dùng “Di hồn thuật” biến mất nhanh chóng. Thuật này dùng xong ta thập tử nhất sinh luôn.

Ta trở về nơi các sư tỷ, sư huynh đang trú ngụ, trong hôn mê ta vẫn đắc thắng. Hàn Vũ Phong tu vi cao thâm vậy mà có lúc thất thần trong mắt ta. Hấn trúng “Mị hồn mê tâm thuật” của ta, rồi trúng cả “Tuyệt tình không”. Tu vi ta cùn thấp nên “Mị hồn mê tâm thuật” chỉ khống chế hấn vài giây. Nhưng “Tuyệt tình không” đã vào cơ thể hấn, nếu hấn chỉ nghĩ đó là chưởng lực bình thường mà không biết mình trúng thuật pháp thì hấn tiêu rồi.

Chỉ cần “Tuyệt tình không” còn trong cơ thể Hàn Vũ Phong, “Bê hạ ơi, ngươi không thể lâm hạnh ái phi ngươi được rồi” ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bê hạ Lệ vương của chúng ta thật đáng thương, hấn giữ thân mình trong sạch không tìm đám tiểu thiếp của hấn bao giờ. Nên hấn bị trúng “Tuyệt tình không” cũng không biết, “Tuyệt tình không” là một loại cổ thuật đã thất truyền từ lâu, nay tái xuất giang hồ bởi một tên tiểu tử háo sắc.

Loại vu thuật này làm “tiểu đệ” không có dũng khí cầm cờ ra trận, mất ý chí chiến đấu trước mặt “quân địch”. Hề thấy địch là sợ hãi, rụt cổ đầu hàng. Đối với tu vi của Hàn Vũ Phong mà nói muốn giải thuật tuyệt đối không có vấn đề. Vấn đề là hấn không biết mình trúng thuật.

Sau một tháng lẻ 8 ngày 6 canh giờ ta hôn mê, vị thần y đỉnh đỉnh đại danh Kim Vô Xà Tam kiểm sư thúc xấu xa của ta đã cứu vớt cái mạng ta kéo về. Ta một thân bị bịt như cương thi nằm nhúc nhích trên giường ứ ứ.

“Ta chỉ bị một chưởng vì sao phải băng kín ta như cương thi ngàn năm thế này?”

Hoàng cung Đồng Lệ

Trong một cung điện xa hoa, thỉnh thoảng truyền ra vài tiếng hét kinh khủng. Đây là cung Tử Nhân. Nơi có vị công chúa được sủng ái nhất, cũng là muội muội cùng cha, mẹ với Hàn Vũ Phong – Hàn Tĩnh Nghi.

Ba năm trước Hàn Tĩnh Nghi đã bị hạ một loại vu thuật rất tàn khốc, mỗi đêm trăng rằm nàng ta sẽ đau đớn thấu tâm can và tự động ra tay giết người.

Chính vì thế mỗi đêm rằm vị công chúa này sẽ tự nguyện xích lại chính mình để không làm hại người vô tội.

Ngự thư phòng

Hàn Vũ Phong có thể nghe được âm thanh muối muối thương yêu của mình gào thét trong đầu khổ, hần cũng đau khổ theo nàng mất thôi. Để giải được độc thuật trong người Hàn Tĩnh Nghi cần có máu linh xà thượng cổ, hoa Lưu Ly, trân châu ngàn năm là vật dẫn. Người có tu vi thâm hậu dùng linh lực phản nghịch lại kẻ làm vu thuật giúp nàng. Nhưng ba thứ thuốc dẫn hần vẫn chưa tìm được cái nào.

Ba thứ thuốc này không phải loại dễ tìm. Hần định giao lại việc triều chính cho Triệu Huy Linh còn mình thì dành thời gian đi tìm thuốc cho muối muối. nghĩ là làm hần nhìn bốn cận vệ trung thành bên dưới.

“Tề Sở, Lý Cừ, Nam Vân, Vô Lý!”

“Có thuốc hạ!” Bốn người đồng thanh lên tiếng.

“Ngày mai theo trẫm đi Thiên Sơn Tích tìm thuốc dẫn được cho Tĩnh công chúa!” Hàn Vũ Phong nhắm mắt thở dài.

“Tuân lệnh!”

Phân cách tuyến...

Chưa bao giờ lịch sử có một công chúa thê thảm như ta, người ta mất nước, bị thất sủng... hàng ngàn lý do để một cô công chúa bị trọng thương hay có số phận thê thảm còn ta thì ngược lại. Không mất nước cũng không thất sủng vậy mà năm đây lúc lắc như đòn bánh tét. Cái tên Lệ Vương đó ta thề sẽ lột da hần làm áo mặc.

“Bị kẻ nào đã thương?” Tiếng cửa trúc mở ra, sư thúc Kim Vô Xà Tam tay bưng chén thuốc tiến vào nhìn ta.

“Hàn Vũ Phong!” Ta chu môi.

Sư thúc ta trợn to hai mắt nhìn ta với vẻ ngưỡng mộ và bội phục.

“Sư diệt, nguoi thật lợi hại nha, dám đi vuốt râu hùm. Cũng may cho nguoi ah, còn nhặt được cái mạng về.

“Sư thúc người nói gì vậy? Con là xá thân vì nhiệm vụ!”

“Ha ha, nhanh trị thương còn cút khỏi chỗ ta nga, ta không chứa nhân vật lớn!” Xà Tam Vô Ưu.

“Sư thúc, Hàn Vũ Phong thật sự lợi hại nhất ư?” Ta chớp mắt nhìn sư thúc mình.

“Không, ai nói nguoi hần lợi hại nhất?” Sư thúc trợn mắt nhìn ta.

“Sư phụ con, con đọc qua sách bán ngoài chợ...” Ta cắn môi nhún vai.

“Haizzz... người chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng thì biết cái gì ah... nhân vật lợi hại nhất cách đây 1000 năm vì tình mà tự giam mình phong ấn bản thân rồi, nhắc tới thật bi thương cho hần ta” Sư thúc vuốt chòm râu ngắn của mình lắc đầu.

“Sư thúc, mau nói con biết ai là người lợi hại nhất đi!” Ta hỏi thúc

“Uhm...khó nói lắm! Hàn Vũ Phong là người được mọi người biết tới còn rất nhiều kẻ giấu mặt rất lợi hại, họ chờ mà tôn tái xuất sẽ xuất hiện. Ma giáo hoành hành điều kiện dè Hàn Vũ Phong nhưng cũng rất sợ đầu đó sẽ xuất hiện một kẻ lợi hại hơn Hàn Vũ Phong... mau uống thuốc đi!” Sư thúc trợn mắt đặt bát thuốc vào tay ta rồi ra ngoài.

“Nhỏ nhen dữ, người ta chỉ hỏi có một chút thôi mà! Không nói thì thôi, tự ta sẽ xông pha gian hồ tìm hiểu... biết đâu ta gặp thật nhiều mỹ nam nga.... ha ha nghĩ tới thôi là..Không được, bình tĩnh...” Một công chúa cần phải có bộ dáng cao quý, mắt không được nhìn loạn nga. Nhưng ta ra ngoài thì đâu phải công chúa nữa.....

Hai tháng sau...

Hiện tại ta đang đứng ở một khu rừng rất rộng, rất âm u, rất đẹp và rất kỳ lạ. Đã hai canh giờ ta đi qua đi lại vẫn không tìm được lối ra, đáng thương hơn ta phát hiện mình bị lạc vào kết giới rồi. Loại kết giới ta chưa từng thấy bao giờ. Ta nhìn trời xanh bao la trên đỉnh đầu mà lòng gào thét, nếu ta không thể thoát khỏi nơi này không lẽ quán đời còn lại của ta phải ở trong rừng làm Taczang hay sao?

“Thần rừng ơi, ông làm ơn mở đường cho con ra ngoài đi!!!!!!” Ta chán nản ngồi xuống gốc cây lấy Kim Xà kiếm ra chặt phá lung tung.

“Là tên chết tiệt nào đã giăng cái thứ kết giới trong suốt này vậy? Có gan mau bước ra đây đầu tay đôi, đừng dùng tà thuật giữ chân bổn thiếu gia!!!”

“Ta mà biết nguoi là ai ta sẽ đánh nguoi tàn phế....” Ta bước về phía trước vừa đi miệng vừa la hét.

“Có nghe không.....ơ.....wow.....đẹp thật!!!” Ta kinh ngạc nhìn phía cách mình không xa.

Một bông hoa màu xanh rực rỡ, chói lọi dưới ánh mặt trời, ta nhanh chân tiến lại gần xem thử.

Ta đưa tay sờ sờ bông hoa, một mùi hương ngào ngạt bay vào mũi ta nghe thật dễ chịu, không kìm được lòng ta nhỏ cả gốc lẫn hoa lên xem.

Ta ngửi mùi hương thơm ngát trong lòng cảm giác mệt mỏi, tức giận khi nãy biến mất, ta ngắt một cánh hoa bỏ vào miệng.

Mùi vị vô cùng tốt, ta liên tục ngắt mấy cánh hoa cho vào miệng nhai, nuốt. Chẳng mấy chốc bông hoa xinh đẹp chỉ còn một cái thân cây xơ xác. Ta nhìn xung quanh tìm xem còn bông nào khác hay không. Tiếc là không có, ta quăng thân cây trên tay xuống đất, một lần gió tấp vào mặt ta.

“Người đã ăn Lục Liên hoa của ta?” Một bàn tay mạnh mẽ bóp chặt cổ ta. Chặt đến nỗi ta tưởng cổ mình sắp bị bóp gãy. Ta ú ớ hai tay liên tục đánh vào bàn tay đang bóp cổ mình. Bàn tay buông ta ra. Ta ho khụ khụ vài tiếng mới tìm lại được hơi thở của mình, ngẩng đầu nhìn người trước mắt.

<Đẹp...đẹp quá.....> ta nhìn mỹ nhân trước mắt lòng tán thưởng sâu sắc. Mỹ nhân mắt phượng xinh đẹp, con ngươi long lanh như ẩn lệ, hai hàng mi cong vút, chân mày nhếch lên tràn đầy khí chất của yêu nữ. Nàng nhìn ta chau mày.

“Người đã ăn Lục Liên hoa của ta, ta muốn...” Mỹ nhân nhếch mép nhìn ta. Nghĩ là làm ta nhìn mỹ nhân.

“Tỷ tỷ, đừng manh động, ta thề ta không có ý ăn nó! Do ta bị...bị lạc trong rừng....tỷ tỷ....ta....”

“Tỷ tỷ?” Mỹ nhân liếc ta, hai mắt lóe sáng rồi mỉm cười. Ta nhìn nụ cười đầy sát khí của nàng hai chân run run. Người này rất cường đại, ta có thể nhận ra ai cao tay hơn mình, kẻ nào có thể làm ta có cảm giác bị áp bức chính là kẻ có năng lực cường đại hơn ta.

“Đề đề đi có được không? Đề...đừng giết đề” Bây giờ là lúc van xin, nếu không ta sẽ bị giết ngay tại chỗ.

“Người đã ăn Lục Liên ngàn năm mới nở một lần, trên đại lục này không phải ở đâu cũng có Lục Liên! Ta đã vất vả mới tìm được nó, gắng kết giới ở đây bảo vệ nó 800 năm...” Mỹ nhân nghiêng răng.

“800 năm ta không dám rời chỗ này, chỉ đề chờ Lục Liên nở mang về cứu sống sư muội của mình!” Mỹ nhân liếc ta, ánh mắt đầy sát khí.

“Nhưng không ngờ Lục liên vừa nở người lại xông vào kết giới ăn mất nó! Ta không giết người thì uống công quá rồi!” Bàn tay nàng lóe sáng, một quả cầu màu đỏ xuất hiện to dần trong lòng bàn tay.

Rời khỏi nhà mới biết mình yếu thế nào, tu vi của ta căn bản không bằng bọn họ, lại còn bị phong ấn hết 7 phần.

“Đừng như vậy! Hít vào.... tỷ tỷ bình tĩnh, chỉ có đại ma đầu mới giết người không góm tay, tỷ xinh đẹp thiện lương đừng một phút nông nổi mà giết người...” Ta nhìn mỹ nhân cố gắng xoa dịu con thịnh nộ của nàng.

“Người có biết câu trước tỷ tỷ câu sau cũng tỷ tỷ của người cũng đủ để ta giết người mấy lần hay không?” Mỹ nhân ánh mắt lạnh tanh, mặt đầy sát khí.

“Ta.... ah, đó là Lục Liên!” Ta chỉ tay về phía sau lưng mỹ nhân.

Mỹ nhân quay đầu lại, ta thừa dịp nàng không đề ý chạy đi. Ta dùng hết lực chạy. Phía sau âm thanh trào phúng vang vọng khắp tứ phía:

“Người tưởng người có thể thoát khỏi tay ta sao? Ta không cần biết vì sao người có thể vào được kết giới của ta nhưng muốn ra còn phải có sự đồng ý của ta!”

“Tỷ tỷ van xin người tha cho ta đi!” Ta dừng lại ngoái nhìn xung quanh, không thấy người chỉ nghe tiếng nói.

Một màu đỏ chói lóe lên, áo bào đỏ bay phát phoi, vị tỷ tỷ xinh đẹp tóc đen dài đứng trước mặt ta. Nàng cười mỉm.

“Tha người? Sư muội của ta thì sao? Hơn 1000 năm, Linh lung ngọc trụ sắp vỡ, thân xác muội ấy sắp không giữ được! Ta muốn máu của người, tất cả máu trong người người!” Mỹ nhân giọng nói băng lãnh.

“Cái người này, sao người có thể đề tiện như vậy? Ta nói ta không biết hoa đỏ là của người, trong rừng sâu nhiều hoa lá ai biết là hoa có chủ kia chứ? Người có cảm báng đề tên người là người sở hữu ư?” Ta bức tức, đã không thương lượng được thì chiến đấu đi, dù có chết cũng chết một cách oanh liệt.

Mỹ nhân không nói gì chỉ nhìn ta, ta giơ tay ra Kim Xà kiếm xuất hiện.

“Kim xà kiếm?” Mỹ nhân mỉm cười.

“Nếu nàng không tha cho ta thì ta và nàng một sống một chết! Chỉ hận kiếp này tu vi ta chưa đủ nếu có kiếp sau ta có chết cũng chà đạp nàng dưới thân rồi mới chết!” Ta nghiêng răng, đề ta chà đạp nàng ta thì ta mới hả giận, ta không giết được nàng ta nhưng nói vài câu trước lúc chết khiến nàng ta tức điên thì dư sức.

Mỹ nhân tròn mắt, sát khí ngút lên khi nghe lời ta nói, nàng lao về phía ta...

“Này....người đâu?” Ta cảnh giác nhìn xung quanh.

“Ồ đây!” Một giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng ta.

“Ah....tỷ tỷ người thật lợi hại mới đứng trước mặt ta chớp mắt đã ra sau ta...tỷ lợi hại nhưng ta còn lợi hại hơn!” Ta cắn môi cố không cho hai chân mình run nữa, lên tiếng.

Mỹ nhân tỷ tỷ mỉm cười. “Vậy cho ta xem thử người lợi hại ra sao?”

“Ha ha.... sau lưng tỷ có Lục Liên kia...” Ta cười đau khổ chỉ tay.

Mỹ nhân cười nhẹ nhàng quay đầu ra sau. Ta cong chân chạy... bỗng người ta bị thứ gì đó trói chặt lại, ta cố gắng nhứt nhích hai tay nhưng cả người cứng ngắc. Mỹ nhân ra tay nhanh thật dùng dây trói ta rồi. Ta đưa mắt nhìn trên người mình.

“Ahhhhhhhh.....” Ta sợ hãi ngã ra đất bất tỉnh, trước khi bất tỉnh đầu ta chửi cái nàng xinh đẹp mà ti bỉ đó ngàn lần. Chỉ ăn có một bông hoa trong rừng mà ta bị người ta đuổi giết, còn bị cái thứ ta sợ nhất quần lấy.... ừm ah!!!! Một con rắn màu đỏ thật to.... nhìn mỹ nhân xinh đẹp vậy mà chơi với rắn... tâm ác như rắn nên muốn giết ta chỉ vì ta ăn mất một bông hoa!

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Cảm nhận được một làn gió nhẹ thổi qua mặt mình ta nhẹ nhàng mở mắt.

Ta giãy giụa nhìn một đồng củi to dưới chân mình, thân hình ta bị trói vào một cây gỗ to cắm dưới đất, vô số cành cây khô được chất dưới chân ta. Xung quanh một màu xanh thẫm, trúc bạt ngàn gió thổi phát ra từng âm thanh xào xạc. Ta thử dùng pháp thuật cởi trói nhưng vô dụng, sợi dây lóe lên màu vàng rồi siết chặt ta hơn.

À yêu nghiệt xinh đẹp nhưng có lòng dạ độc ác bắt ta thì thôi đi, còn trói ta vào cột chuẩn bị thiêu ta. Lần này ta xong rồi, giữa rừng hoang vắng “gọi trời không thấu, gọi đất không xong”, à yêu nữ kia đâu rồi?

“Yêu nữ! Mau ra đây! Thả ta ra... nếu không phụ mẫu ta giết cả nhà ngươi!!!!” Ta gào thét.

Xung quanh chỉ có tiếng lá trúc xào xạc, từng chiếc lá dài xoay tròn rơi xuống đất, khung cảnh tuyệt đẹp nhưng không có mỹ nhân đứng làm nền. Ta thở phì phò tiếp tục cất tiếng gào.

“Yêu nữ!!! Thả ta ra, ta nguyện rửa ngươi không ai lấy!!! Bà lão già, hơn 1000 tuổi rồi mà còn ế....”

“Đáng đời ngươi, ác độc không ai muốn... nam nhân thấy ngươi là chạy mất xác, ta chỉ ăn có một bông hoa nhỏ xíu mà ra tay giết ta, đồ yêu nữ.... giết ngươi không gớm tay....” Ta liếm liếm môi liên tục la hét, chỉ mong ả nghe thấy mà bước ra để ta còn liều...liều chết van xin ả huhu.....

“Ngươi nói đủ chưa?” Giọng trầm thấp mềm mại vang lên từ không trung, một màu trắng hạ xuống trước mặt ta, yêu nữ y phục màu trắng phất phoi như trích tiên đứng trên ngọn trúc, ngọn trúc cong xuống gần sát mặt đất. Lá trúc cứ xoay vòng rơi đều, ta nhìn yêu nữ há mồm. Phải nói ả yêu nghiệt này cực kỳ xinh đẹp, lá trúc làm nền cho ả, nhìn ả càng thêm quyến rũ. Sắc đẹp này nam nhân nhìn là mất cả linh hồn. Yêu nữ nhẹ nhàng chạm đất, mái tóc đen tuyền còn vương một chiếc lá trúc sau đó chiếc lá khẽ trượt nhẹ xuống bờ vai yêu nữ. Đôi mắt xinh đẹp câu hồn của nàng nhìn ta.

“Ta hỏi ngươi nói đủ chưa?”

Ta thu tầm mắt mê đắm của mình lại nhìn gương mặt yêu nữ.

“Chưa thì sao? Ta còn muốn mang 18 đời tổ tiên của ngươi ra mắng chửi, mắng luôn hàng xóm của ngươi nữa kia!”

“Ừ....nhìn thân xác ngươi bé nhỏ không ngờ miệng mồm ại lợi hại như thế!” Yêu nữ nhếch mép.

“Mau thả ta ra, nếu phụ mẫu ta biết được sẽ chặt ngươi ra làm trăm khúc!”

“Thả ngươi?” Yêu nữ bật cười

“Ta đang định dùng lửa biến ngươi thành linh đan cứu sư muội của ta, ngươi nghĩ có khả năng ta sẽ thả ngươi ra sao?” Yêu nữ cười lạnh.

“Cái gì? Nữ nhân nguoi thật ác độc!” Ta hét lên, không ngờ ả muốn đốt ta thành linh đan.

“Ta ác từ rất lâu rồi! Chuẩn bị chịu chết đi, còn gì trắng trời hay không? Biết đâu tình cờ ta gặp phụ mẫu nguoi sẽ giúp nguoi chuyển lời tới họ!” Yêu nữ mỉm cười, nụ cười tuyệt diệu nâng tay phải lên một quả cầu lửa màu đỏ xuất hiện trên tay ả rực rỡ, chói lòa.

“Đừng mà, làm người ai làm thế! Cho ta một con đường sống có được không tỷ tỷ...” Ta hốt hoảng nuốt nước miếng.

“Vậy nguoi muốn ta làm thế nào?” Yêu nữ nhướn mày nhìn ta.

“Thả ta ra trước được không? Biết đâu ta cứu được sư muội tỷ!” Ta cười lấy lòng.

“Bằng nguoi?” Yêu nữ bật cười quả cầu lửa trên tay biến mất trong nháy mắt.

“Đừng, dù ta không cứu được nhưng sư thúc ta sẽ cứu được thì sao?”

“Sư thúc nguoi là ai?” Mắt yêu nữ rực sáng.

“Kim Vô Xà Tam!” Ta nhẹ nhàng trả lời.

Sao khi yêu nữ nghe thấy lời ta nói ánh mắt tràn đầy sùng sốt, nàng mỉm cười.

“Được, không ngờ Kim Vô Xà Tam lại có một sư đệ như nguoi.... mặc kệ nguoi nói thật hay nói dối ta hôm nay sẽ tin nguoi một lần. Nếu nguoi dám gạt ta... có gan gạt thì có gan chịu chết! Ta sẽ không chỉ đơn giản dùng lửa thiêu nguoi!” Mỹ nhân ánh mắt chợt biến đổi thành thâm độc, lạnh lùng. Ta run mình một cái.

“Ta nói thật mà, nếu có nửa lời gian dối tỷ giết ta là được rồi!”

Ánh sáng trắng lóe lên từ tay yêu nữ, dây trói trên người ta đứt rơi xuống đất. Ta thoải mái vờn vai mấy cái, nhún người nhảy khỏi đống củi khô đáng hận. Ta cười hề hề nhìn mỹ nhân xinh đẹp, mỹ nhân liếc ta một cái, quay người đi.

“Xấu xí!”

Ta sùng cổ, dám nói ta xấu xí ư? Ý mình sinh đẹp nên khinh thường kẻ khác à? Nói cho nguoi biết luận về sắc đẹp ta và nguoi chưa biết ai hơn ai đâu nha. Kẻ tám cân người nửa lạng.

“Còn không mau theo ta!” Mỹ nhân quay đầu liếc ta.

“Được rồi, thưa nữ vương thuộc hạ theo ngài đây!” Ta chu môi chân bước nhanh tới gần yêu nữ.

Phân cách tuyến....

Yêu nữ dẫn ta vào một hang động sau rừng trúc, đây là một hang động vô cùng lớn, đi khoảng hai khắc mới vào tới nơi cần đến. Càng vào sâu bên trong động không khí càng lạnh, ta vận chút khí ít ỏi của mình hộ thể. Hai mắt ngó nhìn xung quanh. Yêu nữ đi phía trước ta chợt dừng lại:

“Tới rồi!” giọng nói âm lãnh của nàng làm ta giật mình. Sao ta có cảm giác giọng nói của nàng như giọng nam nhân vậy kia! Ta tiến lên phía trước xem xét.

Một chiếc giường đá hiện ra trước mắt ta, trên giường có một nữ tử đang nằm im lặng, nàng mặc một bộ hồng y cao quý, ta tiến gần thêm một chút nữa.

Ta nhìn nữ tử xinh đẹp đôi mắt nhắm nghiền âm thầm tán thưởng trong lòng, nhìn nàng như một thiên sứ đang ngủ say, làn da trắng bệch nhưng không mất đi vẻ đẹp khuynh đảo lòng người. Chắc lúc còn sống nàng cực kỳ xinh đẹp đây. Ta nhìn khắp người nàng, nữ nhân này xinh đẹp lắm nga...

“Cách xa sư muội ta...” Một cánh tay mạnh mẽ nắm cổ áo ta kéo về phía sau.

“Ah...nguoi làm gì mà thô lỗ như nam nhân thế hả?” Ta tức giận nhìn ả yêu nghiệt, hai tay chỉnh sửa lại y bào của mình.

“Ta thô lỗ? Là do nguoi quá háo sắc!” Yêu nữ liếc ta một cái thật dài, giọng nói sắc lạnh, đôi môi khẽ nhếch lên.

“Được, ta thừa nhận mình háo sắc nhưng ta đã làm gì nguoi hay sư muội nguoi chưa?” Ta nhìn yêu nữ hai mắt tròn to.

“Đồ thô lỗ, nữ nhân thô lỗ không ai thèm!” Ta lẩm bẩm, đi xung quanh nhìn một lượt.

Yêu nữ mỉm môi không nói gì, đôi mắt xinh đẹp cau mày thật chặt, ánh mắt nàng lóe lên chút tà khí. Ta cũng không thèm quan tâm làm gì cho một xác, dù gì hiện tại ả cũng không có ý định giết ta. Không thèm quan tâm ả nghĩ gì, chỉ cần ta sớm thoát khỏi tay ả yêu nữ này là được.

Ba ngày sau...

Ba ngày ở cùng ả yêu nữ mà ta cứ ngỡ như ba thu dài đằng đẵng. Ngày ta phải chẻ củi rồi ra suối gánh nước, đêm về ả ngủ trên giường còn ta thì đau xót ngồi dựa tường nhìn ả ngủ. Ta chỉ có thể ngủ ngồi cái đầu liên tục gật lên gật xuống. Cũng may nơi này không có muỗi, dường như ngay cả muỗi cũng sợ ả mà không con nào dám bén mẫn tới.

Trong phòng một mùi hương thơm mát dễ chịu khiến dù ta có ngủ ngồi cũng ngủ rất thoải mái, mùi này không biết là mùi gì mà trên người yêu nữ cũng có, hít vào thật dễ chịu. Chắc không phải mùi quỳn rũ nam nhân đó chứ?

Sáng hôm nay ta tiếp tục đi gánh nước, rồi đến nhặt củi khô, không biết yêu nữ nhặt ở đâu mang về cho ta một đồng gỗ to buộc ta phải chẻ hết nếu không dừng nghĩ tới việc ăn cơm. Ta còn hơn con chồng bị mẹ ghê đối xử tàn nhẫn... khóe không ra nước mắt.

Ta bực tức bứt hết đám rau trên mặt đất, miệng lẩm bẩm không ngừng.

“Yêu nữ xấu xa....ta rửa nguoi không ai thêm thú...”

Một đôi giày trắng xuất hiện trước mắt ta giẫm lên đám rau xanh mơn mẫm. Giọng nói yêu nữ vang lên trên đỉnh đầu ta.

“Không cần nguoi rửa ta cũng sẽ không có phu quân!”

Ta ngừng đầu, hai mắt sáng rực “Nguoi thề nguoi không lấy phu quân đi ta mới tin!”

“Hừ....” Yêu nữ quay người rồi đi. Ta nghiêng răng nhìn bóng dáng màu trắng đã đi xa hô to:

“Yêu nữ đáng chết, ta không tin nguoi thấy mỹ nam không động lòng, hai mắt nguoi không sáng rực mới là chuyện lạ...”

Ta chống hông mỉm cười đắc ý, yêu nữ quay đầu liếc ta một cái rồi phóng đi mất hút.

Ta hí hửng ôm lấy rễ rau to hai chân bước thật nhanh.

Phân cách tuyến...

Không biết nơi này là nơi nào, non xanh nước biếc như tiên cảnh nhân gian, lúc trước yêu nữ mang ta về đây, ta đã hỏi ả rất nhiều lần đây là đâu nhưng ả cứ im lặng liếc ta rồi không thèm để ý câu hỏi của ta. Một nữ tử lạnh lùng, đáng ghét.

Ta nằm trên tảng đá dưới bóng râm trong vườn trúc nghe yêu nữ đánh đàn, yêu nữ chẳng những xinh đẹp mà còn tinh thông cảm nghệ, ả nói cầm, kỳ, thi, họa cái gì ả cũng biết. Sống hơn 1000 năm quả là có khác nha. Mấy ngày qua ta phát hiện ra một việc rất đáng để ý. Yêu nữ khi đánh ra giai điệu vui thì tinh thần ta sẽ thấy vô cùng hưng phấn, thoải mái còn khi ả đánh ra bi âm thì ta muốn chết cho xong. Điều đó khiến ta suy nghĩ mãi, có khi nào tiếng đàn của ả có sức mê hoặc, thôi miên không? Yêu nữ vẫn là yêu nữ, biết mê hoặc lòng người, làm tâm trí con người đảo điên vì ả!

Đang say mê nghe đàn thì một giọng nói mạnh mẽ vang lên làm ta giật mình xem té nhào xuống đất, chẳng biết ai mà mất lịch sự thế? Người ta đang say sưa nghe đàn mà mang bom đến cần quét. Ta bò dậy nhìn xung quanh.

“Xích Ly Diễm, mang Thần Hy ra đây! Đã hơn 1000 năm qua nguoi vẫn chưa thể làm nàng sống lại, hôm nay đã tới lúc ta mang nàng đi, ta sẽ cứu nàng!” Âm thanh to lớn vọng vào tại ta, ta đưa hai tay bịt đôi tai mình lại.

Ta nhìn nam nhân mặc trường bào màu xanh đáng đứng dưới bóng râm rừng trúc âm thầm đánh giá hần.

Sao ta đi đâu cũng gặp mỹ nam thế này? Nam nhân này khí chất tao nhã, anh tuấn, gương mặt thon dài, làn da màu đồng nổi bật. Đôi mắt chứa đầy khí thế rét lạnh. Ta đưa mắt nhìn sang Xích Ly Diễm. Yêu nữ mỉm cười đứng lên, ánh mắt long lanh nhìn nam nhân.

“Ta sẽ cứu muội ấy... lẽ ra ta đã cứu được nhưng có việc ngoài ý muốn xảy ra...” Âm thanh từ tốn của yêu nữ vang lên.

“Ta không cần biết lý do gì, hôm nay ta nhất định phải đưa nàng đi!” Nam nhân âm lãnh.

“Được, nếu ý trời khiến 1000 năm qua ta tìm đủ mọi cách nhưng điều không thể cứu được muội ấy vậy thì.... nguoi mang muội ấy đi đi!” Xích Ly Diễm mỉm cười, một nụ cười rất nhẹ nhàng, dường như không tiếc nuối điều gì. Nam nhân kinh ngạc nhìn Xích Ly Diễm.

“Hơn 1000 năm nguoi ẩn cư trong thâm sơn cùng cốc chỉ vì muốn cứu Thần Hy, hôm nay nguoi dễ dàng giao muội ấy cho ta thế sao?”

“Ta nói rồi, nếu ta đã không cứu được thì hà tất gì không để nguoi cứu?” Xích Ly Diễm nhếch môi.

“Nguoi không sợ muội ấy hận nguoi? Nguoi cũng biết muội ấy...” Nam nhân gương mặt khế chuyển biến, như có vẻ rất đau buồn.

“Không cần nói nữa...muội ấy ở hang động phía sau...” Xích Ly Diễm nheo mắt.

“Ta muốn nói, muội ấy chỉ muốn bên nguoi...” Nam nhân nhắm mắt giọng khẽ rung rồi nhanh chóng mở đôi mắt đen quay người rồi đi.

“Khoan đã!” Xích Ly Diễm đột nhiên thốt lên.

“Chuyện gì? Ngươi đòi ý?” Nam nhân tái mặt nhìn Xích Ly Diễm

“Ta chỉ muốn đưa ngươi thứ này, linh hồn Thần Hy đang ngủ say bên trong!” Xích Ly Diễm bàn tay lóe lên một viên ngọc màu hồng xuất hiện bay về phía nam nhân, nam nhân bắt lấy mỉm cười.

“Ta quên mất, cảm ơn ngươi!”

Nam nhân biến mất, Xích Ly Diễm liếc nhìn tảng đá bên cạnh, bạc môi khẽ nhếch.

“Ra đây!”

Ta nghe ả gọi không dám chậm trễ bước ra, đầu ta liên tục xoay chuyển. Ta quyết định trêu chọc ả một phen mặc dù ta không biết gì hết.

“Tỷ Tỷ, thì ra ngươi tên Xích Ly Diễm nha, tên mạnh mẽ nga...”

“Tỷ tỷ, không phải ngươi và sư muội là yêu cùng một người nam nhân đó chứ? Sau đó sư muội của tỷ được đáp lại tình yêu còn tỷ thì không nên tỷ đã cầm hận nàng ấy, sau đó... sau đó tỷ đã ám hại nàng khiến nàng phải chết... rồi sau đó tỷ vì thương tâm nên giữ nàng bên mình không cho gã nam nhân kia lại gần... tỷ tràn đầy lòng hận tình có đúng không? Sau đó....” Ta định nói tiếp thì một giọng âm lãnh đã cắt lời ta.

“Sau đó ta sẽ tiễn ngươi lên đường!”

Ta á khẩu, hai hàm răng rung rẩy xem cán cả lưỡi. Xích Ly Diễm liếc ta rồi biến mất để lại một mình ta đứng im vì bị kích động quá độ.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ta cắn răng cố chịu đựng ả Xích Ly Diễm đáng ghét, từ khi gặp ả ta không một ngày được sống yên ổn. Ta giờ đây chẳng khác gì một nô tài hậu hạ công chúa, nàng ta hết sai ta đi đồng lại bảo ta sang tây nhưng ta lại không dám trái lệnh vì sợ nàng ta một chưởng đánh ta thăng thiên. Chỉ cần chờ đợi ba tháng nữa thôi ta sẽ chính thức rời khỏi nơi này, là nàng ta nói thế sau ba tháng yêu nữ sẽ thả ta đi.

Vì sao yêu nữ không giết ta cho xong? ả nói ta ở lại làm không công cho ả suốt ba tháng thì sẽ thả ta đi, chỉ vì ả thấy ta vừa ngốc vừa “vô tội” chỉ vì ta không biết nên không có tội, hơn nữa Hoắc Thiên Thai cái vị nam nhân đã mang sư muội hấn đi rồi thì giết ta cũng chẳng có ích lợi gì. Chỉ bằng để ta ở lại giúp ả chăm sóc vườn rau, chè cùi, giặt đồ...

“Diễm tỷ, tỷ sống ở đây đã hơn 800 năm?” Ta múc một gáo nước tưới vườn rau ngoảnh đầu nhìn Xích Ly Diễm.

“803 năm” Xích Ly Diễm không thèm nhìn ta cất giọng lạnh nhạt.

“Chắc là buồn lắm nhỉ!” Ta cúi đầu nhỏ cỏ trên mặt đất.

“Nếu ngươi sợ ta buồn thì ở lại với ta đi, chẳng hiểu vì sao ta rất thích ngươi, ta có thể nhận ngươi làm đệ tử!” Xích Ly Diễm mỉm cười đôi mắt câu hồn nhìn ta. Ta giật mình ngừng đầu kích động:

“Diễm tỷ, đệ còn muốn ra ngoài lấy vợ, sinh con làm sao có thể ở với tỷ được!”

“Ngươi không thấy Diễm tỷ rất xinh đẹp hay sao? Tỷ cũng có thể.....” Xích Ly Diễm đá lông nheo với ta, thân hình ta run lên kịch liệt. Nói giỡn sao, không lẽ yêu nữ này thích nam nhân xấu xí như ta. Thế thì tiêu rồi!

“Diễm tỷ, đệ vừa lùn vừa xấu lại không biết chữ vô cùng khờ khạo và ngu dốt ah...” Ta lau mồ hôi trên trán giọng lắp bắp.

“Sinh con? Uhm... vậy thì ta không giúp ngươi được rồi!” Xích Ly Diễm bật cười đứng lên đi về phía ngọn núi trước mắt. Ta hú hồn ôm lấy tim, may mà yêu nữ không bắt ta làm phu quân của ả nga. Yêu nữ này đẹp quá đi mất, đôi lúc ta nhìn mà ngẩn ngơ nếu là nam nhân chắc ta không chịu nổi sự cảm dỗ mà nhào đến người nàng sờ mấy cái rồi.

Phân cách tuyến...

Phía sau núi có một hồ nước nóng đầy sôi đá, từ khi ta bắt đầu ở lại với yêu nữ ta đã phát hiện ra nó lúc đi hái rau dại, nó được che chắn bởi xung quanh là núi cao. Những lúc không có yêu nữ ở nhà, ả đi đâu đó ta sẽ đến đây tắm rửa. Trời đã vào tháng 6, nơi này ở thâm sâu trong rừng nên nhiệt độ không nóng mà rất ôn hòa. Ta đến bên hồ cởi bỏ quần áo rồi xuống nước.

Cởi bỏ thuật Ảo ảnh trên người, ta đắm chìm tận hưởng cảm xúc mát lạnh trên làn da do nước hồ mang lại. Thật chán ghét thuật Ảo ảnh nhưng vẫn phải dùng, mỗi khi dùng thì pháp lực sẽ bị phong ấn tới 7/10. Để luôn duy trì bộ dáng thì pháp thuật càng ngày càng bị phong chặt, nó sẽ dùng cho việc che mắt không một ai có thể nhìn ra kể cả nhất đại cao thủ. Nhưng dùng càng lâu mà không tháo gỡ, pháp thuật ắt sẽ bị phong ấn ngày càng nhiều.

Ta ngụp lặn xuống đáy hồ, hơi nước từ hồ bốc lên nghi ngút ta cảm tưởng mình như tiên nữ tắm ao, ta bật cười boi mấy vòng xung quanh. Đang boi thì ta nghe có tiếng bước chân rất nhẹ, ta không nghe lầm khi cởi bỏ thuật Ảo ảnh thì pháp thuật của ta hoàn toàn khôi phục. Tim ta đập thật nhanh trong lồng ngực, ta đưa tay ra quần áo trên bờ được ta ấn đi. Còn bản thân ta thì lặn sâu xuống đáy hồ.

Xích Ly Diễm tìm được món thần vật tộc Chư Hoành chôn cất cách đây 3500 năm từ dưới lòng đất núi Thiên Tích, nên khi về hẳn đã ra hồ nước nóng phía sau nhà để rửa trôi những thứ bám trên thân vật.

Xích Ly Diễm ngồi bên hồ nước dùng tay cọ rửa thật sạch thần vật Chi Âm, một làn gió nhẹ thổi qua làm tung bay mái tóc đen của hắn tăng thêm nét mỹ hoặc chứng sinh.

Nửa khác... một khác....hai khác.....1 canh giờ.....

<Ô, ta chịu hết nổi rồi! Dù có pháp lực nhưng mà ở trong nước lâu quá ta cũng bị hạn chế! Ta không biết cách bế khí trong nước đâu! Ta chưa từng phải lặn sâu mà lâu như thế này, đặc biệt là không được gây ra động tĩnh nữa.... ta làm không tốt rồi.... ta phải cử động một chút>

Xích Ly Diễm rửa sạch Chi Âm trên môi nở một nụ cười nhẹ đứng dậy định xoay người thì hắn bỗng nhủ mãi. Dưới hồ có động. Xích Ly Diễm nhếch mép nhìn mặt hồ rồi quay người bước đi cố tạo ra tiếng bước chân nặng nề cho kẻ đang ẩn nấp dưới đáy hồ biết là “ta đã đi xa rồi”.

Ta chỉ là chớp mắt mấy cái, động người một tí chắc là không sao rồi, đến khi nghe được tiếng bước chân đi xa thì tâm ta mới an ổn. Nàng ta không phát hiện ra ta, khu rừng này ngoài ta ra thì chỉ còn Xích Ly Diễm mà thôi. Ta như được giải thoát nhanh chóng ngoi đầu lên, sau đó nhanh chóng lấy y phục mặc vào rồi chạy về “nhà”.

Phân cách tuyến...

Ta mang một chiếc chăn ra trải xuống đất, nhìn Xích Ly Diễm an tĩnh nằm trên giường đột nhiên ta có cảm giác muốn giết người. Ta chu môi ngả xuống chiếc chăn, có đệm lưng đỡ hơn ngũ ngồi như lúc trước. Người trên giường bỗng cất tiếng nói:

“A Cô, người đã có ý trung nhân chưa?” Tiếng nói mềm mại, nhẹ nhàng của Xích Ly Diễm vang lên trong đêm.

“Chưa, xấu như ta ai thèm lấy!” Ta nghiêng răng.

“Nếu người thích nam nhân thì tốt quá...” Xích Ly Diễm nhỏ giọng.

“Nói gì? Ta nghe không rõ, còn vài ngày nữa người phải thả ta đi đó, tỷ tỷ à nhớ đừng nuốt lời!” Ta kéo chăn lên ngang người, nhắm mắt ngủ.

“Ta vì sao lại thế này....” Xích Ly Diễm nghiêng người nhìn kẻ đang nằm dưới đất nhủ mãi. Vì sao gần ba tháng nay hắn luôn cảm thấy trong lòng có cái gì đó đối với A Mộc rất khác thường. Xích Ly Diễm cau mày cố gắng nhắm mắt xua đi những ý nghĩ không nên tồn tại trong đầu.

Một buổi sáng trong lành, muôn chim hót véo von ta như thường ngày đi hái rau dại trong núi nhân tiện tìm một ít nấm về nấu canh chắc ăn rất ngon đây. Tái nấu ăn của yêu nữ phải nói là rất tuyệt. Nhìn thấy ta yêu nữ mỉm cười, mấy ngày nay á yêu nữ này thần kinh dường như có vấn đề hay sao ấy. Nhìn thấy ta là mỉm cười, rồi lại dùng giọng điệu nhả nhặn với ta nữa chứ. Ta làm gì đều có mặt ở bên cạnh, không phải như ta suy đoán vì sức hút vô hình từ ta nên á đã trúng tiếng sét ái tình rồi chứ? Ôi, trời ạ đừng đối xử với con như thế chứ?

Lòng ta gào thét. Yêu nữ nhìn ta nhủ mãi, tim ta đập bang bang. Ta ôm vội cái rổ trúc trong tay rồi chạy đi.

Xích Ly Diễm chạy theo ta:

“A Cô! A Cô...”

Ta dừng bước, nếu ta không dừng nhờ vật cứng của hắn Diễm xà bay ra quần ta thì phiền. Ta xoay người cổ nờ nụ cười nhìn Xích Ly Diễm mà đầu.

“Diễm tỷ, tỷ gọi đệ!” ta cười hi hi.

“Uh, làm gì thấy ta lại chạy như thấy yêu quái vậy?” Diễm yêu nữ cau mày.

“Ha ha... làm gì có...” <Đương nhiên phải chạy rồi, vì người là nữ mà đầu mà> Ta cười gượng.

“Chúng ta kết nghĩa huynh đệ đi, ta thấy rất thích đệ!” Diễm nữ mà đầu nhìn tôi mỉm cười.

“Hà....” Tôi tròn to mắt.....khinh ngạc....

Phân cách tuyến...

Chỉ trong một canh giờ ta đã trở thành nghĩa đệ của Xích Ly Diễm, cho tới bây giờ ta vẫn chưa tin được. Vì có gì ả yêu nữ đó lại thích ta? Ta nhìn gương mặt xấu xí trên mặt nước lắc đầu. Nhưng mà ta cũng rất thích ả, ta thừa nhận ta cũng có chút thích ả yêu nữ đó. Làm tỷ muội đường như cũng rất tốt nha, có một tỷ tỷ xinh đẹp lại là cao thủ sau này ta sẽ mang Xích Ly Diễm đi tìm Hàn Vũ Phong rửa hận lòng...hừ. Ta mỉm cười hí hửng cõi y phục nhảy ùm xuống hồ nước.

“A CỎ, A CỎ....đệ ở đâu?” Tiếng gọi to lớn của Xích Ly Diễm vang vọng khắp núi rừng, ta giật mình trong làn hơi mờ sương của hồ nước ta có thể thấy bóng dáng màu trắng kia đang ở rất gần hồ.

Ta lặn ngay xuống đáy hồ.

Xích Ly Diễm thoáng nhìn mặt hồ Xích Ly Diễm đảo mắt nhìn xung quanh, tầm mắt dừng lại trên một tảng đá, trên tảng đá có y phục nghĩa đệ A Cỏ của hần. Xích Ly Diễm nhú mũi, một lần nữa nhìn mặt hồ đang tỏa ra từng làn hơi nghi ngút.

Xích Ly Diễm vút bay lên lơ lửng trên mặt hồ tìm kiếm nghĩa đệ, lúc hần phát hiện động tĩnh dưới nước thì mỉm cười Xích Ly Diễm nhẹ nhàng không một chút động tĩnh bay tà tà đến nơi có động tĩnh ấy. Không cần chờ đợi lâu, người phía dưới đã ngoi lên khỏi mặt nước....

Không còn nghe thấy tiếng gọi của Xích Ly Diễm, ta liền ngoi đầu lên.

“Đáng ghét mà, yêu nữ suốt ngày tìm mình, tầm cũng không yên với ả....” Ta lẩm bẩm một mình, đưa hai tay rẽ nước chuẩn bị lên bờ.

Xích Ly Diễm không thể tin vào mắt mình, ngoi đầu từ dưới nước không phải nghĩa đệ hần mà là một cô nương khuynh đảo thiên hạ, sắc đẹp kinh người. Khi nghe được câu nói phát ra từ miệng nàng hần càng kinh ngạc hơn. Nàng khiến hần nhìn đến mê mẩn, làn da trắng hồng, mái tóc đen mềm mại xỏa tung trong nước. Nàng chợt ngẩng đầu lên nhìn hần, xinh đẹp đến nỗi hần không tự chủ được chính mình.

Có cái gì đó không đúng, ta thấy một cái bóng in trên nước, tìm ta vỡ tung, ta ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Ahhhhhhh.....” Đùng.... ... Ta hét lên khi phát hiện Xích Ly Diễm đang lơ lửng trước mắt mình. Theo phản xạ, ta đập hai tay xuống nước một cột nước tung lên. Dù Xích Ly Diễm có là nữ đi chăng ta cũng thấy mắc cỡ khi bị người ta nhìn thấy thân thể nha.

Xích Ly Diễm đang thất thần nghe tiếng hét roi tòm xuống nước. Ta nghe một cái ầm, sao đó Xích Ly Diễm một thân áo trắng ngoi lên mặt hồ. Ta cắn môi.

“Xem trộm người khác tắm, đồ xấu xa!”

Xích Ly Diễm nhìn ta bằng ánh mắt nóng bỏng, ta cũng nhìn nàng <Đẹp, mỹ nhân ướt nhep nhưng rất đẹp!>

“Ngươi là A Cỏ....” Xích Ly Diễm nhỏ giọng.

“Không, ta không phải...” Ta vội lắc đầu, ngu sao nhận.

“Nàng nói dối! Khi này ta nghe hết rồi!” Xích Ly Diễm nghiêng răng.

“Nàng đứng lại!” Bàn tay chứa lực đạo mạnh mẽ tóm lấy vai ta.

Ta xoay người đánh yêu nữ, yêu nữ trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc rồi mỉm cười nhìn ta.

“Không nhìn ra nàng....ta thật sơ sót....”

“Yêu nữ, để ta đi, nếu không ta không khách sáo với ngươi. Ta biết ngươi yêu A Cỏ nhưng ta là nữ, A Cỏ là ta....tóm lại A Cỏ là nữ, ngươi đừng quá đau buồn mà thẹn quá hóa giận muốn giết ta...” Ta nhìn yêu nữ, hai mắt long lanh nhưng có phần sợ hãi.

“Ta giết nàng? Yêu nữ?” Xích Ly Diễm nhú mũi nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt rồi bật cười.

Ta không thể chờ lâu, hần rất cường đại chi bằng phát trận giữ chân hần thừa cơ hội chạy trốn.

“Ảo ảnh chi thiên trận...” Ta đan hai tay giờ cao lên khỏi đầu, một vòng sáng màu xanh xuất hiện dưới chân Xích Ly Diễm, vòng sáng xoay tròn rồi lớn dần. Xích Ly Diễm mài cau càng chặt.

“Nàng tương như vậy có thể thoát khỏi ta?” Yêu nữ mỉm cười.

“Đừng, đây là Ảo ảnh chi thuật do sư phụ ta truyền lại, thuộc hoàng tộc Áo Ảnh quốc, nàng tu vi thâm hậu dù thoát được nhưng sẽ rất mất thời gian...” Ta mỉm cười đắc ý.

“Ta đi đây! Mỹ nhân, tiếc thật! Nàng lại là nữ...hẹn ngày tái ngộ ah....ha ha” Ta bay vút lên, trận pháp bên ngoài đã không còn giữ được ta nữa rồi.

“A Cỏ....” Nhìn bóng dáng xinh đẹp biến mất Xích Ly Diễm tức giận vung tay tung một chưởng lực vô cùng mạnh mẽ xung quanh nổ tung lên, trận pháp mờ đi.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Không phải dùng “ảo ảnh thuật” che giấu diện mạo ta thuận lợi thoát khỏi đại ma nữ Xích Ly Diễm. Ra khỏi khu rừng ta ngoảnh đầu nhìn một mảng màu xanh phía xa cười thích thú.

Ta nhếch mép cười rồi tiến thẳng về phía trước

Phân cách tuyến...

“Tiểu nhị, cho ta một con gà quay, một đĩa bánh bao!” Ta ngồi vào một bàn trong tửu lâu khách vừa rời khỏi, nhìn tiểu nhị đang bận rộn hô lớn.

“Ahhh, khách quan... ngài ngồi trước nhé, đồ ăn sẽ mang lên ngay!” Tiểu nhị quay đầu riu rít.

Đây là trấn Bảo Diễm, trông có vẻ đây là một nơi không hề nhỏ. Người dân rất đông, nhà cửa, tửu lâu, khách điếm cũng rất lớn. Một ngày gần đây khắp đại lục đang xôn xao về việc 12 thần binh lợi khí sắp xuất thế sau 3000 năm niêm ấn vì thế người từ khắp nơi đổ dồn về tìm thần khí. Hễ có tin đồn ở đâu xuất hiện thần binh là mọi người liền tụ tập tới đó, giá phòng, giá thức ăn tăng vọt.

Ta đảo mắt nhìn xung quanh mấy lượt, mọi người trong tửu lâu rất đông, nói cười rôm rả.

“Khách quan, đây là những món ngài gọi!” Tiểu nhị bung đĩa gà quay cùng đĩa bánh bao để lên bàn rồi mỉm cười với ta.

“Tiểu Nhị! Cho người!” Ta để một nén bạc lên bàn.

“Ah, đa tạ khách quan, ngài muốn hỏi gì?” Tiểu nhị quả là thông minh hoặc cũng có thể gặp qua nhiều trường hợp như thế này nên vội cung kính vào ngay vấn đề.

“Người thông minh lắm! Nói cho ta biết vì sao nơi này lại xuất hiện nhiều người ‘từ xa’ đến thế?” Ta đưa mắt nhìn tiểu nhị.

“À, hóa ra ngài muốn hỏi chuyện đó ư? Là do mấy ngày sắp tới công chúa của La Vân quốc sẽ đi qua nơi này, nàng ta dung mạo xinh đẹp như tiên tử. Mọi người là muốn trông thấy công chúa nên mới kéo nhau đến đây chờ sẵn...ha ha” Tiểu nhị bật cười, ánh mắt trông mong thấy rõ.

“Công chúa La Vân quốc? Xinh đẹp?” Hai mắt ta bắt đầu long lên, trí não bắt đầu vận hành.

“Mấy ngày nữa thì đến?” Ta ngẩng đầu nhìn tiểu nhị. Có tiếng chuông quầy gọi tiểu nhị hán nhìn ta:

“Công tử, chuyện đó không ai biết chính xác, ước chừng 2-3 ngày nữa thôi! Ta có việc rồi không tiếp ngài được, ta đi đây! Công tử ăn ngon miệng!” Tiểu nhị quay đầu bước vào trong.

Ta hí híp <2-3 ngày nữa? Được thôi, ta sẽ chờ nàng.. nỡ nhân...> Đưa tay xé một cái đùi gà thật to ta cười đến đê tiện, dù sau ta cũng phải đi qua trấn này tìm thần binh lợi khí, sẵn tiện trêu đùa một tí cho đỡ nhàm chán.

Hai ngày sau...

Hiện ta đang đứng trên một ngọn núi cao, từ ngọn núi này có thể nhìn thấy trấn Bảo Diễm. Nguyên nhân ta đứng trên ngọn núi này hứng chịu gió rét chẳng phải vì nàng công chúa tiên tử của La Vân quốc hay sao? Hai ngày rồi, ngày nào ta cũng ra đây sáng thì đứng trên đỉnh núi, trưa nắng gắt ta bay xuống ngồi gốc cây, chiều lại bay lên đỉnh núi, tối ngủ luôn trên đỉnh núi. Vậy mà đã 2 ngày trôi qua vẫn chưa có động tĩnh gì. Đang lúc suy nghĩ thì từ xa một đoàn người ngựa cõ xe phát phoi trong gió tiến tới. Hai mắt ta sáng lên, nhếch môi cười đều.

Đoàn người, ngựa càng tiến gần ta càng âm thầm tán thưởng trong lòng, công chúa xa giá lần đầu tiên ta mới được thấy. Mặc dù chính ta cũng là công chúa nhưng bản thân chưa bao giờ đi một cách rầm rộ như thế này, ta toàn hành động lén lút biết bao giờ ta mới được đường đường chính chính đây... . Đoàn người, ngựa sắp đi ngang ngọn núi ta đang đứng. Nếu muốn trêu ghẹo công chúa ít nhất ta phải có tướng mạo anh tuấn bất phàm vì thế ta không dùng ‘ảo ảnh thuật’ biến thành người khác mà ta chỉ cải trang thành nam tử. Chờ đoàn người đi tới đỉnh núi ta từ trên cao bay xuống đứng giữa lối đi.

“Mỹ nhân! Ta đã chờ nàng ở đây suốt hai ngày lẻ 3 giờ...” Ta điều chỉnh giọng nói của mình nghe sao thật trầm thấp giống như giọng nói nam nhân.

Đám binh lính thấy ta không nói một câu chỉ nhìn ta chằm chằm. Kỳ lạ, lẽ ra bọn chúng phải rút kiếm ra và hô to “Hộ giá” hay “bảo vệ công chúa” kia chứ? Ta chớp đôi mắt kinh ngạc của mình, nhìn y phục màu đen của bọn người này không giống y phục của binh lính triều đình nhà, dù là binh lính nước

nào cũng phải mặc giáp mà Ta nhìn hết đám người trước mắt cuối cùng đưa ra một kết luận

“Ngươi là ai? Mau tránh đường!” Cuối cùng cũng có một tên chịu mở miệng nói.

Ta nhìn tên áo đen trên vạt áo có thêu hoa đào màu đỏ vừa lên tiếng mỉm cười, ta bật chiếc quạt trên tay ra quạt mấy cái sau đó khép lại dùng cây quạt chỉ về chiếc xe ngựa duy nhất ở đây.

“Ta là tướng công tương lai của nàng!”

Đám binh lính áo đen có vẻ sợ hãi lắm, ai cũng đưa mắt nhìn ta.

“Hồ ngôn loạn ngữ, không muốn chết thì mau rút!” Giọng nói bén nhọn của một tên trong đám lính vang lên.

“Vị huynh đài này, ta thấy ngươi tuổi trẻ lại là người nam nhân anh tuấn bất phàm ta khuyên ngươi nên tránh đường. Nếu kinh động tới chủ nhân, bọn ta không dám ngươi sẽ bảo toàn tính mạng. Ngươi đi đi, bọn ta không giết người vô tội!” Nam nhân áo đen có thêu hoa đào màu hồng trên ngực áo dùng đôi mắt sáng nhìn ta. Nhưng ta sẽ không lùi bước, hôm nay ta phải trông thấy rõ diện mạo của công chúa, dù họ có ra tay với ta đi nữa ta cũng không quan tâm. Đám người này nếu là đại cao thủ thì ta bỏ chạy vậy, nhưng hiện tại tu vi của ta không bị ‘ảo ảnh thuật’ trấn áp nên ta hẳn sẽ đánh lại đám người đi. Ta mỉm cười:

“Hôm nay ta phải nhìn thấy công chúa!” Nhanh như chớp ta xuyên qua đám người áo đen bay thẳng đến bên chiếc kiệu.

Ta định đưa tay vén màn kiệu thì một cỗ cường lực màu tím từ trong kiệu bay ra, ta nghiêng người né tránh

Từ trong kiệu vọt ra một ánh sáng tím, ta choáng váng nhìn theo ánh sáng kia cho đến khi nó dừng lại.

“Nguyên chủ, chúng thuộc hạ thất trách!” Đám người áo đen đồng loạt quỳ xuống, cúi đầu nhận tội.

“Đứng lên! Ta không trách các ngươi!” Giọng nam nhân trầm thấp vang lên, ta cứng người.

<Ôi, mỹ nam!> Hai mắt ta long lên, người nam nhân này quá xuất sắc, mái tóc màu tím đậm tung bay trong gió, dáng người cao to, trên người mặc một bộ trường bào màu tím nhạt. Bên khoeo mắt còn có một nốt ruồi nhỏ xinh, mũi ngài mất phượng, đôi môi cong cong đỏ như huyết. Ta cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình đang tăng vọt.

“Là ngươi cản đường ta?” Mỹ nam lóe một cái đã đứng trước mặt ta. Giọng nói băng lãnh làm ta lạnh cả sống lưng. Đưa tay quẹt mồ một cái xem có bị chảy nước dãi hay không, may là không có. Ta ngẩng đầu nhìn nam nhân cao to xinh đẹp.

“Mỹ nam, ta không biết là ngươi ah... nhưng giờ thì biết rồi, ta càng không hối hận!” Mắt ta sáng rực, lấp lánh như muôn vì sao, nóng bỏng tình ý bắn tới mỹ nam. Mỹ nam nháu mắt nhìn ta ghét bỏ:

“Chớ cản đường ta, nếu không bản tọa không khách sáo!” Nam nhân liếc ta xoay người chuẩn bị lên kiệu. Ta không đành lòng nhìn mỹ nam đi mất nên nhanh chân tóm lấy tay áo chàng. Mỹ nam bị ta tóm chặt dừng lại.

“Ngươi quả là to gan!” Chàng nhìn ta bằng ánh mắt đầy sát khí, vung tay một cái ta lao đảo.

“Oa, mỹ nam chàng thật mạnh...” Ta chớp đôi mắt to nhìn chàng, đám người áo đen hít một hơi.

“Cút! Ta không có hứng thú với nam nhân!” Mỹ nam hét lên, tiếp tục vung một chưởng về phía ta.

“Đừng nói thế mà, chàng xem người ta cũng xinh đẹp đâu thua gì chàng. Người ta tình nguyện nằm dưới có được không? Chàng thu nhận người ta đi!” Ta chớp mắt nhìn mỹ nam. Cứ trông thấy mỹ nam là ta lại không kìm lòng được đi trêu ghẹo, ta rất muốn nhìn sắc mặt của mỹ nam khi họ tức giận ah.

“Ngươi...” Mỹ nam nghiêng răng xông lên bắt đầu đánh ta. Ta tung người bay lên đỉnh núi:

“Mỹ nam, chàng đến đây bắt ta đi, tới đây!” Ta dùng một ngón tay ngoắc ngoắc.

“Nam nhân vô sỉ, hôm nay bản tọa sẽ bắt ngươi mang về từ từ hành hạ...” Mỹ nam tung một chưởng vô cùng lớn làm ngọn núi rung chuyển, ta né được mỉm cười nhìn chàng:

“Nguyên chủ, chàng đánh hụt rồi nga...”

Mỹ nam nét mặt sát khí tăng thêm mấy lần “Không giết ngươi Nguyên Lãnh ta thật mất mặt...”

“Ah, chàng tên Nguyên Lãnh ư? Nếu chàng không giết được ta thì ta sẽ thu chàng làm thiếp, thế nào? Có được không ái ân?” Ta bật cười to.

“Tiểu tử đáng chết...” Nguyên Lãnh rít lên rồi bay về phía ta.

Hai người so chiêu một lúc lâu sau ta cảm thấy mình không phải là đối thủ của mỹ nam rồi, lợi dụng vài sơ hở ta đã sờ được lồng ngực cứng rắn của ai kia

làm ai kia tức đến đỏ mặt liên tiếp công kích ta, chàng toàn dồn ta vào chỗ chết còn ta thì chỉ biết thủ mà không ra tay.

“Ah,...mỹ nam! Chàng thật độc ác, mặt xinh đẹp của ta!” Ta đưa tay sờ má phải của mình, nó vừa bị chưởng lực của Nguyên Lãnh làm bị thương.

“Hừ...ta còn muốn giết ngươi nữa kia!” Nguyên Lãnh nhếch mép.

“Nguyên Lãnh, chàng phải đối với ta phụ trách. Nhớ cho kỹ đó!” Ta tung người bay đi.

“Muốn chạy?” Nguyên Lãnh đuổi theo ta.

Ta dùng phân thân thuật đánh lạc hướng Nguyên Lãnh, đôi mắt màu tím đầy sát khí của chàng liên tục đảo qua đảo lại nhằm xác định xem đâu là thật đâu là giả. Nhân cơ hội ta dùng “ảo ảnh thuật” hóa thành kẻ khác thuận lợi thoát khỏi sự truy sát của Nguyên Lãnh.

Phân cách tuyến...

Nhìn vực sâu không thấy đáy ta rung mình, máu trên gương mặt ta không ngừng tuôn ra. Luồng sáng màu tím của Nguyên Lãnh chỉ lướt qua mặt ta thể mà đã làm máu chảy không ngừng, cuối cùng thì loại pháp thuật đó là gì kia chứ? Ta chu môi

Bồng Ngạn là loài hoa trị bách sọ, bất kể vết thương bị gì gây ra. Tuy nhiên thứ quý hiếm lúc nào cũng khó tìm và khó có được. Hoa Bồng Ngạn chỉ sinh trưởng ở vực sâu, chúng thường hay mọc trên những vách núi cheo leo dưới đáy vực. Hoa có màu trắng, thông thường chỉ mọc riêng rẽ chứ không mọc thành từng cụm. Loài hoa này có thể kết hợp với nhiều loại thảo dược khác để bào chế thành nhiều loại thuốc quý hiếm và cũng chế ra những loại độc rất mạnh.

Ta cắn răng nhảy xuống vực thăm, gió tấp vào mặt làm vết thương trên gương mặt ta thêm đau rát. “Ảo ảnh thuật” khi bị thương thì không thể dùng nên ta đang trong hình dáng thật của mình. Bên dưới đáy vực là một hồ nước xanh thẳm. Vực này được gọi là vực U hồn, không một ai dám nhảy xuống nơi này tự vẫn. Nghe nói ai có ý định nhảy xuống vực này tự vẫn chẳng những không chết mà còn được đưa trở về, khi về sống không bằng chết.

Mắt thấy sắp tới mặt nước ta khẽ xoay người bay vào bờ. Nếu cứ tiếp tục chảy máu ta e rằng sẽ mất hết máu mà thành oan hồn. Máu của ta rơi ra sẽ lập tức tan biến mất trước khi chạm đất, nếu cố tình để máu chạm vào thứ gì đó sẽ xảy ra hậu quả khôn lường. Ta là nữ tử có khả năng trấn áp Ma yêu nên thân phận ta được giữ rất kín. Lấy chiếc khăn che gương mặt mình lại ta nâng bước về phía trước tìm Bồng Ngạn.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Về!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Xà yêu mê hoặc (H)

Chỉ một đóa Bồng Ngạn mà còn khó tìm hơn bảo vật dưới đất. Ta đi xung quanh đáy vực tìm mãi nhưng không thấy loài hoa có đặc điểm như sư thúc ta đã từng nói.

Trên gương mặt ta đã lấm tấm mồ hôi, mồ hôi ướt cả khăn che mặt. Đi đến một con suối nhỏ ta định tìm một ít nước để uống thì có tiếng đàn pha lẫn tiếng suối chảy róc rách lọt vào tai ta. Tiếng đàn dịu dàng, mềm mại khiến tinh thần ta mấy chốc bỗng thấy sáng khoái vô cùng. Như bị thôi miên mà không thể dừng lại ta cất bước men dọc con suối đi về hướng có tiếng đàn ngân nga.

Trên một tảng đá to có một cụ già tóc bạc trắng đang ngồi đánh đàn, ta nép vào một cái cây to chăm chú ngắm nhìn ông cụ. Tóc trắng như mây, đôi mắt ông cụ chăm chú nhìn từng sợi dây đàn nhỏ bé. Bàn tay từng ngón thon dài, tinh tế như múa lướt trên dây đàn

“Ra đi, từ lúc ngươi đặt chân tới đây ta đã phát hiện” Tiếng nói trong trẻo của ông cụ vang lên, tim ta đập mạnh ta cắn môi nhìn xung quanh, xung quanh chắc không có ai ngoài ta rồi. Ta nâng váy bước ra trên môi hé một nụ cười:

“Cháu chào ông, ông sống ở đây sao?”

Ông lão ngẩng đầu đôi mắt lóe sáng nhìn ta. Ta hốt hoảng nhìn sâu vào đôi mắt ấy, một đôi mắt màu trắng bạc khiến ta giật mình lui ra sao mấy bước. Càng kinh ngạc hơn khi ông lão này lại có một gương mặt hồng hào, lán mịn. Những người có tu vi cao điều như vậy không có gì phải ngạc nhiên nhưng đôi mắt ông ta thật đáng sợ vì nó trắng bạc...chỉ có một tí tròng đen. Ông lão nhìn ta như muốn đánh giá điều gì đó.

“Từ trên xuống?” Giọng nói trong trẻo không có chút gì giống với một ông lão từ miệng ông ta phát ra.

“Vâng! Tiểu nữ xuống đây tìm hoa Bồng Ngạn” Ta lo sợ tay siết lấy góc váy.

“Ngươi sợ ta?” Ông lão nhếch môi cười, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn khắp người ta.

“Có một chút... vì... vì vẫn bối không biết ngài là ai...” Ta cắn môi, giọng nói run run, dường như ở nơi này có cái gì đó rất kỳ lạ nó khiến tâm ta sinh ra một nỗi sợ hãi vô hình hay chính ông lão này đã gây ra?

“Một chút thôi sao? Có cần ta giúp ngươi không?” Ông lão đứng dậy đi về phía ta, áo trắng tung tăng bay lượn.

“Không...cần ạ...” Ta lui về sau rồi lại lui. Ông lão vẫn không dừng bước đi về phía ta, một cỗ áp lực vô hình đè lên người ta, giác quan của ta mách bảo phải chạy khỏi đây ngay. Ta quay đầu nhanh chân chạy đi.

Một bàn tay ôm lấy eo ta bay về phía con sông lớn, ta cứng người quên cả giấy giũa. Khi hai chân chạm mặt đất ta mới biết ông lão đã mang ta đến bờ sông. Ta quay đầu nhìn ông lão:

“Vì sao tiền bối lại đưa vãn bối đến đây?”

“Ta giúp ngươi tìm Bồng Ngạn, loài hoa này không phải dễ tìm ta đã sống ở đây lâu rồi nên rất thông thuộc địa hình ở đây” Ông lão mỉm cười, ánh mắt thâm ý nhìn ta.

“Ngài có điều kiện gì?” Ta cắn môi, có chút e ngại.

“Không phải vội, sau khi ngươi làm xong chuyện của mình ta sẽ nói. Yên tâm đi, điều kiện của ta đưa ra ngươi có thể làm được!” Ông lão phát tay áo xoay người nhìn dòng sông trước mặt.

“Được, vậy xin tiền bối chỉ giúp ta phải tìm Bồng Ngạn ở đâu?” Ta gật đầu, giọng nói cung kính.

“Ngươi đi men theo bờ sông này, Bồng Ngạn ngay ở trên mặt sông, nó là một loài hoa màu đỏ trôi nổi trên sông!” Ông lão liếc nhìn ta.

“Đa tạ tiền bối” Ta chấp tay cung kính rồi nhanh chân bước đi.

Phân cách tuyến...

Không ngờ Bồng Ngạn lại là loài hoa trôi nổi trên mặt nước, bấy lâu nay biết bao người tìm kiếm nhưng điều vô dụng. Không ai có thể ngờ nó có cuộc sống như thế, ai cũng nghĩ nó hẳn sinh sống bám trên đỉnh núi hay mọc sâu trong rừng. Đi mãi ta mới tìm được một đóa Bồng Ngạn mới nở, bay ra giữa sông hái lấy mà không một chút do dự.

Khi tỉnh ra mới thấy mình thật ngốc, lẽ ông lão đó chỉ sai hay muốn ám hại ta hoa này có độc thì sao? May là nó hiện đang nằm trong tay ta vẫn không có dấu hiệu gì xấu. Ta gỡ khăn che mặt ra, ngắt lấy đóa hoa chà nát rồi đắp lên mặt mình. Tiến tới bờ sông ta soi bóng mình xuống mặt nước, vốc một tí nước rửa sạch gương mặt mình ta mỉm cười.

Ta đứng lên vui vẻ tìm đến trả ơn ông lão. Ông ấy đã giúp ta rất nhiều, nếu gương mặt ta cứ chảy máu chẳng may máu rơi trúng đầu đó mà không biến mất thì rất nguy hiểm.

“Tiền bối!” Ta đến bên tảng đá nhìn thấy ông lão đang đánh đàn vội gọi ông ấy.

“Ngươi đã tìm được Bồng Ngạn?” Ông lão ngẩng đầu nhìn ta.

“Vâng, nhờ tiền bối giúp tiểu nữ đã tìm được, đa tạ tiền bối rất nhiều” Ta mỉm cười phía sau khăn che mặt.

“Vậy bây giờ ngươi có thể thực hiện lời hứa với ta rồi chứ?” Ông lão bật cười.

“Nếu tiểu nữ có thể làm được nhất định sẽ không từ chối” Ta gật đầu.

“Yên tâm, ngươi hoàn toàn làm được” Ông lão mỉm cười đầy ngụ ý.

“Theo ta” Một ánh sáng lóe lên khi ta mở mắt ra đã thấy mình ở trong một căn phòng rộng lớn. Xung quanh được trang hoàng bắt mắt, rèm màu xanh nhạt, cửa sổ được mở tung ra từng làn gió thổi vào mát mẻ dễ chịu. Ngoài cửa là một màu xanh của cây cối tươi tốt, ta ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cái bàn hình tròn lớn được đặt giữa phòng.

“Tiền bối, đây là nhà của ngài?”

“Việc ngài muốn vãn bối làm là gì? Xin ngài mau nói ah” Ta đưa mắt nhìn một cây cỏ thụ có hoa màu trắng bên ngoài cửa sổ, rất đẹp.

“Đơn giản thôi, ngươi ngủ với ta!” Giọng nói âm u vang lên.

“À, thì ra chỉ là.....” Ta quay đầu, sau đó thông tin được tiếp lên não.

“Ngài...ngài... nói cái gì? Ngủ... ngủ với ngài???”Ta tròn to mắt chỉ tay về phía ông lão. Không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy, còn hơn đại bác bắn mìn. Ta bạo phát cơn tức giận từ trước tới nay chưa từng có, hét lên:

“Ông già vô sỉ, ngươi nghĩ sao kêu ta ngủ với ngươi hả? Ngươi nhìn xem mình mấy tuổi rồi? Chỉ giúp ta tìm được Bồng Ngạn thôi mà, muốn ta trả ơn gì không muốn lại muốn cưỡng đoạt dân nữ ư?” Ta chống hai tay lên eo liên tục chửi xối xả.

“Không muốn cũng phải làm, hôm nay ta nhất định phải ngủ với ngươi!” Giọng nói âm lãnh vang lên.

“Đừng hòng, ta sẽ giết ngươi, lão già dâm tặc!” Ta hét lên không kìm được tức giận vung tay bỏ một chuông về phía tên già dâm tặc.

“Ngươi không phải đối thủ của ta” Lão nam nhân mỉm cười, nhẹ nhàng né tránh bàn tay ta, thoát cái đã biến mất.

Ta kinh ngạc sau đó dùng Thông Nhãn tìm xem hắc ám mình nơi nào nhưng không thấy, hắc đường như vô tung vô ảnh. Ta lo sợ liên tục đảo mắt nhìn xung quanh, một cỗ lực vô cùng lớn ập đến hất tung ta lên giường.

“Ah...” Ta bị hất lên giường một cách mạnh mẽ va đập khiến đầu ta đau nhói.

“Nàng ngoan ngoãn đi, chỉ cần nàng ngủ với ta một đêm ta sẽ thả nàng!” Tiếng nói lạnh lùng vây lấy ta.

“Ngươi không được làm càng, ta sẽ liều mạng với ngươi” Ta bật dậy đảo dắc nhìn xung quanh tìm kiếm.

Ngươi ta đột nhiên bị quán chặt, cảm giác quen thuộc bắt đầu xâm lấn ta. Ta cúi đầu nhìn cơ thể mình. Há hốc mồm, nước mắt ta rơi xuống. Loài vật ta sợ nhất – rắn đang quán ngươi ta. Một con rắn màu vàng nhạt vô cùng lớn, đầu nó cọ cọ vào mặt ta, đôi mắt trắng long lanh nhìn ta. Ta khóc:

“Ahhhhhhhhhhhh...” Ta thét lên, ngất xỉu.

Con rắn màu vàng nhìn thấy người đã bị nó dọa cho ngất xỉu ánh mắt có vẻ không vui lắc mình một cái hóa thành một mỹ nam, lạnh lùng nhìn người trên giường. Ghét bỏ mỹ nam đưa tay gạt tung chiếc khăn che mặt của nữ tử ra, đôi mắt hắc lóe lên khi nhìn thấy dung mạo xinh đẹp hiếm có của nữ tử.

Đưa bàn tay thon dài khẽ sờ má nữ tử rồi trượt xuống cổ sau đó nhẹ nhàng cõng bỏ từng lớp áo trên người nữ tử. Loài vật nam nhân này thích nhất là rắn, đã lâu lắm rồi, từ rất xưa thời khai thiên lập địa thì tổ tiên hắc vốn có thực thể là rắn. Nên hắc có nguồn gốc là rắn, vương của yêu giới chính là hắc – Cổ Dạ. Hắc đã ở đây hơn 2000 năm, vâng lệnh tổ tiên chờ ngày Ác thần xuất thế. Ác thần là một kẻ lợi hại nằm ngoài lục giới nên cần triệt để phong ấn nếu có thể lục giới ai cũng muốn đánh tan Ác thần. Thế nhưng linh lực của hắc vì 2000 năm trước một phút lơ đãng mà trúng phải độc dược của phản đồ sư môn nên thường hay biến thành một kẻ có bề ngoài già cả mà không thể hóa thành người trẻ được. Chỉ có ngủ cùng nữ nhân trinh trắng mới giải được độc nhưng người nữ nhân này buộc phải có vàng hào quang màu xanh bao quanh người. 2000 năm qua hắc đã đi khắp nơi tìm nhưng lại nản lòng và quay lại nơi này chờ đợi cơ duyên.

Cuối cùng không tìm vẫn có. Hắc nhếch mép cười đưa tay cõng bỏ những thứ vương bận trên người mình ra để lộ cơ thể rắn chắc, cơ bắp cuộn cuộn cùng màu da mật ong. Áp lên cơ thể trắng hồng, đường cong lá lướt bên dưới Cổ Dạ khẽ hít vào một hơi vì kích thích. Nhìn gương mặt quá đẹp đôi xinh đẹp Cổ Dạ nhẹ thổi một làn khí màu trắng vào mặt nữ tử.

Ta thấy đầu mình choáng váng, cơ thể dường như có thứ gì đó mát lạnh cọ lên. Muốn mở mắt nhưng không sao điều khiển được chính mình, hai mi ta không có một chút sức lực. Cảm nhận rất rõ ràng vẫn chưa mất đi ý thức là tên già dâm tặc muốn cưỡng bức ta. Một mùi hương thơm nhẹ như hoa lài xông vào mũi ta, đầu óc ta vì hương thơm đó nên bắt đầu choáng váng ngày một nhiều hơn. Ý thức ta bay bổng như đang ở trên mây Ta dùng hết sức lắc đầu, hai môi cắn chặt lại như muốn cắn nát đôi môi của mình.

Một lực đạo bóp lấy cằm ta buộc ta hé cái miệng nhỏ bé ra. Ta nhẹ nhàng mở mắt ý thức vẫn mông lung nhưng đã nhìn thấy trên người mình là một nam nhân tuấn tú.

Dù rất muốn tung một chuông cho tên nam nhân đang cõng lên người mình văng ra nhưng thân thể ta hoàn toàn mất hết sức lực. Ta khẽ nấp máy đôi môi:

“C...ú...t...”

“Ngao nào, ta sẽ cho nàng sung sướng!” Nam nhân đề tiện nhếch bạc môi đỏ.

Ta nhắm mắt lại, cắn môi mong sao mình chết đi để tránh bị làm nhục. Bàn tay bóp lấy cằm ta dùng thêm sức khiến ta hé môi, một đôi môi mềm mại, ấm nóng chạm lên môi ta rồi chiếc lưỡi mềm mại như một con rắn xông vào trong. Ta cố gượng dựa nhưng hương hoa lài càng ngày càng nồng hơn khiến cả người ta nóng bức khó chịu.

Lưỡi ta bị nam nhân mút mạnh, chiếc lưỡi hắc lần mò tìm lưỡi ta, ta càng né hắc càng cuồng bạo hơn. Ngực ta đã bắt đầu phập phồng thờ hốt hốt. Hắc mút mạnh môi ta rồi một bàn tay sờ khắp người ta. Bàn tay hắc di chuyển đến đâu ta thấy rạo rức đến đó. Môi hắc rời khỏi môi ta di từng nụ hôn ngay tức khắc rơi lên trán rồi đến hai bên má, hai hàng mi đang rung động.

“Nàng là người hay là yêu tinh vậy hả? Vì sao lại có bộ dáng mê hoặc đến thế?” Nam nhân giọng nói thâm trầm đầy dục vọng thổi khí bên tai ta.

“Để ta nhìn xem nàng là gì nào” Đôi mắt nam nhân hiện lên màu trắng nhìn nữ tử rồi bật cười.

“Là người mà đẹp như yêu nghiệt” Nam nhân cúi đầu ngậm lấy nụ hoa trước ngực nữ tử mút mạnh.

“Ah...Đừng...đừng mà....” Một bên v* bị mút ta không kìm được cả thân thể điều run lên, cảm giác xa lạ khiến ta không chịu được.

Bàn tay to lớn của hắc bắt lấy v* bên phải ta nhào nặn liên tục, có một luồng khoái cảm chạy khắp người ta. Thân thể ta khô nóng, vận vẹo. Ta siết chặt đệm giường nứt nẻ. Cơ thể lạnh lẽo của hắc đè lên người ta. Chiếc lưỡi ấm nóng không ngừng liếm lấy nụ hoa nhỏ, một vòng liếm là một lần hắc mút thật mạnh khiến khoái cảm dâng lên trong người ta, ta cắn môi chịu đựng cảm giác bên dưới đã bắt đầu ướt át. Bàn tay mềm mại, to lớn di chuyển xuống đùi

ta rồi nhẹ nhàng tách hai đùi ta ra. Từng ngụm hôn rơi từ ngực dần dần rơi xuống tới rốn ta rồi dừng lại.

Nam nhân nâng chân nữ tử tách rộng ra hai mắt tìm tòi nhìn vào nơi thần bí. Một màu hồng bắt mắt khiến hắn nhìn chăm chú không bỏ sót chỗ nào. Hắn đã ngủ qua không ít nữ nhân nhưng nữ nhân này là một nữ nhân xinh đẹp nhất hắn từng thấy. Ngay cả đại mỹ nhân của lục giới cũng không sánh bằng nàng. Đưa đầu ngón tay nhẹ nhàng ma sát lên lớp thịt đỏ hồng mềm mại, gãi nhẹ lên hạt đậu nhỏ hắn nhếch mép cười.

“Dừng...van..van...xin người...tha...cho.. ta...” Ta nức nở cầu xin tên nam nhân xấu xa dừng ngay hành động hắn đang làm.

“Mỹ nhân, thật xin lỗi, ta không thể dừng” Cổ Dạ trườn lên người nữ nhân yêu mị.

Nam căn to lớn tràn đầy khát vọng của hắn đã đứng lên sừng sững yêu cầu được ra trận. Cổ Dạ cau mày nhìn nơi thần bí đã ướt át của nữ tử. Hắn nhẹ giọng dụ dỗ:

“Nói cho ta biết nàng tên là gì, ta sẽ thả nàng...”

Ta suy nghĩ trong đầu vội vàng thốt lên ? “Lệ... Ngưng.... Sương...”

“Tốt lắm...” Cổ Dạ nhếch khóe môi.

Tên nam nhân chết tiệt nói dối gạt người, hắn không thả ta ra mà còn banh rộng hai chân ta.

“Tên khốn kiếp, người gạt ta” Ta sợ hãi dùng hết sức lực còn sót gào lên.

“Ngao nào, ta giúp nàng sung sướng” Giọng trầm khàn mị hoặc của hắn vang lên.

“Ta không cần...” Ta nức nở.

“Ahh....ư....” Ta vận vào người khi cảm nhận được đầu lưỡi nhám mềm mại của hắn đang tàn phá phía dưới mình, nơi bí mật bị hắn dùng đầu lưỡi trêu chọc. Hắn cứ liếm mát làm đầu óc ta cứ điên cuồng. Nước nhờn cứ thế tuông ra xối xả.

“Ư....ư....uhm....” Người ta nóng lên, phía dưới trường đau vô cùng, muốn một cái gì đó chính ta cũng không rõ.

Cổ Dạ ngẩng đầu ánh mắt lóe sáng nhìn ta, hắn nâng hai chân ta lên vai mình. Hai mắt ta mờ sương nhìn nam căn to lớn đang tràn đầy khí thế của hắn. Ta biết hôm nay mình khó thoát. Cổ Dạ dùng nam căn cọ sát vào nơi mềm mại đầy nước nhờn, hắn nhẹ nhàng rê đầu nam căn thấm dầm nước nhờn lên xuống hai bên mép thịt mềm mại. Rất muốn nhanh chóng tiến vào nhưng lối đi chật hẹp khiến đầu nam căn trượt ra mấy lần liên tục. Cuối cùng nam căn thấm ướt toàn thân cũng nhẹ nhàng tách ra lối đi chật hẹp chen vào bên trong.

Ta cảm nhận được vật nóng bỏng, cứng và thô to ấy đang nông cơ thể bên dưới của mình không ngừng đi vào. Tay siết chặt đệm giường chuẩn bị đón nhận cơn đau của thể xác. Cổ Dạ bỗng dùng một lực mạnh đẩy hông về phía trước làm nam căn của mình chôn sâu vào cơ thể nữ tử.

“Ah...” Ta hét lên, nước mắt rơi ra. Đau đớn vô cùng, đau hơn ta bị đã thương rất rất nhiều. Bên dưới cô bé vô cùng đau và rát, ta cắn môi. Tên khốn kiếp dường như biết ta rất đau nên hắn cũng không vội vã động phần thân đang chôn sâu trong người ta.

“Chịu đau một chút sẽ qua, thích nghi với ta...” Nam nhân hai tay chống trên giường ánh mắt dịu dàng nhìn ta.

“Người... rất đê tiện...” Ta cắn môi.

Hắn mỉm cười không nói gì áp người đè lên ta.

“Ah...” Ta rên lên, vì hắn áp sát người ta nên phần thân to lớn của hắn vì thế cũng đâm vào người ta sâu hơn.

“Thoải mái chưa? Ta động đây” Không chờ ta trả lời hắn đã bắt đầu động. Phần thân to lớn ấy đã lui ra rồi lại đâm vào có tiết tấu trong cơ thể ta. Ta rên lên vì kích thích trong cơ thể, một cổ khoái cảm men theo cơ thể chạy xung quanh.

Đôi môi mềm mại của hắn chiếm lấy môi ta, chiếc lưỡi xông vào khoang miệng sục sạo khắp nơi. Bên tai ta vang lên tiếng nói ấm áp đầy sức quyến rũ.

“Sương nhi, nàng là của ta, của ta....đón nhận ta.... cho ta kết hợp với nàng... cảm nhận ta....”

Như có một sức mê hoặc tinh thần ta dần rơi vào hỗn loạn, ta chỉ cảm nhận được cơ thể mình tràn đầy khoái cảm của nhục dục. Cảm nhận được phần thân của hắn đang ra vào bên dưới mình. Ta hoàn toàn buông lỏng bản thân, hai tay ta dần có lực rồi choàng qua cổ hắn ôm lấy đầu hắn.

Hai chân chủ động vòng qua eo hắn siết chặt muốn thêm nữa, chỉ muốn phần thân hắn cắm sâu vào cơ thể mình. Mỗi lần nam căn rút ra đâm vào âm thanh phốc phốc càng thêm mạnh mẽ vang lên. Eo ta bị giữ chặt, nơi riêng tư bị nam căn chiếm giữ không có một khe hở, hoa huyết cố gắng không ngừng phun ra nuốt vào vật khổng lồ thô to lạ lẫm.

Cổ Dạ nhìn nữ tử bị trúng mê hồn thuật của mình nhếch môi cười, nhìn nam căn tím đỏ bị hoa huyết giữ chặt cố gắng nuốt lấy đôi mắt đỏ màu tình dục tăng lên mấy phần. Hắn hung hăng đâm vào rút ra thật mạnh, thật nhanh.

“Ah...ư...ư....” Bị vật thô to không ngừng đâm vào một cách mạnh mẽ ta nấc lên từng tiếng, đau đớn ban đầu thay bằng sự sung sướng tột độ khiến bất lấy vai nam nhân tần bạo bầu thật chặt.

Từng trận đâm vào rút ra thật mạnh và nhanh tạo nên âm thanh phốc phốc..... Một lúc sau một dòng nước nóng hồi bắn mạnh vào cơ thể ta, cảm giác sung sướng tràn lan khiến ta không chịu được sự tra tấn nên ngất đi.

Cổ Dạ được giải phóng cơ thể sau 2000 năm thỏa mãn thờ một hoi, rút nam căn ra khỏi cơ thể nữ tử, một dòng máu đỏ theo nam căn chảy ra ngoài. Chặt đến nỗi hân phải rút ra thì máu trình mới có thể chảy ra. Nam căn rút ra hoàn toàn nơi đó lại khép lại như cũ. Cổ Dạ nhếch môi cười:

“Mới một lần đã bất tỉnh... chờ nàng hồi phục ta sẽ lại cùng nhau đùa tiếp vậy”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Toàn thân ta đau nhức khẽ mở mắt nâng tay lên đỡ lấy đầu mình. Trên người ta không một mảnh vải che thân, tất cả ký ức ủa về ta siết chặt bàn tay giãn dừ đầm mạnh tay xuống giường. Một giọt nước mắt khẽ lăn trên má. Ta ôm lấy chiếc chăn trên người khẽ động, một trận đau và xót truyền từ phía dưới nơi bí mật khiến ta nhăn mặt. Trên chiếc bàn trong phòng là bộ y phục của ta đã được xếp gọn gàng, ngay ngắn trên mặt bàn. Ta túm lấy chăn bao xung quanh người mình bước xuống giường lấy y phục mặc vào.

Cổ lê tấm thân đau nhức của mình ra khỏi phòng, ta nhìn xung quanh xem xét động tĩnh. Sau khi xác định tên cầm thú không có ở đây ta nhẹ nhàng đi khỏi căn nhà giữa rừng, nơi này rất rộng lớn ta không biết phải đi hướng nào mới có thể ra khỏi, lúc đi vào là hân đã mang ta đi. Lúc đó là đi vào nên giờ đi ra là một việc khó cho ta. Ta cẩn rắng chọn đại một hướng rồi nâng váy phi nhanh mặc cho bên dưới nơi bí mật vẫn rất xót.

Đi tới một con suối nhỏ ta bước lên tảng đá phẳng to nhìn bên kia suối mà há hốc mồm. Toàn một màn sương dày đặc không thể thấy chân trời Nếu có thể ta muốn giết chết tên cầm thú đó ngay lập tức.

“Đừng nghĩ có thể thoát khỏi tay ta” Giọng nói âm lãnh vang lên ngay bên cạnh, ta giật mình trượt chân.

“Nàng đã là người của ta còn muốn chạy?” Nam nhân đôi mắt màu trắng bạc bắt lấy ta kéo mạnh vào người hân, nhếch mép.

“Thả ta ra, tên cầm thú khốn kiếp” Ta giãy giụa.

Người ta bị đẩy một vòng rồi nằm gọn trong lòng hân, từ phía sau hai bàn tay mạnh mẽ của tên cầm thú ôm lấy ta, một tay siết eo ta một tay nắm chặt hai cánh tay bé nhỏ của ta. Ta hoàn toàn bị khống chế.

“Ahhhhhhhhhh.....” Ta hét lên khi phát hiện mình bị đặt xuống tảng đá to rộng dưới chân.

“Ngươi muốn gì? Thả ta ra....” Hai tay ta đầm túi bụi hai chân ta liên tục đá lên người kẻ đang nằm đè lên người mình. Mọi chiêu thức đều được hân hóa giải nhẹ nhàng, mau lẹ. Chân ta bị kim chặt, hai tay bị đè ra trên mặt đá lạnh lẽo.

“Ta muốn nàng chịu sự trừng phạt!” Cổ Dạ nhếch môi mỉm cười.

“Tên sở Khanh, ngươi cút đi, thả ta ra!” Ta liên tục nghiêng đầu sang trái rồi sang phải để né tránh nụ hôn của gã cầm thú.

Vật áo của hân đã mở tung ra để lộ lồng ngực săn chắc, bàn tay hân đỡ lấy đầu ta không cần thao tác thoát đi quần áo tất cả nhưng thứ thừa thãi trên cơ thể ta biến mất trong nháy mắt. Ta kinh hoàng cơ thể run lên.

“Van xin ngươi thả ta...”

“Mỹ nhân... ngoan nào...” Nam nhân nhếch môi cười mỉm đôi mắt đào hoa lướt nhẹ theo từng đường nét trên cơ thể ta. Bàn tay hân không ngừng mon trón, vuốt ve đường cong lá lướt. Hai tay được thả lỏng nên vùng lên tấn hân một bạt tay.

Chát.....

Ánh mắt nam nhân lóe sáng sau cú tát của ta, đôi mắt bạc lạnh lẽo.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt? Hum?”

Ta nhìn đôi mắt đáng sợ ấy hồn vía như bay mất, trong chớp mắt hai chân ta bị tách ra.

“Không.... ahhhh.....”

Bên dưới bị một vật cứng rắn, thô to nóng ẩm xò xuyên mạnh bạo ta hét lên chộp lấy hai vai tên nam nhân đã man.

“Còn có ý nghĩ thoát khỏi ta, ta sẽ cho nàng biết như thế nào là sự trừng phạt tàn khốc nhất” Nam nhân mạnh bạo chuyển động phân thân.

“Đau quá....” Ta mức nỏ, lần đầu tiên vừa mất không bao lâu nơi đó còn rất đau xót giờ lại bị xò xuyên một cách thô bạo nên đau đớn tăng gấp bội.

Ta cong người, ưỡn ngực hít vào mấy hơi liên tục lại khiến tên cầm thú dùng đôi môi bắt lấy điểm hồng nhỏ bên phải cho vào miệng bú mút. Đầu óc ta rồi như tờ vò, khoái cảm ập tới như thác đổ. Bên dưới vật cứng rắn không ngừng ra vào liên tục, dường như nó ngày một lớn hơn nông hết cỡ lối vào nhỏ bé mềm mại. Cơ thể ta bị hấn áp sát, cự long ngày một đâm vào mỗi tác một sâu hơn đến nỗi dường như ta cảm nhận được bụng mình đang bị đội lên.

Lực đạo ra vào của cự long không giảm mà chỉ có tăng, vừa nhanh vừa mạnh tiếng va chạm chan chất vang dội. Nước nhờn đã ướt đầm từ khi ta bắt đầu có cảm giác của sự khoái cảm. Hấn cúi đầu chiếm lấy môi ta, cái lưỡi mềm mại len lỏi trên đầu chiếc lưỡi của ta. Lòng ngực ta phập phồng.

“Thích không? Có thích ta đối với nàng như thế không?” Nam nhân dùng đôi mắt bạc nhiễm màu tình dục nhìn ta.

“Van ngroi....buông tha ta....” Ta thờ hồn hèn, đôi môi mấp máy. Hấn chiếm giữ ta một cách mạnh mẽ khiến cả người ta như rã rời.

“Cả đời này nàng chỉ có thể ở bên ta... đừng hòng trốn khỏi ta!” Nam nhân cắn một cái thật mạnh lên bầu ngực phải của ta.

“Ahhhhhh....” Ta cong người, bên dưới cự long lại điên cuồng tàn phá. Từng cú đâm sâu khiến ta muốn nổ tung, cơ thể đau đớn xen lẫn khoái cảm của nhục dục.

Thêm một lúc nam nhân gặm lên một dòng nước nóng ẩm vọt vào cơ thể ta, ta cắn môi mất cay xè. Một công chúa lại bị nam nhân xa lạ không biết danh tính hai lần cưỡng bức. Nếu như mang thai thì làm sao? Một tiếng sấm nổ lên trong đầu ta. Ta giận dữ dùng tất cả sức lực đẩy tên cầm thú ra. Ôm lấy cơ thể đầy dấu hôn của mình bật khóc.

“Theo ta có gì không tốt? Ta là người đứng đầu lưỡng giới Yêu ma” Nam nhân giận dữ bắt lấy tay ta kéo ta ngã vào lòng hấn.

Lại trúng thêm một luồng sét nữa, ta cứng người. Từ lúc lên 10 phụ hoàng ta đã có nói qua kẻ đứng đầu Yêu ma tên là Cổ Dạ hấn ta rất lợi hại, tuổi tác của hấn có thể sánh ngang với thân sinh của ta. Ta mở to đôi mắt kinh sợ nhìn nam nhân trước mặt.

“Đi thôi, không cần nhìn ta bằng vẻ mặt đầy sợ hãi như thế” Một đôi tay mạnh mẽ ôm ta vào lòng, chiếc áo choàng màu đen rộng lớn che đi thân thể trắng ngần của ta. Ta thấy mình nhỏ bé vô cùng. Tâm trạng chệnh vênh không biết phải làm sao. Kinh ngạc – có, sợ hãi – có, lo lắng – có... vô số sắc màu xen lẫn.

Phân cách tuyến...

Trong một cung điện xa hoa nhưng có vẻ âm u, hai bên điện hai hàng người mặc hắc phục đều quỳ xuống cung kính với nam nhân đang ngồi trên chiếc ghế cao mà phải bước qua 100 bậc thang mới lên tới.

Nguyên Lãnh đưa đôi mắt lạnh lùng của mình quét hết chúng thuộc hạ đang quỳ bên dưới, giọng nói trầm thấp vang lên nhưng không hề thấy chủ nhân hề môi:

“Ta bảo các ngroi tìm Huyết Liên Tiên Từ các ngroi đã tìm ra chưa?”

“Nguyên chủ, chúng thuộc hạ đã tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy bóng của nàng ta!” Một tên áo đen có vẻ lớn nhất trong đám thuộc hạ chấp tay cung kính.

“Vô dụng, toàn là một lũ vô dụng!” Nam nhân phất tay áo.

“Tiếp tục tìm cho ta, dù phải lật tung cả đại lục cũng phải tìm nàng ta!” Nguyên Lãnh đôi mắt thâm trầm.

“Tuân lệnh” Chúng thuộc hạ bên dưới đồng thanh hô to.

Nguyên Lãnh – kẻ đứng đầu phái Thanh Thần vang dội khắp đại lục. Phần lớn các giáo phái, kẻ nổi danh ở các lục giới đều ẩn mình chờ ngày Ác thần xuất thế. Nguyên Lãnh cũng thế, hấn cũng là một trong những kẻ có trách nhiệm tiêu diệt ác thần. Chờ 11 năm sau ngày ác thần xuất thế cũng là lúc hấn cùng những kẻ mang trách nhiệm nặng nề trên lưng phải đồ mặt với sự sống còn.

Nguyên Lãnh xoay người đi vào trong chuẩn bị cho cuộc bế quan kéo dài 5 năm.

Phân cách tuyến....

Cổ Dạ đứng trên đỉnh núi cao đưa lưng về phía một đám người mặc hắc phục đang quỳ dưới đất, giọng nói hấn trầm khàn vang vọng. Y phụng trên người bay phất phoi trong gió:

“Đã tìm được chưa?”

“Bầm chủ nhân vẫn chưa...” Một tên áo đen lạnh lùng lên tiếng.

“Tiếp tục tìm...” Cỗ Dạ nhếch môi thoáng chốc hắn đã biến mất khỏi mắt đám hắc y. Đám hắc y không lấy gì làm lạ cũng nhanh chóng biến mất trong bóng đêm trắng mờ.

Ta nghiêng người nằm trên chiếc giường rộng lớn ôm chiếc gối vào lòng siết chặt, bằng mọi cách phải thoát khỏi nơi này, ta thề khi mình thoát khỏi sau này pháp luật được triệu hồi ta nhất định sẽ không tha thứ cho kẻ đã làm nhục mình. Không một tiếng động từ đâu cánh tay rắn chắc ôm lấy eo ta kéo ta vào người. Thân thể mềm mại của ta chạm vào lồng ngực rắn chắc, cảm giác quen thuộc ập đến

“Bỏ ta ra” Ta nghiêng răng, bắt lấy bàn tay đang nắm lấy eo mình, cố gỡ từng ngón tay hắn ra.

“Khí lực cũng lớn đấy” Cỗ Dạ nhếch môi.

“Cỗ Dạ, ngươi có biết năm nay mình bao nhiêu tuổi không hả?” Ta bắt lấy bàn tay đang có ý đồ di chuyển lên ngực mình.

“Uhm...hình như hơn 3600 thì phải...” Cỗ Dạ cười khê bàn tay bắt lấy một bên đùi của ta.

“Xem ra ngươi là một lão già rồi, đã thế lại cường bức một đứa bé như ta!” Ta cố tình dùng giọng điệu khinh bỉ.

“Đứa bé? Với tu vi của nàng chắc cũng 700, 800 tuổi đi” Cỗ Dạ nheo mắt.

“Ngươi sai rồi... ta chỉ mới hơn 100 tuổi thôi” Ta mỉm cười trong lòng giơ lên chữ V toàn thắng. Ta được biết Cỗ Dạ rất ghét con nít, đại lục này 100 đã là bé rồi, ít nhất 800 trở lên mới gọi là trưởng thành đối với những người tu vi cao thâm.

Vòng tay đang siết ta thoáng run rẩy, Cỗ Dạ xoay người ta lại buộc ta mặt đối mặt với hắn. Ánh mắt hắn thâm trầm, lạnh lẽo nhìn ta, tay hắn bóp lấy cằm ta đau nhói:

“Nói dối”

“Ta không nói dối!” Đôi mắt ta sắc lạnh, giọng nói kiên cường.

Cỗ Dạ híp mắt, thoáng chốc ánh sáng bạc lóe lên hắn đã đứng cạnh giường nhìn ta.

“Xem như ta đã sai, cảm ơn ngươi đã giúp ta giải độc thuật. Từ bây giờ ngươi có thể đi”

Ta vui mừng, quả là kẻ này hiệu quả hơn ta tưởng rất nhiều. Ta cúi đầu cụp mắt ra vẻ vô cùng đáng thương:

“Ngươi đã cướp lấy trình tiết của ta, sau này còn ai dám lấy ta nữa.... Cỗ Dạ, ngày sau ta không muốn gặp lại ngươi, nếu thấy ta làm phiền ngươi đi đường vòng” Ta đưa bàn tay nhỏ bé lên lau lệ, dù không có lấy một giọt nước mắt.

Cỗ Dạ chau mày, khí lạnh của bậc quân vương thống trị lưỡng giới yêu ma toát ra trên người hắn. Hắn im lặng sau đó gật đầu:

“Được”

“Số ta thật khổ... mới hơn 100 tuổi đã thất thân...ta bước ra cửa ngõ bốn phía, sương mù đã không còn. Tên Cỗ Dạ quả thật đã giải trận để ta thuận lợi đi ra ngoài.

Cỗ Dạ nghe lời ta nói cứng người, ta nhìn mà trong bụng cười thầm. Dù hắn có là kẻ thống trị yêu ma giới nhưng hắn là kẻ có nguyên tắc. Biết mình cường gian trẻ vị thành niên chắc không vui vẻ gì. Bị ta thêm mấy câu lòng hắn yên ổn mới sợ. Cầm đầu chạy đi lòng ta quyết tâm trả thù Cỗ Dạ.

Phân cách tuyến...

Ta đi đến một khu rừng trúc thì phát hiện có âm thanh đánh nhau cách đó không xa, ta dừng chân xe xết. Một đám nữ nhân đang đánh nhau. Có khoảng hơn 10 nữ nhân y phục màu trắng trên mặt mang vải che màu trắng, y phục giống nhau như đúc vây đánh một nữ nhân y phục màu tím nổi bật. Nữ nhân y phục trắng cầm kiếm hô to:

“Thần Tương Tư, nếu như ngươi nhất quyết không theo bọn ta về đừng trách chúng ta ra tay ác độc, cung chủ đã bảo bất cứ giá nào cũng bắt cho được ngươi”

“Hừ, bằng tu vi thấp kém của các ngươi?” Nữ tử áo tím gương mặt xinh đẹp khuyếch thành nhếch môi, đáy mắt lấp đầy sát khí. Cô ta vung tay lên đám người áo trắng trước mặt có kẻ không kịp né đã văng ra xa hộc máu thắm đỏ trên vải che.

“Lên!” Đám người áo trắng còn lại.

Âm thanh đao kiếm choang choang khiến ta nhìn lóa mắt, nữ tử áo tím rất lợi hại chẳng mấy chốc đã giết sạch đám người áo trắng, thi thể nằm la liệt trên mặt đất đầy lá khô, máu đỏ thấm y phục bọn người áo trắng.

“Bước ra...” Nữ tử hét lên.

Ta giật mình ngừng đầu, đập vào mắt ta là gương mặt xinh đẹp của nữ tử áo tím.

“Ngươi là người của Khuynh Thành?” Nữ tử đôi mắt lóe sáng.

“Không, ta không biết Khuynh Thành là ai” Ta xua tay lắc đầu.

“Ngươi từ đâu tới?” Nữ tử nắm lấy cổ tay ta.

“Ta....” Cổ tay bị siết đến đau nhói ta rên lên.

“Giống thật....” Nữ tử nhìn ta không chớp mắt.

“Tỷ tỷ, tỷ buông tay muội ra có được không? Tỷ làm muội đau quá” Ta xuyết xoa.

“Nói, ngươi tên gì?” Nữ tử chụp lấy vai ta kích động.

“Muội... Lệ Ngưng Sương” Ta kinh ngạc, chẳng hiểu sao ta không ra tay với nàng ta được khi mà nàng ta có hành động làm tổn thương ta.

“Ngươi rất giống muội muội của ta...” Nữ tử bật khóc.

“Tỷ...tỷ không sao chứ?” Ta nhìn nàng ta đôi mắt không khỏi tò mò.

“Ta không sao, muội đi đâu? Có người thân gì không?” Nữ tử đột nhiên quay đầu nhìn ta.

“Không có, muội từ nhỏ đã mồ côi song thân cũng không có người thân”

Nữ tử nheo mắt nhìn ta rồi bắt lấy tay ta.

“Gặp nhau là duyên số, muội rất giống muội muội của ta... nhưng muội ấy đã chết từ rất lâu rồi... chúng ta kết bái tỷ muội có được không?” Ánh mắt nữ tử trông chờ nhìn ta dường như ta thấy được thâm tình trong đó.

“Được...” Không hiểu ma lực nào ta gật đầu đồng ý.

“Ta tên Thần Tương Tư... nguyện cùng Lệ Ngưng Sương kết bái thành tỷ muội từ đây xem nhau như ruột thịt nếu có làm trái lời thề xin tạo hóa cho ta chết không siêu sinh, hồn phi phách tán.....”

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Vội!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thiên Hà cung

Quá bất ngờ trước những gì xảy ra, ta chỉ biết máy móc làm theo những gì vị tỷ tỷ xinh đẹp đã nói. Từ khi đến với thế giới này ta không có ca ca hay tỷ tỷ thế nên khi có một cô nương xinh đẹp lại tài giỏi chủ động nhận ta làm muội muội ta vô cùng hưng phấn.

Từ bây giờ ta đã có tỷ tỷ, tỷ tỷ ta tên Thần Tương Tư năm nay đã 1500 tuổi rồi. Trong chốn giang hồ gió tanh, mưa máu 500 năm trước nhắc đến tên của tỷ ấy không ai không khiếp sợ các đại cao thủ còn phải nể mặt tỷ ấy 3 phần.

“Sương nhi, muội dự định đi đâu vì sao lại ở nơi này?” Thần Tương Tư nhìn ta tò mò.

“Muội định đi tìm thần khí! Thần tỷ, tuy chúng ta mới gặp nhau nhưng muội cảm thấy rất tin tưởng tỷ..” Ta nhỏ giọng.

“Đừng gọi ta là Thần tỷ, gọi là tỷ tỷ có được không? Thần tỷ nghe xa lạ quá!” Thần Tương Tư chau mày, một nữ tử mạnh mẽ là đây.

“Vâng ạ, tỷ tỷ!” Ta mỉm cười choàng tay nàng ta.

“Ta cũng nghe qua sự xuất hiện của thần khí Sa Tịch trên đất Vân La, nếu để cho những kẻ có tâm địa độc ác chiếm được thì không tốt chút nào ta cũng

đang định đi đến đó!” Thần Trương Tư lo lắng.

“Tỷ tỷ, vì sao bọn người áo trắng này lại muốn giết tỷ?” Ta nhìn những nữ nhân đã chết trên mặt đất đôi mắt tò mò nhìn Thần Trương Tư.

“Bọn chúng là người của Tinh Dung Dung – cung chủ Tuyết Sơn cung thuộc ma giáo!” Thần Trương Tư ánh mắt ngưng động nhìn thi thể dưới chân có chút cảm hèn.

“Cái vị cung chủ này nghe thật lạ...” ta gãi đầu, đại cao thủ trên giang hồ ta chưa nghe qua tên Tinh Dung Dung.

“À ta nào phải đại cao thủ gì chỉ dựa vào thuật trú nham và thuật không chế để người khác làm việc cho á” Thần Trương Tư hừ lạnh.

“Tỷ tỷ, giờ chúng ta đi đâu?” Ta ngẩng đầu nhìn vị tỷ tỷ cao hơn mình.

“Về nhà, muội có diện mạo giống muội muội thân sinh của ta tới 7 phần muội có biết không?” Thần Trương Tư xúc động đôi mắt long lanh nhìn ta.

“Tỷ tỷ, vậy tỷ cứ xem muội là muội muội thân sinh của tỷ...” Ta mím môi.

“Được... ta là cung chủ Thiên Hà cung, ta với Tuyết Sơn cung luôn ở phe đối địch nếu muội theo ta về sau này phải cẩn thận với người của Tuyết Sơn muội hiểu không?” Thần Trương Tư nghiêm giọng.

“Vâng ạ!” Ta gật đầu.

Thiên Hà cung..

Từ lúc bước chân vào Thiên Hà cung lạnh lẽo ta lúc nào cũng khoát lên mình mấy lớp y phục thật dày. Thiên Hà cung vô cùng băng lãnh, nằm sâu trong núi quanh năm luôn có tuyết phủ trắng xóa. Thần Trương Tư nói đó là do tác dụng của ngọc Thiên Hà do tổ sư truyền từ đời này sang đời khác mà có. Nếu mất ngọc thì Thiên Hà cung sẽ không còn tuyết rơi nữa.

Ta rất vinh dự được làm nhị cung chủ. Không như ta nghĩ người của Thiên Hà cung sẽ toàn là nữ mà có rất nhiều nam nhân. Dưới cung chủ có bát đại hộ pháp trong bát đại hộ pháp đã có 5 người nam rồi. Thiên Hà cung hơn ngàn năm qua không xen vào chốn giang hồ, nơi này nổi tiếng có Sâm tuyết – một loài cây chỉ sống trong giá lạnh, củ Sâm tuyết có thể giải bách độc, hoa Sâm tuyết màu vàng năm cánh ăn phải sẽ thăng thiên, trái màu đỏ. Nếu kết hợp củ, hoa, trái sẽ giúp con người thay gân hoá cốt, tăng cường tu vi, tuy nhiên nếu ra khỏi cái lạnh một khắc sẽ Sâm Tuyết sẽ khô héo và mất tác dụng.

Chính vì thế Sâm Tuyết chỉ có thể dùng tại nơi giá lạnh, từ lúc gieo hạt hơn 3000 năm Sâm Tuyết mới nảy mầm, mất 100 năm Sâm Tuyết mới kết hoa, thêm 500 năm nữa Sâm Tuyết mới cho quả. Và cuối cùng tổng cộng lại mất 3600 năm củ Sâm Tuyết mới có thể sử dụng được. Củ có màu vàng nhạt, vị rất cay và thơm.

Ta che dù đi dưới những bông tuyết đang xoay tròn, dưới chân ta có rất nhiều Sâm Tuyết nằm sâu trong lòng đất vẫn chưa nảy mầm. Xa xa thấp thoáng những cây Sâm Tuyết đang trở hoa màu vàng xinh đẹp. Mùi hương thoang thoảng thơm nhẹ làm lòng ta ngây ngất. Không có lấy một cây kết trái, có nghĩa là củ Sâm Tuyết vẫn chưa dùng được. Ít nhất trái nó ngả màu đỏ thì củ mới có tác dụng.

Hàng năm có hàng ngàn người có ý định trà trộn vào Thiên Hà cung lấy trộm Sâm Tuyết nhưng điều bất thành, kể cả các đại cao thủ có tu vi cao thâm. Bởi lẽ bên trong Thiên Hà có một vị trưởng lão năm nay tuổi đã quá 5000, ông không có thuật trú nham nên đáng về già nua cứ hiện ra theo năm tháng. Tu vi ông không cao nhưng ông có một tấm lòng cao thượng, ông giỏi nhất là hiền kế và bày trận pháp. Những ai có ý định vào Thiên Hà lấy trộm cây quý đều bị vây trong trận pháp ông bày ra.

Có nhiều lúc ta thấy rất tò mò, vì sao ông không luyện thuật trú nham? Vì sao ông có thể thanh nhàn đến thế mà không màn thế sự bên ngoài? Trưởng Lão tên Thanh Tĩnh, nhớ lần đầu gặp mặt ông đã nhìn ta không chớp mắt. Lúc đó Thần Trương Tư bảo ta gọi ông một tiếng nghĩa phụ. Ta cũng gật đầu gọi nghĩa phụ mà không một chút chần chừ.

Hơn hai tháng ở Thiên Hà, nghĩa phụ xem ta như con ruột. Ông nói không phải vì ta giống nhị cung chủ quá cổ mà do duyên phận giữa ta và ông, duyên phận là một điều khó nói nhất. Ta có lệnh bài, có khẩu lệnh và được phép ra vào lăng mộ tổ tiên mấy đời của Thiên Hà. Một sự ưu ái rất to lớn đối với một người từ bên ngoài gia nhập Thiên Hà.

Thân phận của ta bị Thanh Tĩnh nghĩa phụ nói ra một cách chính xác, lúc đó ta há hốc mồm kinh ngạc trước khả năng nhìn người tiên đoán của nghĩa phụ. Thật tốt, không có gì phải giấu giếm nữa.

Y phục của nữ tử Thiên Hà màu cam nhạt, nam nhân màu xanh nhạt. Thần Trương Tư vẫn chưa kế thừa được tinh hoa võ học và pháp thuật của tổ tiên nên đã giao mọi việc trong giáo phái cho ta quản lý một mình bề quan tu luyện trong 50 năm sắp tới. Đây là thế giới của thuật pháp, ta luôn lo lắng trong khoảng thời gian 50 năm tới luyện của tỷ tỷ thì bên ngoài sẽ xảy ra việc gì? Với tu vi hiện tại của ta e rằng không thể trả thù tên khốn Cổ Dạ được.

2 năm sau...

“Hong Dao khẩu kiến chủ nhân!”

“Trình Thúc khẩu kiến tiểu thư”

Khi làm việc hai vị Hồng Dao và Trình thúc lúc nào cũng câu nệ tiểu tiết, ta thở dài:

“Đứng lên đi, Hàn Vũ Phong đã xuất phát chưa?” Ta nâng tách trà lên uống một ngụm. Từ bên ngoài một nữ tử áo cam đi vào đặt hai ly trà lên bàn.

“Tiểu thư, Hàn Vũ Phong đã đi về hướng Vân La tìm thuốc cho muội muội của hần!” Hồng Dao lạnh lùng lên tiếng.

“Hồng Dao tỷ, mấy chục năm qua tỷ lạnh lùng không ít!” Ta nhìn Bạch Hồng Dao.

“Ta đang chờ cơ hội trả thù...” Bạch Hồng Dao nghiêng răng.

“Việc gì cũng từ từ... tháng sau muội sẽ xuất cung... Thần khí cứ nay hiện mai biến mất khiến chúng ta xoay sở rất khó... không biết nó thật ra đang ở đâu” Ta đẩy tách trà về phía Trình thúc.

“Ở Thiên Hà ba năm cũng tới lúc tiểu thư ra ngoài thực hiện nhiệm vụ rồi...” Trình Lạc mỉm cười.

“Trên người Chấn Thu Thương đang giữ một bức bản đồ nơi chôn cất 1 trong 12 thần khí cổ” Bạch Hồng Dao hướng ta cất lời.

“Việc đó muội có nghe nói nhưng nàng ta lại là cao thủ trong lục giới... rất khó lấy được bản đồ, muội không muốn hi sinh tính mạng mọi người một cách dễ dàng như vậy!” Ta lắc đầu.

“Thế này đi, cho muội thêm hai tháng nữa chờ Sâm Tuyết chín mộng nghĩa phụ có thể giúp muội đã thông phong ấn, khi đó muội sẽ xuất cung... chính muội sẽ tìm bức bản đồ ấy...”

“Được...” Trình Thúc và Hồng Dao đồng thanh.

Phân cách tuyến...

Muốn ra khỏi Thiên Hà phải vượt qua $7 \times 7 = 49$ trận pháp nhỏ cùng 12 trận pháp lớn. Bình thường vào lúc giữa trưa và nửa đêm trận pháp sẽ lần lượt tự động mở - đóng cho phép người của Thiên Hà tự do ra vào nhưng phải biết khẩu quyết và biết một số chiêu pháp mở trận đơn giản. Giờ đó là giờ thu trận, muốn xông vào rất dễ nhưng nếu là kẻ lạ mặt sẽ bị ngọc Thiên Hà phát hiện. Ngọc Thiên Hà tựa như một chiếc gương thần thu hết cảnh vật cung Thiên Hà vào chính mình. Nếu bước sai một bước trận pháp sẽ lập tức khởi động.

Ra khỏi Thiên Hà ta đi về hương Tây, theo thông tin nhận được từ mật thám Chấn Thu Thương sẽ đi ngang trấn Tây Thù.

“Cô nương ơi, làm ơn cứu ta với...” Một bà lão ngồi bên vệ đường gọi ta.

“Bà có sao không?” Ta nhanh chân chạy lại nhìn bà lão. Tính thương người của ta sẽ không bao giờ bỏ được haizz.

“Cô nương, lão bị trặc chân...” Bà lão hai mắt u buồn nhìn ta.

“Đề cháu giúp bà nắn lại nhé!” ta cầm chân bà lão giúp bà ta nắn lại gân bị trặc.

“Ai ui, cô nương... cảm ơn cô nương rất nhiều...” Bà lão hét lên.

“Nếu bà đã hết đau cháu xin phép đi ạ!” Tôi đứng dậy.

“Cháu gái, bà có cái này cho cháu, cháu cầm lấy ăn đi, xem như bà cảm ơn cháu nhé!” Bà lão mỉm cười hiền lành.

Tôi nhìn mấy trái cây màu đen kì lạ trên tay bà ta định từ chối nhưng không nỡ phụ lòng một bà lão nên cầm lấy.

“Cháu ăn thử đi, đây là đặc sản quê bà bà đó!” Bà lão mỉm cười.

Tôi đưa trái cây lên miệng cắn một cái, vị ngọt và chua chua đan xen.

“Ha ha ha...” Bà lão bỗng cười lớn.

“bà...” Tôi kinh ngạc nhìn bà ta hóa thân thành một mụ yêu tinh áo đỏ.

“Ngươi đã ăn phải Khát tình quả của ta rồi, nếu mạng ngươi dâng lên đại vương ta sẽ lập công to, mau cho ta xem diện mạo của ngươi...” Lão yêu bà xông về phía ta.

“Khôn kiếp ngươi dám lợi dụng lòng thương người của ta, ám hại ta...” Ta cầm giận tung một chưởng bằng 7 phần công lực, lão yêu bà văng ra học máu.

“Chỉ bằng cái loại quả này cũng muốn ám hại ta...còn lâu...” Ta xoay người bước đi.

“Ngươi... Khát Tình trong lục giới không ai có thể kháng cự....khụ...” Lão yêu bà tắt thở.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Bỏ ngoài tai những lời lẽ của lão yêu bà chết tiết, ta một mình đến gia trang trong thành Đa Man thuộc Vân La quốc.

“Tiểu thư...” Lão quản gia người của Thiên Hà nghênh đón ta, ta gật đầu với ông ta rồi vào phòng riêng nghỉ ngơi.

Cả gia trang có khoảng 10 tỷ nữ lo việc quét dọn và hai vị đầu bếp dưới sự quản lý của Cao tổng quản đã ngoài lục tuần.

Phân cách tuyến....

Ta cảm thấy cả người mình dường như đang nóng lên, trong sâu thẳm cơ thể như đang gào thét muốn được phá nát. Một cảm giác khao khát thứ gì đó chôn trong cơ thể, cảm giác trước đây chưa từng có. Ta cắn răng tay siết chặt đệm giường màu xanh nhạt rồi lại lần qua lộn lại. Cả người ta cắn cứng, phía dưới trướng đau vô cùng. Đầu ta nổ tung, ta biết mình trúng phải Khát Tình nhưng không tài nào ép nó ra khỏi cơ thể được.

Ta thở mạnh, cả gia trang vắng vẻ đến nỗi ta chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình. Từng ngọn đèn chiếu sáng khắp căn phòng làm ta thêm nóng bức, khó chịu. Cố kìm nén không cho mình phát ra những tiếng kêu than. Ta ôm chặt cơ thể đang khát khao tình ái của mình. Một canh giờ trước ta đã gắng kết giới khắp phòng để ngăn ngừa có kẻ nào đó xông vào. Nếu là nam nhân ta rất sợ mình bị độc khổng chế mà làm cang.

Toàn bộ cửa đã khép kín nhưng lại có một làn gió thổi nhẹ làm màn trướng khẽ lay động dưới ánh đèn. Ta giật mình siết chặt tay đưa mắt nhìn xuyên qua màn trướng mỏng manh. Tim ta đập mạnh sau đó hoàn hồn khi nhìn thấy người đứng trước giường.

“Xích Ly Diễm???Sao tỷ lại đến đây? Sao tỷ tìm được ta? ..” Ta kìm nén giọng nói nhìn Xích Ly Diễm.

“Khó chịu?” Xích Ly Diễm mỉm cười.

“Àn...” Ta nhỏ giọng nhưng sau đó lại lắc đầu.

“Tỷ có thể về không?Hôm nay muội hơi mệt! Có ân oán gì khi khác tính tiếp có được không?” Giọng nói ta đã bắt đầu run. <À yêu nữ này biết lựa chọn thời điểm thích hợp ghê>

“Ta đã theo muội suốt một ngày, cũng nhìn thấy muội trúng độc!” Xích Ly Diễm đưa tay xóc màn trướng ngồi xuống mép giường nhìn ta bằng ánh mắt đen lầy, sâu thẳm.

“Vậy...vậy tỷ đã biết rồi...hiện giờ muội rất khó chịu, tỷ ra...ra ngoài đi” Ta kéo chăn trùm lên người, nhắm chặt đôi mắt, cắn môi..

Nhìn mỹ nhân gương mặt ửng đỏ, ngực phập phồng đang nằm trên giường Xích Ly Diễm ánh mắt lóe sáng, hần nhếch mép.

“A Cồ nhi, để ta giúp muội nhé!”

“Diễm tỷ, tỷ có thể giải được Khát Tình sao?” Ta kinh ngạc mở to mắt mong chờ nhìn Xích Ly Diễm.

“Đương nhiên là được!” Nụ cười trên khóe môi Xích Ly Diễm ngày càng sâu.

“Vậy tỷ mau giúp muội giải đi!” Ta mừng rỡ dùng chút hơi sức còn lại bắt lấy tay Xích Ly Diễm.

“Được!” Xích Ly Diễm mỉm cười sâu xa.

Bàn tay Xích Ly Diễm nhanh nhẹn thoát y phục trên người ta ra, từng lớp y phục nhanh chóng được Xích Ly Diễm cởi bỏ rồi vứt xuống đất. Ta kinh ngạc nắm lấy lớp áo cuối cùng của mình:

“Diễm tỷ, vì sao phải cởi y phục?”

“Cởi hết y phục mới có thể giải độc!” Xích Ly Diễm ánh mắt sắc bén nhìn ta. Vì sao ta cảm thấy Diễm tỷ hơi thờ có chút dồn dập nhỉ?

“Vậy tỷ cởi tiếp đi!” Chỉ cần ta không bị độc công tâm thì cởi hết có sao, Diễm tỷ cũng là nữ nhân nên ta không sợ.

Chẳng mấy chốc ta không còn mảnh vải che thân, ngượng ngùng lấy chăn quấn lại, ta cắn môi cả người run rẩy vì được lực đang phát tán. Bàn tay Xích Ly Diễm chạm vào da thịt ta mát lạnh, dường như ta rất muốn dính lên người Xích Ly Diễm.

Một tay Xích Ly Diễm nắm lấy góc chăn của ta giật mạnh.

“Ah.... Đừng mà Diễm tỷ, muội ngại lắm!” Ta bật dậy kéo lấy chiếc chăn trên tay Xích Ly Diễm.

Xích Ly Diễm quăng mạnh chiếc chăn xuống đất, đôi mắt nhìn ta nóng bỏng, ái muội. Xích Ly Diễm nhìn khắp thân thể ta. Gương mặt tuyệt sắc, mái tóc đen bóng của nàng trong đêm chợt trở nên câu hồn với ta. Ta lắc đầu, được lực quá mạnh làm ta có ý muốn với người cùng giới sao?

“Diễm tử, giải....giải...độc như thế nào?”

“Muội trước tiên nằm xuống đi!” Giọng nói có vẻ trầm khàn của Xích Ly Diễm vang lên.

Ta nhẹ nhàng nằm xuống, đầu óc ta u mê, được tính đã ngày một phát tán mạnh hơn. Ta siết chặt đệm giường, đừng nói Xích Ly Diễm muốn dùng tay giúp ta nha. Âm thanh sột soạt của quần áo vang lên, ta giật mình đưa mắt nhìn Xích Ly Diễm.

Ta há tròn to mắt nhìn Xích Ly Diễm không mặc gì trước mắt mình. Ngực – không có, cô bé – cũng không. Thay vào đó là lồng ngực bằng phẳng, cơ bụng rắn chắc. Điều đặc biệt khiến ta chỉ muốn ngắt đi là nàng thể nhưng có...có vật của nam nhân. Ta sợ hãi bật người dậy, giờ dù ngu cách mấy ta cũng biết người trước mắt này là giống đực. Vật tượng trưng cho thân phận nam nhân của nàng đang đứng lên đầy khí thế, kích cỡ to lớn, dài và thô khiến ta sợ xanh mặt.

“Nàng muốn chạy?” Giọng nói trầm khàn của Xích Ly Diễm vang lên, hấn đẩy nhẹ ta ngã ra giường.

“Xích Ly Diễm, ngươi dám gạt ta...” Ta nghiêng răng.

“Ta chưa bao giờ gạt nàng, là nàng tự nhận định ta là nữ nhân!” Bàn tay Xích Ly Diễm lần mò lên đùi ta.

Nhìn nữ nhân có làn da trắng hồng, thân hình xinh đẹp dưới thân Xích Ly Diễm chỉ muốn ăn ngay tức khắc nhưng sợ nàng sẽ sợ hãi và đau đớn nên đành miễn cưỡng từ từ nhai nuốt. Xích Ly Diễm trườn người đè lên thân thể mỹ nhân.

“Ah.....” Ta rên nhẹ, cơ thể của Xích Ly Diễm thành công bức tất cả tác dụng của Khát Tình ra. Ta không còn chút sức lực nào đẩy nam nhân trên người ra nữa.

“Nàng rất khát khao ta có đúng không?” Xích Ly Diễm thổi một ngụm khí nóng vào tai ta, ta rùng mình lắc lắc đầu, nước mắt đã rơi ra. Hình ảnh bị cưỡng bức lần lượt hiện lên trong đầu ta nhưng cơ thể không để cho ta có khả năng phản ứng trước sự cám dỗ.

Là ta đang dối bản thân mình, ta đang rất khát khao được lấp đầy, bên dưới ngày càng ra nhiều nước hơn, trướng đau đến khó chịu. Lồng ngực mềm mại đang phập phồng lên xuống của ta bị lồng ngực cứng rắn của Xích Ly Diễm đè chặt. Xích Ly Diễm khẽ rên lên một tiếng.

“Nàng có biết không? Nàng luôn miệng gọi ta là yêu nữ, thật ra nàng mới chính là yêu nữ....” Xích Ly Diễm mút lấy xương quai xanh của ta. Cả người ta như có một luồng điện di chuyển khắp thể xác. Ta cắn răng, bên dưới bàn tay Xích Ly Diễm từ đùi lần đến eo ta.

“Không...ta không phải....” Giọng ta yếu ớt.

“Nàng chính là yêu nữ, lúc nào cũng khơi lên dục vọng của ta... rất nhiều lần rồi, ta điều muốn chiếm đoạt nàng, bắt buộc nàng phải ở dưới thân ta kêu tên ta, xin ta tha cho nàng....” Xích Ly Diễm ngẩng đầu nhìn gương mặt ta đang giàn giụa nước mắt.

“Tha ta đi, ta sẽ không... không chọc ghẹo người nữa...” ta đưa tay đỡ lấy lồng ngực Xích Ly Diễm.

“Tha nàng? Ta làm được sao? Chắc chắn là không thể rồi!” Xích Ly Diễm nhếch mép, cúi đầu ngậm lấy ti đỏ hồng của ta mút mút. Một luồng khoái cảm ập đến người ta, ta cảm nhận được hơi thở của mình đang hoảng loạn. Cơ thể như đang điên cuồng hút lấy Xích Ly Diễm, mong muốn nhiều hơn. Hai tay siết chặt đệm giường ta liên tục lắc đầu, vú bên phải bị Xích Ly Diễm không ngừng bú mút, vú bên trái bị bàn tay hấn nhào nặn liên tục. Cự long của Xích Ly Diễm đang ở nơi mềm mại nhất của ta nhẹ nhàng cọ lên cọ xuống. Đầu óc ta nô tung không thể giữ được lý trí nữa, cơn khoái cảm đã đánh bay lý trí của ta.

“Ân....ân....” Ta rên rỉ thành tiếng.

“A Cỗ, ta yêu nàng...” Giọng nói nhỏ nhẹ của Xích Ly Diễm vang lên bên tai ta. Lý trí đã bay mất, ta ôm lấy đầu Xích Ly Diễm.

“Cho....cho ta....ta muốn....”

Xích Ly Diễm nhếch môi nhìn hai mắt đã nhuộm màu tình dục của ta thanh âm trầm khàn:

“Được, ta cho nàng. Bất kể lúc nào nàng muốn đều có thể cho nàng!”

“Ân....thật khó chịu....” Ta vận vẹo người, vì sao lại khó chịu đến thế.

Bàn tay Xích Ly Diễm nhẹ nhàng tách hai đùi ta ra, được tính làm ta khao khát được giải thoát nên ta không phản kháng trước hành động của Xích Ly Diễm. Hai chân bị tách rộng ta cong người rên rỉ.

“Xích Ly Diễm, ta khó chịu....mau cho ta....”

“Đừng gấp, ta sẽ giúp nàng thoải mái...” Một ngón tay Xích Ly Diễm lần mò vào nụ hoa đang ướt át của ta. Bị dị vật xâm nhập bụng ta co rút, tăng tăng

lóp lóp thịt nơi non mềm co rút nhằm đẩy dị vật ra ngoài.

“Đẹp thật...” Xích Ly Diễm nhỏ giọng.

“Ah...” Ta kêu lên kho ngón thay thứ hai của Xích Ly Diễm lần lượt đâm vào nơi non mềm. Nước nhờn từ nơi non mềm ra ngày càng nhiều, ta cắn răng cảm thụ khoái cảm đang rạo rực trong cơ thể mình. Mỗi lần ngón tay Xích Ly Diễm đâm vào rút ra là cơ thể ta lại có một trận sung sướng khó tả.

Cự long màu đỏ tím đầy gân guốc của Xích Ly Diễm ngày càng to lớn hơn, ta nhìn mà kinh sợ. Xích Ly Diễm lấy hai ngón tay ra khỏi cơ thể ta, mắt mát khiến ta khó chịu hơn.

“Đừng, muốn....” Ta thờ gáp.

Hai chân ta bị nắm lấy rồi Xích Ly Diễm quàng chân ta lên vai mình.

“Như ý của nàng, đón nhận ta...”

Cự long thô to, nóng ẩm và cứng rắn mà sát của thịt non mềm rồi từ từ tách cánh cửa màu hồng của ta ra một đường nhẹ nhẹ đi vào. Ta cảm nhận được cự long của Xích Ly Diễm đang đi vào cơ thể mình ngày một sâu, cự long đi tới đâu cảm giác nóng và căng cứng theo tới đó. Phút chốc Xích Ly Diễm dùng một lực thật mạnh phá tan cánh cửa trinh tiết của ta.

“Ah!!!” Ta đau đớn hai tay nắm lấy đệm giường. Vì sao lại đau kia chứ? Lần đầu của ta đã bị Cổ Dạ lấy mất kia mà? Không lẽ nó có khả năng lành lại hay sao?

“Cố chịu, qua một lát nữa sẽ không còn đau!” Xích Ly Diễm khàn giọng.

Xích Ly Diễm bị nơi mềm mại, ẩm ướt bao chặt khiến hần khó mà vận lực, Lệ Ngưng Sương chặt đến nỗi hần phải nhíu mi, bó hần đến đau ê ẩm. Xích Ly Diễm nhẹ nhàng rút cự long của mình ra. Một dòng máu đỏ chảy ra từ nơi mềm mại khi cự long hần lui ra hết.

“Nàng chặt đến nỗi ta phải ra ngoài máu trinh mới có thể chảy ra!” Xích Ly Diễm bật cười nhẹ.

Ta đau đớn đến rơi nước mắt nhưng vẫn không giảm được những khát khao cháy bỏng trong cơ thể mình. Vô số suy nghĩ thoáng qua trong đầu ta, vì sao có việc lạ thường như thế? Ta được làm trinh nữ tận 2 lần?

“Ân.....muốn.....ta muốn....” Âm thanh rên lên khe khẽ của ta như một chú cún nhỏ.

Xích Ly Diễm hoàn toàn bị mê hoặc, trước nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần và là nữ nhân hần yêu nhất. Nhẹ nhàng chỉnh đầu cự long đặt ngay trước cửa động, dùng một lực mạnh mẽ xuyên qua cơ thể nàng một lần nữa.

“Ah...” Phía dưới đột nhiên bị xô xuyên ta rên lên. Cảm giác cự long nóng rực, thô cứng của Xích Ly Diễm bên trong cơ thể mình. Khoái cảm dâng lên, Xích Ly Diễm cúi đầu ngậm lấy môi ta, ta khoát tay ôm lấy cổ hần môi lưỡi hai người bắt đầu giao nhau triền miên quấn lấy.

Phía dưới cơ thể hai người gắt gao dính vào nhau, cự long không ngừng đâm vào, rút ra bên trong cơ thể ta. Cảm giác sung sướng khiến ta vô cùng thỏa mãn không còn bị được tính của Dạ Tình làm cho đau đớn nữa.

Tiếng nhóp nhép, phốc...phốc bên dưới không ngừng vang lên đều đặn. Bên trên tiếng chắc...chắc... do môi lưỡi không ngừng quấn nhau vang lên. Trong căn phòng rộng lớn thoáng chốc tràn ngập mùi vị tình ái, màn trường mòng manh lay động dưới ánh đèn hiu hắt. Bên trong màn trường là cảnh xuân vô hạn, bóng dáng nam trên nữ dưới không ngừng quấn lấy nhau, âm thanh thờ dốc của nam nhân và âm thanh rên rỉ của nữ nhân không ngừng vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Công Tử, Chờ Ta Với!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.